

Giới thiệu Hết Giận Thì Yêu Thôi

Thể loại: truyện dài, học đường, hài hước, lãng mạn, võng du, game love.

Một mối nhân duyên bắt nguồn từ game online, cậu vạch ra kế hoạch cụ thể để chinh phục cô từng bước một,

Nhưng vào một ngày rớt cuộc Hạ Du cũng biết được sự thật thì vô cùng tức giận. Ngay từ đầu, tất cả đều là cô bị lừa, bị dụ dỗ.

"Hoá ra cậu là người thích tôi trước, sau đó mới tìm cách tiếp cận tôi có phải không?"

"Thì cứ cho là vậy đi. Chuyện đó không quan trọng, cho qua đi. Cậu vẫn còn giận tôi à?"

"Còn thì sao mà hết thì sao?"

"Hết giận thì yêu thôi, chứ còn sao nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Trời sinh ra con gái đã được gán sẵn cái mác là phái yếu rồi. Mà phái yếu thì sao? Phải thật thùy mị nét na, phải học giỏi, phải cần cù siêng năng chăm chỉ...

Còn gì nữa nhỉ? Con gái mà, mê son, mê giày, mê đi chơi, mê xem phim, mê đọc truyện ngôn tình, và cả mê trai nữa. Nói chung là mê đủ thứ trên đời. Vậy mới là con gái chứ.

Nhưng một vài người trong số đó, điển hình là Đỗ Hạ Du thì có lẽ do bị nhầm giới tính nên mặc dù sinh ra với hình hài con gái nhưng tính cách lại chẳng khác gì một đứa con trai. Lẽ ra với thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt bầu bĩnh trắng trẻo ấy, Hạ Du phải là một cô công chúa đáng yêu trong những bộ váy màu hồng rồi. Thế nhưng, những gì người ta nhìn thấy ở cô là những chiếc áo thun in các kiểu hình thù kì quái, những chiếc quần ngắn hay quần jean bị mở xẻ tua rua mà người ta hay gọi nó là "phong cách ăn mày".

Thùy mị nét na ư?

Không đời nào. Như các bạn học khác thường xi xầm với nhau về cô rằng: "Cái con nhỏ đó nó kinh khủng lắm, muốn cuộc đời bình yên thì tốt nhất đừng có dây vào nó".

Học giỏi ư?

Chắc chắn là không rồi. Có điều chịu khó một tí thì cũng tăng tăng đủ lên lớp.

Cần cù, siêng năng, chăm chỉ ư?

Cũng còn tùy thuộc vào mục đích của nó nữa. Ví dụ như ngồi cày game thì bao lâu cũng được.

Son, giày, đi chơi, xem phim, đọc truyện, mê trai...ư?

Chưa bao giờ. Game vạn tuế, game muôn năm!

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1-2

"Đỗ Hạ Du!"

Tiếng gọi với tần suất âm thanh khá lớn vang lên, kèm theo đó là một viên phấn bé bé xinh xinh phóng với vận tốc ánh sáng từ trên bục giảng xuống phía

dưới gần góc lớp, dẩy ngoài cùng cạnh cửa sổ khiến một bạn nữ sinh nào đó đang gục mặt xuống bàn ngủ ngon lành, vì bị tấn công bất ngờ mà giật mình ngẩng đầu dậy, ngờ ngác nhìn xung quanh. Bất gặp khuôn mặt đỏ ửng vì giận dữ của cô chủ nhiệm, Hạ Du lập tức bật người đứng dậy lễ phép: "Dạ, cô gọi em!"

Cô chủ nhiệm giận dữ quát: "Giờ này là giờ ngủ à? Đây là lớp học, không phải chỗ cho em ngủ biết chưa?"

Hạ Du cúi đầu lí nhí: "Dạ, em biết rồi ạ!"

"Ngồi xuống!"

"Vâng!"

Hạ Du nhỏ giọng lễ phép rồi ngồi xuống chống cằm ủ oải. Bình thường tới tiết sinh hoạt ngoài giờ vào thứ bảy hàng tuần thế này, cô chủ nhiệm lớp Hạ Du toàn đi họp tới gần hết tiết mới về. Chẳng biết tại sao hôm nay lại không đi nhỉ? Cô còn đang định tranh thủ ngủ một chút, ai ngờ người tính không bằng trời tính.

"Như các em đã biết, nhà trường ra quyết định chia lại học sinh của các lớp để cân bằng học lực các môn, ra kế hoạch phụ đạo cho hợp lí. Những bạn bị chuyển lớp đều đã đi về lớp mới rồi, đồng nghĩa với việc sẽ có những bạn khác chuyển vào lớp chúng ta. Bây giờ tôi phải đi họp rồi, Một lát nữa các bạn ấy sẽ qua đây, lớp trưởng phụ trách sắp xếp lại chỗ ngồi cho các bạn. Tuyệt đối giữ trật tự, không được gây ồn ảnh hưởng tới các lớp bên cạnh có biết chưa?"

"Vâng ạ!" Cả lớp đồng thanh trả lời.

Không khí trong lớp vừa rồi còn im lặng đến ngột thở, chưa đầy một phút sau khi cô chủ nhiệm đi khỏi liền lập tức oà lên như cái chợ vỡ.

"Ê, không biết những ai chuyển tới lớp mình nhỉ?"

"Không biết có em nào xinh không nhỉ?"

"Gái lớp này đã đủ xinh rồi, không cần thêm nữa đâu. Trai đẹp lớp này thì không có lấy một mống. Hi vọng hốt được vài anh trai ngon ngon tí".

Lời bạn nữ vừa dứt thì một nhóm học sinh từ các lớp khác liền xuất hiện ngay trước cửa lớp. Tổ Uyên, lớp trưởng lớp 12A4 liền chạy ra ngoài, lịch sự mời họ vào trong. Vừa nhìn rõ mặt những bạn học sinh mới, mấy cậu con trai trong lớp đứng bật dậy ồ lên tràng dài, khuôn mặt lộ rõ vẻ háo hức. Trái ngược lại, con gái thì mặt ai cũng tỏ vẻ thất vọng. Cả lớp lại được dịp nhón nháo lên.

"Úi má ơi, gái đẹp kìa bay!"

"Đó không phải hot girl 12A6 à? Lớp trưởng ê, cho hot girl ngồi đây nè!" Một bạn nam vừa cười nói, vừa nháy mắt với Tổ Uyên rồi chỉ vào chỗ trống bên cạnh mình.

"Trời má, sao toàn con gái thế? Trai đâu hết rồi? Trai của tao đâu?"

"Trai tuyệt chủng hết rồi à?"

"La to vậy làm gì? Sợ người ta không biết mình thèm trai à?"

Trong nhóm học sinh mới, tất cả đều là nữ. Vì học chung trường nên cũng không quá xa lạ gì với nhau nữa. Có người còn rất thân thiết, vẫy tay niềm nở chào đón.

Tổ Uyên thấy lớp bắt đầu ồn ào thì ra hiệu im lặng, nhẹ đập tay vào mặt bàn bên cạnh nói: "Thôi, lớp trật tự nhé. Cô biết thì không hay đâu".

Quay sang chỗ nhóm học sinh mới đang đứng ở một góc lớp, Tổ Uyên nói tiếp: "Chào các bạn. Mình là Uyên, lớp trưởng lớp 12A4. Bây giờ Uyên sắp chỗ ngồi cho các bạn, mọi người ai nghe thấy tên mình thì đi vào chỗ nha. Bắt đầu từ đây một, bàn thứ hai, Dung sẽ ngồi với bạn Hồ Ngọc Anh, chuyển từ 12A9 qua. Bàn ba..."

Giọng nói thánh thót của bạn lớp trưởng Tổ Uyên vang lên đều đều. Tất cả các học sinh đều lần lượt ôm cặp sách di chuyển tới chỗ ngồi mới. Người thì buồn thiu vì bị chuyển lớp, người thì lại vui mừng vì được ngồi gần người họ quen.

Từ lúc cô chủ nhiệm đi khỏi, mặc cho cả lớp bàn tán xôn xao, Hạ Du thì ụp mặt xuống bàn chẳng thêm quan tâm sự đời. Nhưng bởi vì không khí trong lớp bây giờ chẳng khác gì cái chợ cho nên cô không tài nào ngủ nổi, mắt nhắm mà tai vẫn nghe rõ mồn một tiếng của từng người. Mãi tới khi Tổ Uyên đọc tới dãy bàn cuối cùng xong, cô mới ngẩng đầu lên lèm bèm: "Xong chưa? Ồn quá, im lặng cho ngủ tí đi".

Cái bộ dạng này của Hạ Du cũng chẳng còn xa lạ gì đối với bạn bè trong lớp nữa. Đầu năm vào lớp mười, khi mà bốn mươi hai con người trong lớp đều còn là những kẻ xa lạ thì đa số các bạn nữ đều không thích cô cho lắm. Bởi vì cô của lúc đó có vẻ rất khó gần, lại ít nói chuyện với người khác nên thành ra bị xa lánh một thời gian đầu.

Sau này, họ chẳng hiểu sao Hạ Du đột nhiên lại khá thân và hay nói chuyện với đám con trai trong lớp, không rõ là nói chuyện gì nhưng hình như vui lắm, nhìn cứ như bạn thân lâu năm vậy. Rồi họ thấy tò mò, cũng lần la nói chuyện, tiếp xúc rồi mới phát hiện ra Hạ Du cũng khá hài hước và dễ gần, lại còn

rất ga lăng nữa. Từ đó, cô được các bạn trong lớp đặt cho biệt danh là "soái ca" của A4. Cứ thế, gần ba năm trôi đi, cô nghiêm nhiên chiếm được rất nhiều tình cảm của bạn bè cả nam lẫn nữ.

"Soái ca hôm nay tâm trạng không được tốt, thôi để yên cho soái ca nạp năng lượng chút đi!"

"Okay, soái ngủ đi soái".

Mọi người đồng loạt đưa tay làm biểu tượng đồng tình rồi quay lại ngay ngắn im lặng, có nói chuyện cũng cố gắng tiết chế giọng một cách nhỏ nhất có thể.

Không gian yên bình được trả lại, Hạ Du gật gù gục đầu xuống bàn nhắm mắt ngủ, nhưng sau đó lại bị tiếng rừ rì vắng vắng bên tai khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô vừa ngẩng đầu lên, định nói gì đó thì phát hiện mấy chục cặp mắt nhìn như hổ đói của đám con gái đang đồng loạt nhìn ra phía cửa lớp. Tự nhiên cô cũng thấy tò mò mới quay lại, nhìn theo xem rốt cuộc là có thứ gì lạ thường mà bọn họ nhìn đắm đuối như thế.

Ngoài cửa xuất hiện hai cậu con trai. Nếu nhìn bằng cặp mắt của những đứa con gái "bình thường" thì hai người kia chính xác là "nam thần" bước ra từ trong ngôn tình. Cao to, mắt hai mí, tóc đen cắt theo kiểu các anh thần tượng Hàn Quốc, mũi thẳng tắp,...tóm lại là chuẩn "nam thần". Còn dưới con mắt của Hạ Du, chỉ có thể hình dung bằng một câu: "Người gì cao như cây cột, đã vậy nhìn mặt còn búng ra sữa. Chắc chắn không phải trai thẳng rồi!"

Đột nhiên cô cảm thấy có cái gì đó sai sai thì phải. Bình thường thấy trai là đám con gái trong lớp cô phải ôm nhau hú hét các kiểu rồi chứ nhỉ? Sao hôm nay lại ngoan đột xuất thế?

Mà khoan đã, hình như cô cảm giác hai người kia đang nhìn mình thì phải. Còn ghé tai nhau thì thầm gì đó nữa chứ. Bộ trên mặt cô dính gì à? Hay này ngủ gật bị chảy nước dãi? Nghĩ vậy, cô liền đưa tay quẹt ngang miệng kiểm tra. Không có gì cả, sạch sẽ như thường. Sao hai người họ lại nhìn cô cứ như kiểu sinh vật ngoài hành tinh vậy nhỉ?

Vừa ngẩng đầu lên nhìn lại đã thấy có người đứng ngay bên cạnh. Hạ Du giật bắn người kêu lên một tiếng, chồm sang bên cạnh ôm lấy mặt bàn. Đến lúc định thần lại, ngẩng đầu lên liền bắt gặp khuôn mặt của bạn trai lạ vừa chuyển từ lớp khác qua đang nhìn cô với một nụ cười toả nắng.

Đám con gái đối diện thì cứ nhìn Hạ Du nháy mắt liên tục mà cô chẳng hiểu gì mới bực bội quát: "Bọn này, cái miệng để làm gì mà không chịu mở ra nói? Mất biết nói à?"

Một bạn nữ chỉ chỉ vào sau lưng bạn trai lạ kia, rồi lại chỉ vào chỗ ngồi của mình nhìn Hạ Du gật gật đầu. Hạ Du vẫn chẳng hiểu gì hết, định hỏi lại thì bạn trai lạ lên tiếng trước: "Nhích vào bên trong một chút cho tôi ngồi chỗ này được không?"

Tất nhiên Hạ Du không thể từ chối. Chỉ còn duy nhất chỗ bên cạnh cô còn trống, nếu không cho cậu ta ngồi cùng thì chỉ có nước ngồi dưới đất. Mặc dù trong lòng rất không muốn cho ngồi, nhưng lại phải bắt buộc dĩ gật đầu.

"Ngồi vào trong đi, tôi ngồi ngoài. Tránh sang một bên cho tôi ra ngoài rồi vào trong mà ngồi!"

Bạn nam kia liền đứng tránh sang một bên, đợi Hạ Du bước ra ngoài rồi mới ngồi vào bên trong. Khi Hạ Du vừa ngồi xuống bên cạnh, cậu ta liền khều tay cô, nhìn cô tươi cười: "Chào nha!"

Hạ Du nhú mày nhìn cậu ta một cách khó hiểu: "Ủa? Có quen hả?"

Bạn đang đọc truyện *Hét Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

"Có quen mà, quên tôi rồi à?"

Hạ Du nhìn kĩ người trước mặt rồi nhăn trán lại, cố gắng vắt hết trí nhớ của mình ra xem thử rốt cuộc mình có từng gặp cậu ta chưa. Một lúc sau, cô bất lực lắc đầu: "Chịu! Nhìn thì quen quen, nhưng hình như chưa gặp bao giờ. Chắc chắn là không quen rồi".

"Không quen thì bây giờ quen. Giờ là bạn cùng lớp rồi mà, còn ngồi chung bàn nữa. Sau này chắc chắn sẽ thân, mà biết trước sẽ thân rồi thì bây giờ thân trước đi. Tôi tên Hải Nam!"

Hải Nam vừa nói vừa nhoẻn miệng cười nhìn Hạ Du, còn cô thì suýt chút nữa sặc cả nước bọt. Cô không thèm đáp lại, nhếch môi cười nhàn nhạt rồi xoay người, khoanh tay đặt trên bàn úp mặt xuống nhắm mắt lại, mặc cho người ngồi bên cạnh vẫn đang cố gắng nói chuyện với mình. Cái tên này, không biết là ở xó xỉnh nào chui ra nữa, phiền chết đi được. Cho cậu ta ngồi chung bàn đúng là sự quyết định ngu ngốc nhất của cô trong ngày hôm nay.

Chẳng biết ngày tháng sau này sẽ thế nào chứ hiện tại cô đang cảm thấy bắt đầu có sự không ổn rồi.

"Này, cậu cũng ở kí túc xá phải không? Lát nữa ra về xuống căng tin ăn trưa với tôi không?"

Hạ Du không ngẩng đầu lên mà trả lời: "Không!"

Bị từ chối thẳng thừng không thương tiếc, vẻ mặt Hải Nam có chút hơi khó coi, nhưng cậu vẫn kiên nhẫn nói tiếp: "Tôi trả tiền mà, có bắt cậu trả đâu. Đi đi, trưa nay tôi mời!"

"Mời cũng không đi!"

"Đi đi mà!" Vừa nói, Hải Nam vừa lay nhẹ cánh tay Hạ Du.

Hạ Du thực sự mất hết kiên nhẫn rồi. Cái tên chết bầm này, đã không được đẹp rồi mà còn nói nhiều nữa chứ. Cô tức giận, bật người dậy quay sang nghiêng răng ken két, lườm Hải Nam một cái cháy mặt quát: "Đã kêu không rồi, lải nhải cái gì mà lảm thế? Quen biết gì mà rủ rê? Thần kinh có vấn đề thì về mua thuốc uống, đừng có làm phiền tôi được không?"

Âm lượng giọng nói của Hạ Du không quá lớn nhưng lại có thể khiến không khí xung quanh lập tức im bật. Bốn mươi mấy con người đồng loạt xoay lại nhìn về chỗ cô với Hải Nam.

Đúng lúc ấy, tiếng trống tan trường bỗng vang lên. Hạ Du lườm Hải Nam thêm lần nữa, rồi không thềm nói gì, kéo balo đeo lên vai đứng dậy định bỏ về thì cánh tay bất ngờ bị níu lại. Cô giật mình, vùng mạnh cánh tay ra trừng mắt nhìn Hải Nam gần từng tiếng: "Muốn cái gì đây?"

"Tôi cũng ở kí túc xá mà, về chung đi!"

"Cậu là ai? Tôi không quen biết cậu. Đi tránh xa tôi ra. Đồ điên!"

Hạ Du lập tức xoay người hăm hăm bỏ đi. Vừa ra tới cửa lớp liền đâm sầm vào một người nào đó khiến cả cơ thể ngã ngửa ra sau. Cô lồm cồm bò dậy, ngẩng đầu lên mới phát hiện người kia chính là cái người lúc nãy đi chung với Hải Nam qua lớp mình, nhìn cô thì thâm to nhỏ với nhau rồi bỏ đi đâu mất. Trưa nắng nóng, gặp phải cái tên bệnh hoạn kia đã đủ bức rồi mà giờ đi về cũng không yên.

"Ngày gì mà gặp toàn thứ âm binh đầu đình không!"

Ném lại cho người trước mặt một ánh nhìn không chút thiện cảm, Hạ Du phui phui áo rồi xoay người bỏ đi.

Hải Nam cũng vừa đi ra khỏi lớp, nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của Hạ Du xa dần rồi khuất sau ngã rẽ xuống hành lang, sau đó quay sang nhìn cậu bạn mình, ngán ngẩm lắc đầu.

Nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của Hải Nam, cậu ta cười khẩy: "Thấy sao?"

"Chắc là cùng một người rồi!"

"Tao cũng chỉ nghe người ta nói, tự nhiên giờ lại thấy tò mò quá!"

Hải Nam tặng cho cậu bạn mình một ánh nhìn cảnh cáo rồi bước thẳng về phía cầu thang.

* * *

Hạ Du sau khi rời khỏi lớp, định sẽ xuống căng tin ăn trưa nhưng sợ lại đụng mặt cái tên quái thai lúc sáng nên quyết định đi thẳng về kí túc xá. Thà cô ăn mì tôm còn hơn phải chạm mặt cái tên điên đó. Cô sợ mình không kiềm chế được lại có án mạng xảy ra.

Kí túc xá trường của Hạ Du thực ra là một toà nhà hai tầng nằm ở phía sau trường, mới được hoàn thành và cho học sinh dọn vào ở được khoảng gần hai năm nay. Bởi vì có rất nhiều học sinh ở xa, đường xá đi lại bất tiện nên hội phụ huynh mới đề xuất xây kí túc xá cho con em mình bán trú lại trường.

Kí túc xá nam và nữ được xây thành hai khu tách biệt, ngăn cách bởi một đường hàng rào sắt rất cao, lại có bảo vệ và các thầy cô quản lý liên tục kiểm tra nghiêm ngặt nên rất đảm bảo việc trật tự của học sinh.

Thường thì một phòng sẽ có tối đa bốn người ở. Tuy nhiên, phòng của Hạ Du vì xây chệch ở cuối dãy tầng một, nhỏ hơn các phòng khác nên chỉ ở được hai người. Nhà trường phải nói là vô cùng tâm lý. Tuy phòng không quá rộng nhưng khá sáng sủa và thoáng đãng. Trong phòng có một cái giường đôi, hai cái bàn học và một tủ đồ nhỏ. Còn có bếp, nhà vệ sinh cá nhân trong phòng nữa. Cửa phía sau thông ra một góc ban công, đứng từ ban công có thể nhìn thấy hầu hết khung cảnh sân sau của trường.

"Lu oi Lu à! Tao đói quá, đói sắp chết luôn rồi. Lu oi cứu tao!"

Vừa bước vào phòng, Hạ Du liền lớn giọng gọi. Không có ai trả lời, phòng cũng trống trơn không bóng người. Cô sực nhớ ra rằng Ngọc Linh – bạn cùng phòng, cũng là bạn thân của cô có nói với cô rằng hôm nay sẽ về nhà. Cô quên mất ngày mai là chủ nhật.

Sự lười biếng trong con người Hạ Du bỗng nhiên trỗi dậy. Cô quăng chiếc balo lên bàn, không thềm thay đồng phục ra mà lăn kềnh xuống giường ngủ một giấc. Tới lúc tỉnh lại, nhìn đồng hồ thì phát hiện đã gần sáu giờ tối.

"Chết cha, sắp tới giờ rồi!" Hạ Du hét hoảng reo lên, lật đặt xô dép chạy đi lấy quần áo rồi chui tọt vào phòng tắm.

Trên đời này có hai loại người, một là vào phòng tắm xong gần cả tiếng vẫn chưa thấy bước ra, hai là vừa vào phòng tắm chưa đầy năm phút đã chui ra. Hạ Du thuộc kiểu người thứ hai.

Bụng bắt đầu kêu réo inh ỏi, Hạ Du lại lật đặt xuống bếp pha mì ăn. Sau khi lấp đầy cái bụng bởi một bát mì tôm trứng gà to sụ, Hạ Du hào hứng ngồi vào bàn học khởi động máy tính. Còn cả gần mười lăm phút nữa mới tới giờ hẹn, cô chống cằm buồn bã nhìn cái tên Hải Vũ đang xám xịt trong danh sách bạn bè. Tự nhiên cô lại thấy chán chán, di chuyển nhân vật đi vòng vòng quanh bản đồ rồi dừng lại giữa một vườn hoa đào rực rỡ tại Đào Hoa Đàm.

Hải Vũ là tên nickname đồ đệ trong game của Hạ Du. Cô còn nhớ rất rõ, hôm đó vì đang bực mình chuyện trên lớp nên về tới phòng, cô liền mở game ra đi đánh quái để xả con giận trong lòng. Trong lúc quá hăng say, vô tình cô lại lỡ tay giết chết một nhân vật nam cấp thấp hơn mình rất nhiều đang đứng gần đó. Vì cảm thấy có lỗi nên cô đã hứa sẽ dẫn cậu ta đi thăng cấp để đền bù. Sau này, vì tiện cho việc làm nhiệm vụ, cũng như để được hưởng nhiều phúc lợi hơn nên hai người đã trở thành sư đồ.

Trước đây, cái tên Tiểu Du – nickname trong game của Hạ Du luôn xuất hiện khắp nơi trên bản đồ và trong các cuộc tranh luận, chiến đấu hay những nhiệm vụ của bang phái. Nhưng từ khi có đồ đệ, tần suất Hạ Du xuất hiện trên kênh thế giới và bang phái chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hầu hết thời gian online đều cùng đồ đệ đi làm nhiệm vụ, thảnh thơi thì dẫn cậu ta đi săn boss cấp cao. Loanh quanh luẩn quẩn, hiện tại hai người cũng đã quen biết được gần ba tháng rồi.

Chẳng biết từ khi nào Hạ Du lại có cảm giác mong chờ Hải Vũ đến vậy. Đi học thì chỉ trông thời gian trôi qua thật nhanh để về, rồi tranh thủ học bài cũ, chuẩn bị bài mới đầu đó sẵn sàng để có nhiều thời gian cùng Hải Vũ online game hơn. Đến giờ đi ngủ cũng cảm thấy lưu luyến, thực sự không muốn tạm biệt cậu ấy chút nào.

Đôi lúc ngồi một mình, nghĩ tới Hải Vũ, cô bất giác mỉm cười ngây ngốc. Hai chữ "Hải Vũ" xuất hiện trong tâm trí cô ngày một nhiều hơn. Cô mơ hồ cảm nhận được sự thay đổi lạ lùng trong lòng, thế nhưng sau đó lại tự mình phủ nhận tất cả. Hạ Du nghĩ, chắc cơ thể mình bị đột biến chỗ nào đó rồi, chứ trước nay cô có bao giờ như thế đâu.

Hải Vũ: "Sư phụ!"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Máy tính kêu "ting" một tiếng khiến Hạ Du đang thần thờ suy nghĩ bỗng giật mình tỉnh lại, thấy Hải Vũ vừa xuất hiện ngay bên cạnh.

Hải Vũ vẫn còn là nhân vật cấp thấp nên trang bị trên người rất sơ xài, đều là loại trang bị thường. Cậu mặc một bộ áo vải màu xanh đậm, thắt lưng đen. Kiểu tóc buộc đuôi ngựa cao lên tới đỉnh đầu. Bên ngoài khoác thêm chiếc chiến giáp màu nâu đồng cứng cỏi. Cậu cười trên một tấm băng phiến hình bông hoa tuyết màu trắng, tay cầm một cây kiếm nhỏ. Tuy về bề ngoài không hào nhoáng như các game thủ nam khác, nhưng Hạ Du lại thấy cậu ấy có gì đó rất thu hút.

Hạ Du luống cuống ngồi thẳng dậy gõ bàn phím trả lời lại: "Ừ!"

Thực ra khi nhìn thấy tin nhắn của Hải Vũ, Hạ Du đã ngồi cặm cụi viết ra một dòng chữ, chẳng biết sao cuối cùng lại xoá hết, gửi đi mỗi chữ "ừ".

Hải Vũ: "Đợi lâu chưa?"

"Lâu rồi, ngồi đợi cậu cả gần hai mươi phút đồng hồ. Tại vì sợ cậu online mà không thấy tôi lại thoát mất!"

Đó là những gì Hạ Du nghĩ trong đầu, còn câu trả lời thì ngược lại hoàn toàn: "Cũng vừa mới online. Đi đánh quái thôi!"

Hạ Du lập đội với Hải Vũ, sau đó cả hai người cùng đi đánh quái. Cô mở thông tin cá nhân của Hải Vũ ra xem một chút, phát hiện điểm kinh nghiệm của cậu ta hình như vẫn giậm chân tại chỗ. Cô ngạc nhiên hỏi: "Này, bình thường tôi không dẫn cậu đi thăng cấp thì lúc rảnh rồi cậu cũng không tự đi hay tự làm nhiệm vụ một mình à? Sao điểm kinh nghiệm cứ lè tè mãi thế?"

Hải Vũ: "Không, đợi sư phụ cùng đi chứ. Làm một mình chán lắm. Có sư phụ để làm gì?"

Tiểu Du: "Cậu đúng là cái đồ lười biếng! Thôi, đi làm nhiệm vụ".

Hạ Du xuy một hơi rồi dài, sau đó cẩn thận soát lại xem còn con quái nào ở xung quanh hay không rồi mới cười con phượng hoàng màu đỏ chậm rãi bay đi. Hải Vũ cũng nhanh chóng cười băng phiến bay theo phía sau.

Hạ Du dẫn hải Vũ tiến vào Sư Môn Mật Cảnh. Đây là nơi dành cho các cặp sư đồ làm nhiệm vụ. Trong này cũng không có gì đặc biệt, so với đi giết quái thì rất nhàm chán. Nhưng vì là nhiệm vụ bắt buộc nên đành phải làm.

Vào bên trong, chỉ thấy mấy lão hoà thượng mặc áo vải đang lượn qua lượn lại trước mặt. Hạ Du chưa từng vào đây, cũng chưa từng nghe qua nhiệm vụ này nên cũng không hiểu quy luật của nó như thế nào. Di chuyển về phía trước một chút, đột nhiên xung quanh phát ra một luồng hiệu ứng ánh sáng đến chói cả mắt. Lúc hết hiệu ứng thì phụt một phát, màn hình thay đổi giao diện đột ngột. Hạ Du thấy nhân vật của mình đang đứng ở một nơi vô cùng lạ lẫm, còn Hải Vũ của cô thì không biết biến đâu mất rồi.

Tiểu Du: "Đồ đệ, cậu đi đâu rồi?"

Hải Vũ không trả lời, thay vào đó là một dòng nhắc nhở từ hệ thống gửi đến:

Bạn đang ở trong mật cảnh, không thể gửi tin nhắn!

Không thể gửi tin nhắn? Không phải là lại bắt làm xong cái gì đó biến thái rồi mới cho ra ngoài chứ?

Hạ Du nghỉ hoặc nhìn xung quanh, sau đó di chuyển nhân vật tiến về phía trước. Nhìn thấy một NPC, cô liền chấp chuột chạy tới gần. Đối thoại vài câu, một lá mật thư không biết từ đâu rơi ra. Nhấp chuột vào, chính giữa màn hình xuất hiện một khung chữ nhỏ. Trong đó ghi rất rõ, nếu muốn thoát ra ngoài thì chỉ có một cách duy nhất đó là...

Hạ Du đọc tới đây, đột nhiên đập mạnh tay xuống bàn, tức giận quát: "Mẹ kiếp!"

Quả nhiên cô đoán không sai. Muốn ra ngoài chỉ có thể đợi đồ đệ tới cứu. Đồ đệ cô cấp độ đã thấp rồi, lại không chịu đi làm nhiệm vụ, thu thập các loại nguyên liệu để nâng cấp trang bị nên lực chiến cũng chẳng được cao. Ngộ nhờ gặp phải quái cấp cao thì đánh nhau kiểu gì?

"Nhiệm vụ tào lao gì nữa không biết. Bực mình quá đi mất!"

Hạ Du cau có lâu bầu. Liếc sang bên cạnh, tự nhiên cảm thấy cái tên NPC to béo trước mặt kia nhìn đáng ghét vô cùng. Lừa giận đang hùng hục trong người, cô liền mở túi đồ lấy ra một thanh đại đao màu trắng bạc, nhảy lên phía trước vung đao chém tới tấp vào người tên NPC kia cho thoả cơn giận.

Một lúc sau, cảm thấy lừa giận đã nguôi được một chút cô mới dừng tay. Tên NPC kia đột nhiên bị phụt máu, nằm chết lả ra đất rồi biến mất khỏi màn hình khiến Hạ Du vô cùng kinh ngạc. NPC cũng có thể bị giết chết sao?

Cái trò chơi này, thật là hết sức tương tượng rồi!

Hạ Du chán nản ngồi chống cằm thờ dài. Thà cứ cho cái nhiệm vụ nào đấy chém chém giết giết có phải hơn không? Cứ ngồi không thế này chán chết đi được. Bây giờ ở đây, ngoài nhân vật của cô ra thì chẳng còn lấy một bóng ma. Tên NPC duy nhất cũng bị cô chém chết rồi. Biết vậy này tha cho hấn, để hấn sống thì giờ còn có người đứng chung cho đỡ buồn.

Nửa tiếng trôi qua, Hạ Du hai mắt lim dim ngồi trước màn hình. Thế quái nào mà cái tên đồ đệ Hải Vũ kia vẫn chưa làm được nhiệm vụ nhỉ? Cô buồn bực nhấp chuột di chuyển nhân vật đi vòng vòng xung quanh. Chỗ này y hệt một căn phòng kín vậy, chẳng có lấy một lối ra nào cả. Cô thầm gào thét trong lòng, nhấp chuột bật nhảy nhân vật lên không trung xoay một vòng rồi lại vung đao chém tới tấp tứ phía. Hàng loạt những tia sáng đủ màu sắc từ thanh đao liên tục phóng ra rồi lại biến mất nhưng vẫn chẳng có gì thay đổi.

Đột nhiên, từ trên đỉnh đầu loé ra một luồng sáng trắng. Cùng lúc đó, từ giữa tia sáng phóng ra một thứ gì đó có màu vàng ánh kim. Lúc ánh sáng biến mất, Hạ Du liền nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện trước mặt.

Là Hải Vũ!

"A a a!"

Hạ Du phấn khích hét toáng lên, bật người ngồi dậy nhanh tay gõ bàn phím gửi đi tin nhắn: "Cuối cùng cậu cũng tới rồi. Chúng ta thoát rồi. Ha ha ha!"

Giao diện thay đổi, cả hai bị đẩy ra khỏi mật cảnh, xuất hiện tại thành Trường An.

Tiểu Du: "Nhiệm vụ bắt cậu làm gì mà sao lâu thế? Tốn mất cả hơn ba mươi phút cuộc đời".

Hải Vũ trả lời: "Tự nhiên bị nhốt trong một căn phòng, sau đó nhận được mật thư nói phải đi tìm chìa khoá. Tìm được rồi lại không biết cửa ra ở đâu mà mở".

Thì ra cậu ta cũng bị nhốt, chả trách mãi mà không tìm thấy lối ra. Hạ Du lại hỏi tiếp: "Rồi sau đó làm sao tìm được lối ra?"

Hải Vũ: "Lúc này còn đang loay hoay tìm cửa, đột nhiên căn phòng bị lắc lư như động đất vậy. Sau đó bức tường trước mặt nứt toác ra rồi bị hút tới chỗ sư phụ".

Động đất? Không lẽ lúc này cô chém bừa mà lại có sức ảnh hưởng đến vậy? Nhưng thôi mặc kệ, ra ngoài được là tốt rồi. Hạ Du còn đang do dự không biết nói gì nữa thì đã thấy Hải Vũ nói tiếp: "Lẽ ra tìm thấy chìa khoá rồi chỉ cần giao cho NPC là được. Không hiểu sao tự nhiên tên NPC đó lại bị phụt máu, nằm lả ra chết rồi biến mất tiêu".

Trần Hạ Du bỗng nhiên đỏ mặt hồi hộp. Nghĩ tới cảnh tượng chết của tên NPC kia cô bất giác rùng mình. Không lẽ hai tên NPC ấy lại có tâm linh tương thông?

Tiểu Du: "A ha ha! Đồ đệ, thực ra chắc là lỗi tại tôi".

Hải Vũ: "???"

Tiểu Du: "Lúc này không tìm được cách thoát ra, chờ lâu quá nên nổi điên mới xách đao chém luôn tên NPC bên cạnh. Ai biết tự nhiên hẳn lại phụt máu chết cơ chứ. Cái này là ngoài ý muốn mà..."

Hạ Du lè lưỡi, gửi thêm một cái mặt cười nhe răng.

Hải Vũ đột nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng, run rẩy trả lời: "Cậu cũng đã man quá rồi! NPC mà cũng có ý nghĩ giết cho được".

Hạ Du gãi gãi đầu cười khổ. Tại tức quá nên mới chém bừa thôi chứ có ai nghĩ rằng NPC mà cũng có thể bị giết. Có lẽ sau này cô nên cố gắng kiềm chế cảm xúc lại một chút.

Tiểu Du: "Ha ha, thôi mình đi đánh quái tiếp đi!"

Vừa định di chuyển đi thì cả người Hải Vũ bất ngờ phát sáng mấy giây rồi mất. Chữ số nhỏ xíu trên đầu Hải Vũ lập tức thay đổi. Hạ Du ngạc nhiên reo lên: "Cậu nhảy cấp rồi. Chuẩn bị thành tiên rồi nhé! Ha ha ha! Đi, săn thêm vài con quái nữa cho đầy kinh nghiệm rồi độ kiếp luôn".

Cả hai người lại dẫn nhau đi đánh quái. Mấy con quái cấp thấp này chẳng nhằm nhò gì đối với Hạ Du cả. Một đao của cô là có thể giết sạch rồi. Đang hăng say tàn sát quái, bỗng từ phía đối diện xuất hiện một vài nhân vật khác đang tiến lại gần. Nhìn thấy tên nhân vật của người đi trước, Hạ Du bỗng chau mày.

Là Hoàng Lão Tà?

Anh ta đang dẫn một đám người đi đánh quái. Mà cái quan trọng là, bên cạnh anh ta còn có mấy nhân vật nữ nữa. Tên nhân vật dính sát với nhau lộn xộn quá nên cô nhìn không ra là những ai. Hoàng Lão Tà này là chồng trong game của Ngọc Linh. Giờ này lẽ ra hai người phải hẹn hò đi chơi, hoặc dẫn nhau đi làm nhiệm vụ vợ chồng rồi chứ nhỉ? Sao anh ta lại ở đây với một đám con gái? Vậy còn Ngọc Linh đâu?

Liễu Yến: "Đúng là xui xẻo thật. Mới quay về đã gặp ngay cái loại gì đâu không!"

Liễu Yến?

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Trước đây Hạ Du ở trong bang Tia Chóp, chức vụ phó bang, lại còn là vợ của bang chủ Cuồng Phong. Sau này bỗng nhiên xuất hiện người tên Liễu Yến, xưng là bạn gái ngoài đời của bang chủ rồi bắt Hạ Du phải ly hôn. Ly hôn chưa đủ, cô ta còn liên tục gây chuyện với Hạ Du, khiến cô vì không muốn anh em trong bang phải vì mình mà lục đục nên mới quyết định rời bang, sau đó mới chấp nhận lời đề nghị của sư phụ cũ của cô là Thiên Lang gia nhập bang Nam Thiên.

Đạo này cô ít quan tâm tới chuyện thiên hạ, chuyên tâm dẫn Hải Vũ đi thăng cấp nên không gặp. Bây giờ gặp lại cũng có chút ngạc nhiên. Người có tiền có khác, chẳng cần ngày đêm cày cuốc mà cấp độ vẫn lên vèo vèo. Bằng chứng là chưa đầy hai tháng, cái cô Liễu Yến kia từ thua Hạ Du cả gần hai mươi cấp, bây giờ đã hơn cô một cấp rồi. Có điều, về tiền vị lẫn lực chiến thì vẫn thua xa.

Hạ Du nhếch môi nở một nụ cười khinh bỉ, nhắn tin cho Hải Vũ: "Đồ đệ, chúng ta đi thôi!"

Thấy Hạ Du dẫn nhân vật quay đi, Hải Vũ cũng im lặng đi theo phía sau.

Liễu Yến thấy Hạ Du không thèm trả lời mình, tức tối nói: "Tôi đang nói chuyện với cô đó, bị mù hay sao mà không nhìn thấy hả?"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hạ Du không thèm nhìn đến tin nhắn của Liễu Yến. Không cần thiết phải tốn sức, tốn calo, tốn tiền điện, tốn tiền mạng với mấy người như thế này.

Tiếng mở cửa đột ngột vang lên khiến Du hơi giật mình. Cô xoay người nhìn ra thì thấy Ngọc Linh đang lững thững bước vào phòng với bộ dạng rất tiêu tụy. Hạ Du không nói tiếng nào, lập tức đứng dậy tiến về phía Ngọc Linh thì bất ngờ cô ấy lại nhào tới ôm chầm lấy Hạ Du khóc nức nở. Nhớ lại cảnh

tượng lúc này, Hạ Du cũng mơ hồ đoán ra được gì đó nhưng lại không tiện hỏi, đành im lặng ôm Ngọc Linh vỗ nhẹ vào lưng, để mặc cho cô ấy khóc lóc.

Hạ Du biết, Ngọc Linh không giống mình. Tuy bình thường cô ấy luôn cười nói vui vẻ, nhưng mỗi khi gặp chuyện gì là lại như đứa con nít. Cô ấy rất yếu đuối.

Một lát sau, Ngọc Linh thôi không khóc nữa, chỉ còn nghèn nghẹn vài tiếng nấc. Hạ Du kéo người Ngọc Linh xoay lại ấn ngồi xuống ghế an ủi: "Khóc nhiều đó đủ rồi. Nước mắt chỉ dành cho những gì thật xứng đáng. Hiểu không?"

Ngọc Linh chỉ gật đầu, thút thút vài tiếng nữa rồi nín hắt. Sau một hồi tâm sự kể lể, cuối cùng Hạ Du cũng đã hiểu ra mọi chuyện. Thì ra cái tên Hoàng Lão Tà kia vốn là người chơi ở máy chủ khác. Bên đó anh ta đã có vợ rồi. Chẳng biết tại sao lại chạy qua máy chủ của Hạ Du và Ngọc Linh chơi rồi gặp cô ấy, sau đó nảy sinh tình cảm. Không ngờ vợ của anh ta ở bên đó biết được mới chạy qua theo, còn nói với Ngọc Linh bằng những lời lẽ nặng nề khiến cô ấy bị tổn thương.

Mà lừa dối trong game thì thôi đi, còn gặp gỡ hẹn hò với Ngọc Linh ở ngoài đời cả hơn một tháng trời nữa. Tình huống này Hạ Du có thể hiểu được vì trước đây cô cũng đã từng trải qua. Có điều, cô không có tình cảm gì với Cuồng Phong, anh ấy cũng chẳng lừa dối gì cô, chỉ đơn giản là bạn game nên không đến nỗi như Ngọc Linh.

Ngọc Linh, trong mắt Hạ Du mà nói thì là một cô bạn cực kì xinh xắn. Cô ấy sở hữu một vóc dáng khá cân đối. Mái tóc đen nhánh bóng mượt xoã ngang lưng ôm lấy khuôn mặt thanh tú với đôi mắt hai mí to tròn long lanh. Tuy nước da cô ấy không quá trắng trẻo nhưng lại rất mịn màng. Cái mà người khác nhìn vào liền có thiện cảm ngay với Ngọc Linh là đôi môi lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ. Vậy mà hiện tại, khuôn mặt ấy lại phảng phất một nỗi buồn thăm thẳm khiến Hạ Du không khỏi cảm thấy xót xa.

Cái tên lão toét đó dám lừa gạt tình cảm của bạn cô. Gặp được hần, cô nhất định phải tẩn cho hần một trận ra trò mới được.

"Tao buồn quá Du à!" Ngọc Linh rầu rĩ nói, đưa tay quệt ngang gò má lem nhem nước mắt.

"Thôi, không buồn nữa. Đời còn dài, trai còn nhiều. Loại người đó không đáng, bỏ đi là đúng rồi!"

Ngọc Linh không nói gì, lại buồn bã cúi đầu nhìn xuống sàn nhà.

"Đúng là cái đồ lão toét. Dám bắt nạt Lu Lu của tao. Tao nhất định sẽ đòi lại công bằng cho mày!"

Hạ Du đợi cho Ngọc Linh ngủ hắt rồi mới quay lại bàn mở máy tính thì phát hiện một loạt tin nhắn của Hải Vũ gửi cho mình. Lúc này lo an ủi Ngọc Linh nên quên mất cậu ấy vẫn còn ở đó. Du khẽ lắc đầu, nghĩ giờ này có lẽ cậu ấy ngủ rồi nên cũng buồn bã tắt máy tính treo lên giường.

Cả đêm Hạ Du không ngủ được vì cô lo cho bạn mình, sợ cô ấy buồn quá mà nửa đêm lại thức dậy suy nghĩ lung tung. Hai người chơi với nhau cũng đã được gần tám năm rồi, tính Ngọc Linh ra sao cô hiểu rất rõ. Nhưng có lẽ vì mệt quá nên cô ấy ngủ rất sâu, đánh một giấc tới tận trưa hôm sau.

Hạ Du thuộc kiểu người rất dễ trong chuyện ăn uống, có gì ăn nấy, ngon dở gì cũng được, miễn có đồ ăn là được. Vậy nên bình thường ở lại phòng một mình cuối tuần cô toàn ăn mì gói, không thì ăn bánh ngọt cho hết ngày. Nhưng hôm nay lại có cả Ngọc Linh nên Hạ Du tự mình đi ra quán mua hai suất cơm gà.

Vừa về tới phòng, Hạ Du đã thấy Ngọc Linh nhìn mình rồi chỉ tay vào màn hình, hốt hải nói: "Du, mau vào cứu tao với!"

Hạ Du khẽ nhú mày: "Có chuyện gì thế?"

"Mau vào game. Mau lên!"

Không biết có chuyện gì, nhưng thấy thái độ gấp gáp của Ngọc Linh như vậy Hạ Du lại dự cảm có điều không lành. Cô đặt hai hộp cơm xuống bàn, nhanh chóng ngồi vào chỗ khởi động máy tính rồi đăng nhập vào game. Cô trông thấy trên thế giới đang bàn tán xôn xao chuyện gì đó, còn nhắc tới Lucia - tên nhân vật của Ngọc Linh nữa. Đang định tìm hiểu xem có chuyện gì thì đã nhận được yêu cầu truyền tống của Ngọc Linh. Cô nhấp chuột chọn đồng ý, màn hình lập tức chuyển giao diện, nhân vật của cô được đưa tới chỗ của Ngọc Linh.

Một đám những nhân vật nữ lạ đang vây quanh nhân vật của Ngọc Linh tại bản đồ Cao Lão Trang. Một người mặc áo lụa hồng, tóc dài màu tím là Liễu Yến, còn những cái tên khác hình như chưa từng gặp qua. Người có cấp độ cao nhất trong đám tên là Từ Đình Hương.

"Như thế này là sao?" Hạ Du quay sang nhìn Ngọc Linh hỏi.

"Tao không biết, vừa vào game đã bị bọn họ đuổi đánh tới đây".

Hạ Du bỗng nở một nụ cười khinh bỉ. Một đám người xúm nhau đi bắt nạt một người, lại còn thấp hơn mình cả mấy cấp. Không thấy nhục sao?

Từ Đình Hương: "Tiểu Du kia là ai? Không liên quan thì mau tránh sang một bên đi".

Xời, nghe cái điệu bộ nói chuyện của cô ta kia. Tưởng mình là ai chứ? Má thiên hà à? Hay mẹ thiên hạ?

Hạ Du cười một tiếng khinh bỉ trả lời: "Cả một đám người đi bắt nạt một người cấp thấp. Nhục không? Hay bôi kem chống nhục rồi?" Nói xong, cô còn

gửi kèm theo một cái mặt cười khinh bỉ.

Từ Đình Hương nói: "Cô là ai? Việc gì đến cô? Không liên quan thì tránh sang một bên để tôi dạy dỗ cái con phù thủy đi dụ dỗ chồng người khác kia!"

Cái gì phù thủy? Cái gì cướp chồng người khác? Láo toét!

Tiểu Du tức giận trả lời lại: "Chắc chồng mình tốt đẹp quá. Là ai dụ dỗ ai? Tìm hiểu cho kĩ rồi hãy nói. Đừng có cái kiểu tay nhanh hơn não nhé! Bạn tôi không phải người như thế!"

Liễu Yến: "Thì ra là bạn. Đúng là cá mè một lứa!"

Đĩ nhiên Hạ Du hiểu ẩn ý sau câu nói của Liễu Yến. Nhưng cô không thèm chấp cái loại người như cô ta.

Từ Đình Hương nghe Liễu Yến nói vậy thì ngạc nhiên hỏi: "Em quen cô ta à?"

Liễu Yến: "Cô ta trước đây cũng dụ dỗ người yêu của em. Bây giờ lại đến lượt bạn của cô ta".

Thì ra là vậy. Hèn gì tự nhiên chẳng biết ở đâu nhào tới ra mặt cho cái con Lucia kia. Từ Đình Hương cố tình lên thế giới nói lớn: "Tôi còn tưởng thế nào. Hoá ra là một lũ TRO TRÊN chuyên đi cướp chồng người khác. Toàn là mấy thứ TRO TRÊN, một ồ TRO TRÊN".

Từ Đình Hương cố tình lặp đi lặp lại hai từ "tro trên". Mỗi lần nói đến đều viết hoa để hai chữ ấy nổi bật hơn hẳn những chữ khác.

Liễu Yến thấy thế cũng hòa theo: "Cướp chồng người khác rồi giờ còn bênh nhau chăm chặt".

Từ Đình Hương: "Chị nói rồi mà, chỉ có mấy loại người TRO TRÊN mới ở được với nhau thôi".

Hai từ "tro trên" liên tục đập vào mắt khiến Hạ Du dường như không thể bình tĩnh được nữa. Cơ mặt của cô bắt đầu co giãn, hai hàm răng nghiến vào nhau kêu lên ken két. Vốn dĩ đã không thèm nói đến, vậy mà cây muốn lặng nhưng gió chẳng ngừng. Ngọc Linh bình thường rất nhút nhát, gặp chuyện hoặc là chạy trốn, hoặc là im lặng cam chịu. Nhưng Hạ Du thì không, cô không phải kiểu người chỉ biết ngồi tro ra đó để người khác bôi nhọ mình.

Tiểu Du: "Hoàng Lão Tà đâu? Ra đây nói chuyện".

Trên thế giới bắt đầu trở nên nhốn nháo. Họ đang hóng cái người tên Hoàng Lão Tà kia xuất hiện để xem rốt cuộc có chuyện xảy ra.

Hơn năm phút đồng hồ trôi qua mà vẫn không thấy Hoàng Lão Tà xuất hiện. Hạ Du dám chắc rằng anh ta có đang online, cũng đã theo dõi từ nãy đến giờ nhưng không lên tiếng. Cô ghét nhất kiểu người gây ra chuyện khiến người khác bị ảnh hưởng rồi lại làm con rùa rút cổ. Cô nở một nụ cười khinh bỉ, ngón tay lạch cạch gõ ra một hàng chữ gửi đi.

Tiểu Du: "Chuyện của mình thì tự mình giải quyết, đừng có gây ra chuyện rồi đổ hết lên đầu người khác như vậy. Còn nữa, mang vợ về nhà mà dạy lại đi, đừng để cô ta đi cắn bừa như vậy. Đây không thừa tiền để đi chích ngừa đâu".

Biết Hạ Du cố tình ám chỉ mình, Từ Đình Hương tức giận nói lại ngay: "Nói ai cắn bừa vậy hả?"

Tiểu Du: "Tôi có nói đến tên cô à? Sao xồn xồn lên như thế làm gì? Nói bừa, trúng ai người đó tự nhột".

Hạ Du nở một nụ cười lạnh, liếc mắt về phía đám nhân vật nữ đối diện mình. Cái tên mà cô chờ từ nãy tới giờ rốt cuộc cũng đã chịu lộ diện rồi.

Hoàng Lão Tà: "Chuyện này là chuyện của tôi, không cần cô xía vào. Đừng có lên thế giới mà nói nhảm".

Tiểu Du: "Vậy cô vợ anh với đám người kia là đang làm cái trò mèo gì vậy? Dẫn người đi đánh kẻ yếu hơn, về vang quá nhỉ? Cô ta đánh bạn tôi, tôi bảo vệ bạn tôi thì liên quan gì đến anh? Là thằng đàn ông, làm ơn hãy mặc quần chứ đừng mặc váy".

Hoàng Lão Tà nghe xong thì á khẩu, chẳng biết phải trả lời lại như thế nào nên thoát khỏi game luôn. Hạ Du thấy vậy thì cong môi cười khinh bỉ. Đúng là cái thứ vô dụng. Loại người này căn bản không xứng với Ngọc Linh.

Từ Đình Hương: "Mồm miệng cũng ghê quá nhỉ? Được, muốn bênh nó chứ gì? Tao cho hai đứa mày chết chung một lượt luôn cho vui".

Bạn đang đọc truyện *Hét Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Từ Đình Hương xông lên phía trước, phóng kỹ năng về phía nhân vật của Ngọc Linh khiến cô áy mắt hết một nửa cột máu. Hạ Du thấy vậy vội chạy tới,

nhưng vừa nhích được vài bước đã phát hiện trên đầu bắt ngờ nhảy ra một giá trị thương tổn. Cô lập tức nhảy tránh sang một bên, cùng lúc đó có thêm hai nhân vật nữ lạ xuất hiện.

"Mẹ kiếp! Bọn họ dùng thuốc tàng hình!"

Hạ Du tức giận đập mạnh tay xuống bàn, sau đó lại nhăn nhó xuyt xoa bàn tay đáng thương. Nhìn sang chỗ Ngọc Linh, phát hiện cô ấy đang bị ba bốn người vây đánh, liên tục bị kỹ năng phóng vào người tới nỗi cột máu tụt xuống không ngừng. Hạ Du quay sang nói với Ngọc Linh: "Lu, chạy lùi về phía sau!"

"Tao bị vây rồi, không thoát ra được!"

Hạ Du nhấp chuột nhảy lên trước mặt Ngọc Linh đỡ thay cho cô ấy mấy đòn, sau đó phóng kỹ năng với lực sát thương cực bạo về đám người sau lưng Ngọc Linh khiến bọn họ bị đẩy lùi ra một đoạn xa. Vòng vây bị phá, Ngọc Linh liền nhân cơ hội ấy nhảy lùi về phía sau lưng Hạ Du.

Tình hình này có vẻ không ổn, nếu cứ tiếp tục thì Ngọc Linh chắc chắn sẽ mất mạng. Hạ Du liền nói: "Lu, mau chạy về thành đi!"

"VẬY CÒN MÀY?"

"Chỗ này tao lo được. Đi mau đi, không có nhiều thời gian đâu".

Hạ Du chỉ kịp gõ thêm một dòng chữ, sau đó xông lên phía trước đánh nhau với đám người của Từ Đình Hương. Ngọc Linh lập tức leo lên đám mây xanh, hướng thẳng về phía thành Trường An. Những người ở trong thành sẽ không bị người khác tấn công nên ở đó là nơi an toàn nhất. Có vài người thấy Ngọc Linh bỏ chạy thì đuổi theo phía sau.

Tuy xét về cấp độ và lực chiến thì Hạ Du hơn hẳn bọn họ, nhưng nếu một mình đánh với nhiều người thì lực chiến cao thôi chưa đủ. Kỹ năng cần phải chính xác và hợp lý thì may ra mới có thể thắng được.

[Thế giới] Ông Địa: "1V5*, tại Cao Lão Trang".

(1V5*: một người đấu với năm người)

[Thế giới] Nguru Ma Vương: "Có chuyện gì vậy? Tôi vừa mới lên".

[Thế giới] Ông Địa: "Qua xem đi. Đại chiến bùng nổ rồi!"

Trên thế giới, mọi người bắt đầu nhón nháo, rù nhau kéo hết qua Cao Lão Trang.

Bên này, Hạ Du đang ra sức đánh nhau với đám người của Từ Đình Hương. Cô nhảy về trước, phóng một loạt kỹ năng đóng băng hạng nặng về phía họ. Mấy người trước mặt lập tức tránh đòn, nhưng có hai người chạy không kịp nên bị hoá băng bất động tại chỗ. Thời gian kỹ năng hết hiệu lực là sáu mươi giây, đối với kỹ năng hạng nặng thì nhân ba. Tức là cô có ba phút để giải quyết ba người còn lại trước khi hai người kia được giải thoát. Tuy nhiên, bọn họ cũng thuộc dạng có chút kinh nghiệm, không ngốc tới nỗi để Hạ Du dễ dàng đánh gục mình. Cả ba người cùng nhau xông lên một lượt. Hạ Du bị dính đòn, rớt mất một phần máu.

Hải Vũ: "Có chuyện gì vậy? Sao nhắn tin từ nãy tới giờ không trả lời?"

Máy tính kêu lên một tiếng "ting". Hạ Du liếc mắt về phía góc trái màn hình, phát hiện có mấy tin nhắn riêng được gửi tới từ Hải Vũ. Nãy giờ lo đánh nhau nên không để ý. Cô ngừng lại thao tác, vội vã trả lời: "Sorry cậu, ta đang có chút việc. Nói chuyện sau nha!"

Hải Vũ: "Còn tưởng cô không thèm đếm xỉa gì tới tôi".

Một câu nói hết sức bình thường thôi, sao Hạ Du lại có cảm giác hình như cậu ta đang giận dỗi nhỉ?

Tiểu Du: "Có bao giờ tôi bỏ rơi cậu chưa? Thực tình là đang có chút chuyện. Lát nữa xong tôi dẫn cậu đi làm nhiệm vụ. Vậy nha!"

Ngọc Linh sau khi về tới thành Trường An thì để nhân vật của mình ở đó, phóng tới bàn học chỗ Hạ Du kéo ghế ngồi bên cạnh chăm chú nhìn vào màn hình hỏi: "Sao rồi?"

Hạ Du lập tức tắt cửa sổ tin nhắn, ngả người ra sau ghế, đan các ngón tay vào nhau bẻ một lượt kêu răng rắc, trả lời: "Bọn này cũng không dễ xoi. Nhưng không phải là không có khả năng. Lâu rồi không động tay động chân, xem ra hôm nay phải đánh một trận cho ra trò!"

"Cẩn thận đó!"

"Tao biết rồi!"

Hạ Du bình tĩnh thêm máu cho mình, sau đó triệu hồi mộng linh Đường Tận. Đây là linh thú mạnh nhất của cô, có chức năng gây choáng đối phương. Con Đường Tận nhảy về phía trước, thành công gây choáng được Liễu Yên.

"Còn hai người!"

Hạ Du xông lên trước xáp lá cà với Từ Đình Hương. Phải làm cho người mạnh nhất bị phân tán tư tưởng. Nhưng cô ta cũng không dễ đối phó, phóng con Mỹ Xà lên khiến Hạ Du bị dính sát thương, thụt lùi về phía sau một đoạn. Hai người bị đóng băng lúc này đã hồi phục, cùng với Từ Đình Hương lao về phía Hạ Du, xuất kỹ năng phóng thẳng vào người cô.

Hạ Du vừa định nhảy sang một bên tránh đòn đã thấy có một chàng trai áo vải xanh, khoác chiến giáp vừa từ trong đám người đứng xem phía ngoài nhảy ra chắn trước mặt, đỡ thay cô một đòn tấn công.

Hạ Du tròn mắt ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng gì thì Ngọc Linh ngồi bên cạnh đã reo lên: "Là đồ đệ của mày kia!"

Trán Hạ Du khẽ nhăn lại tỏ ra không được vui. Đúng hơn là cô đang lo lắng. Cấp độ của Hải Vũ vừa mới đủ để chuẩn bị độ kiếp, bây giờ mà bị rút cấp thì chẳng phải công sức cây cuốc ngày đêm đều đổ sông đổ biển sao?

Cô lập tức nhắn tin cho Hải Vũ: "Chuyện này không liên quan đến cậu. Mau về thành đi!"

Hải Vũ: "Sự phụ gặp chuyện, chẳng lẽ đồ đệ lại đứng nhìn?"

Tiểu Du: "Tôi biết cậu là đồ đệ tốt, nhưng chuyện này không đùa được. Cậu vừa mới đủ cấp để độ kiếp, tuyệt đối không thể để rút cấp. Nghe lời tôi, chạy về thành đi!"

Hải Vũ: "Cùng lắm rút cấp thì cậu lại dẫn tôi đi thăng cấp thôi. Có sự phụ để làm gì? Cấp độ thì muốn lên lúc nào chẳng được, nhưng mà tôi chỉ có một sự phụ thôi".

Nói xong, Hải Vũ lập tức lao về phía trước đánh nhau với đám người kia. Du nhất thời ngồi bất động tại chỗ, trong lòng dấy lên một cảm xúc khó diễn tả.

"Đồ đệ của mày cũng được đấy nhỉ? Có khi nào cậu ta thích mày rồi không?"

Nghe Ngọc Linh nói xong, khuôn mặt Hạ Du bỗng nhiên dần chuyển sắc đỏ. Cô ấp úng trả lời: "Đừng có vớ vẩn. Để im cho tao đánh nhau!"

Hạ Du tắt cửa sổ hội thoại, nhìn nhân vật của Hải Vũ trên màn hình cứ ngã xuống đất rồi lại hiện ngang đứng dậy tiếp tục đánh, cô nhất thời không kìm được cảm xúc. Hơn một năm trời gắn bó với game, đây là lần đầu tiên có người ra mặt giúp cô, cho dù cả về cấp độ lẫn lực chiến cậu ấy đều thua xa đám người kia, nhưng cậu ấy vẫn không sợ mà chết vì cô.

Chỉ là qua tám màn hình nhỏ, chỉ là những hành động ảo không có thật, nhưng sao lại khiến trái tim cô bỗng nhiên thổn thức đến như thế?

"Còn ngồi thừ ra đó làm gì? Mau giúp đồ đệ mày kia! Cậu ta chết này giờ mấy lượt rồi!"

Giọng nói của Ngọc Linh vang lên kéo Hạ Du về thực tại. Cô luống cuống nhấp chuột lao về phía trước, nhanh chóng lập đội với Hải Vũ rồi mới phóng kỹ năng vào đám người đang vây quanh cậu ta.

Tiểu Du: "Trận này nhất định phải thắng!"

Hải Vũ gửi lại một biểu tượng giờ ngón tay cái, sau đó tiếp tục chiến đấu quyết liệt. Hai người lúc này đuổi theo Ngọc Linh bất ngờ quay lại, Liễu Yên cũng vừa hồi phục, lao tới chỗ của Hạ Du và Hải Vũ.

[Thế giới] Nguru Ma Vương: "Bây giờ là 2V7 rồi!"

[Thế giới] Diệp Vy: "Chị Tiểu Du cố lên, anh Hải Vũ cố lên! Ủng hộ hai người!"

Những người kéo nhau qua Cao Lão Trang xem ngày một nhiều hơn. Những nhân vật dính sát với nhau, vây kín cả một vùng bản đồ. Họ đang tập trung theo dõi trận chiến hiểm có này. Người thì im lặng, người lại cổ vũ nhiệt tình. Không khí bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Hạ Du gọi Đường Tận quay trở lại. Lúc này, cô và Hải Vũ đang bị bảy người kia vây quanh. Hạ Du liếc qua bảy người họ xong nói với Ngọc Linh: "Sao tao cảm thấy giống bảy con yêu nhện trong phim Tề Thiên quá vậy mày!"

Ngọc Linh gật đầu đồng tình: "Ừ, tao cũng thấy thế!"

Đám người trước mặt tuy đông nhưng phối hợp không hề ăn ý, rất nhanh đã bị phân tán. Hạ Du bật nhảy lên cao, tung ra kỹ năng Phục Ma Trận khiến đám người kia không kịp phản ứng gì. Lợi dụng lúc đội hình của họ bắt đầu rối loạn, Hạ Du lập tức nhảy tới đánh Từ Đình Hương. Bị đánh bất ngờ, cô ta rối lên, phóng một tia chớp về phía Hạ Du. Đột nhiên, tia chớp ấy dội ngược trở lại bắn lên người cô ta. Chắc chắn đã chọn nhầm kỹ năng phản thương rồi.

Hải Vũ lập tức chớp thời cơ ấy, một kiếm hạ gục Từ Đình Hương. Tuy nhiên, cậu cũng bị dính một đòn từ Liễu Yên, cột máu rút mất một nửa.

Hạ Du bật chức năng thêm máu cho đồng đội. Bây giờ người mạnh nhất đã bị hạ, mấy người còn lại đứng bất động tại chỗ, không có người đứng đầu chỉ huy nên rối cả lên. Hạ Du cầm đao xông lên trước, ba người còn ít máu nhất lần lượt nằm rạp xuống đất chết.

Hai người tránh được đòn của Hạ Du đột nhiên xông tới đánh loạn cả lên. Hạ Du bình tĩnh tránh đòn, đẩy Đường Tạn lên làm cho họ bị choáng tại chỗ. Hải Vũ chạy ra sau phóng kiếm vào người Liễu Yên. Cô ta mạnh hơn Hải Vũ nên cậu bị đánh ngược lại, cột máu lại vơi đi gần một nửa.

Hạ Du xoay người chạy lại chỗ Liễu Yên, chậm rãi nhấp chuột vào kỹ năng Nộ Hoả. Một luồng lửa bất ngờ phóng tới khiến Liễu Yên không kịp phản ứng, cột máu tụt một cách chóng mặt rồi chuyển màu xám xịt. Hai người bị choáng kia sau khi được giải thoát, thấy Liễu Yên bị đánh bại đâm ra hoảng hốt, lập tức bỏ chạy.

Hạ Du cùng Hải Vũ đứng hiên ngang cạnh mấy cái xác chết trước sự trầm trồ, khen ngợi của mọi người. Quả thật, nếu không có mấy cái xác chết nằm dưới đất kia thì không ai nghĩ nơi này vừa xảy ra một trận đánh kịch liệt.

"Thắng rồi!"

Hạ Du quay sang nhìn Ngọc Linh. Ngọc Linh nở nụ cười nhìn Du, xong lại đứng dậy nói muốn đi ra ngoài một chút. Tuy là đã trút được cơn giận, nhưng Ngọc Linh hình như có vẻ không được vui. Nhìn theo cho đến khi Ngọc Linh đi ra khỏi phòng, Hạ Du mới quay lại màn hình thì đã thấy tin nhắn của Hải Vũ.

Hải Vũ: "Thắng rồi!"

Hạ Du lắc đầu thờ dài, trả lời: "Ừ, thì thắng. Nhưng cậu bị rớt cấp rồi!"

Hải Vũ: "Vậy thì lại phải bám theo cậu đi thắng cấp thôi".

Tiểu Du: "Thực ra cậu không cần vì tôi mà làm như thế!"

Hải Vũ: "Nhưng cái chỗ này (biểu tượng trái tim) bảo tôi phải làm như thế".

Tiểu Du: "..."

Hạ Du với tay lấy chai nước trên bàn, uống một hơi hết gần nửa chai. Sao đột nhiên lại thấy nóng như vậy nhỉ?

Hải Vũ: "Sư phụ..."

Tiểu Du: "Sao?"

Hải Vũ: "Chẳng biết ngày mai ra sao nữa".

Hạ Du khẽ nhíu mày một cách khó hiểu. Cậu ta đang nói quái quỷ gì vậy? Đánh nhau xong thần kinh bị va chạm chỗ nào rồi hay sao không biết. Game thôi mà, có sức ảnh hưởng lớn vậy sao?

Hạ Du lắc đầu, uống một ngụm nước, tiện tay gõ thêm một chữ "ừ" rồi gửi đi.

Hải Vũ: "Dù có ra sao cũng chẳng sao!"

Phụt...

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Mấy ngày sau đó Ngọc Linh không ở kí túc xá. Cô ấy nói rằng muốn về nhà vài ngày, mặc cho Hạ Du có năn nỉ thế nào cũng không chịu ở lại. Có lẽ cô ấy còn đang rất buồn, lại không muốn ảnh hưởng tới tâm trạng của Hạ Du nên mới đi mất. Ở phương diện nào đó mà nói, tuy Ngọc Linh là cô gái mót ướn, yếu đuối, nhưng đôi khi cũng đặc biệt cứng đầu. Cái này không thể trách cô ấy được, đều là bị lấy nhiễm từ bạn Hạ Du nhà ta thôi.

* * *

Hạ Du đích xác là một vị sư phụ tuyệt vời có một không hai trên hành tinh này. Bằng chứng là cả đêm qua cô đã cặm cụi tới tận nửa đêm để đi săn boss, thu thập nguyên liệu chế tạo Chân Linh Bảo Châu, viên ngọc dùng để độ kiếp cho đồ đệ của mình.

Chính vì vậy mà hiện tại, Hạ Du phải lê lét tới lớp với bộ dạng thân tàn ma dại. Mái tóc ngắn ngang vai bị cô hành hạ rồi bù lên. Khuôn mặt bầu bĩnh với đôi mắt hai mí to tròn đen long lanh vô cùng đáng yêu được thay bằng đôi mắt gấu trúc, sưng húp, đang lim dim vì mất ngủ. Cũng may cái tên dở hơi ngồi bên cạnh đang gục mặt xuống bàn ngủ, chứ nếu cậu ta mà cứ léo nhéo với Hạ Du thì chắc cô điên lên mất.

"Này Tú!" Hạ Du kêu tay cậu bạn ngồi bàn trên, nhỏ giọng gọi.

"Sao vậy soái?"

"Mày che cho tao ngủ một tí nha. Cô có xuống thì gọi tao dậy" Nói xong, Hạ Du gục luôn xuống bàn.

"Trời ơi, soái cũng biết cô chủ nhiệm không giống mấy thầy cô khác mà. La sát bà bà đó, chị gái của mụ sim la đó. Đừng có ngủ, dậy đi!" Cậu bạn Khoa Tú kia không dám quay đầu xuống, dựa lưng sát vào cạnh bàn của Hạ Du thì thào.

Không thấy Hạ Du trả lời, cậu ta lại khẽ giọng gọi lần nữa: "Ngủ thật à? Dậy đi! Nam, gọi cô ấy dậy đi!"

"..."

Không lẽ cậu ta cũng ngủ luôn rồi sao?

Khoa Tú cảm thấy nghi hoặc, nhìn lên phía bục giảng để đảm bảo cô chủ nhiệm vẫn đang chăm chú ghi chép rồi mới lén lút quay xuống bàn dưới, sau đó nhanh chóng ngồi lại ngay ngắn.

"Nam, Du, mau dậy đi!" Khoa Tú không dám quay xuống lần nữa, cầm cây thước kẻ thò tay ra sau nhẹ gõ lên bàn, nhưng hình như cũng không có tác dụng.

Hai người này, đùa à? Muốn chết hết rồi sao?

"Có chuyện gì vậy?"

Nghe giọng nói thánh thót của cô chủ nhiệm, Khoa Tú giật mình ngồi thẳng người dậy, cố gắng che chắn cho hai người đang rủ nhau gục mặt xuống bàn ngủ kia. Cậu lắp bắp trả lời: "Ơ, dạ...dạ...không có gì ạ!"

Cô chủ nhiệm đột ngột quay người lại nhìn xuống chỗ Khoa Tú. Dường như phát hiện ra gì đó, mặt cô bỗng đánh lại, hừ một tiếng rồi từ từ bước xuống phía dưới lớp.

Mặt Khoa Tú bỗng tái mét, rịn cả mồ hôi. Thôi xong rồi, hai người kia còn nằm đó nữa là tiêu đời. Cô chủ nhiệm sắp xuống tới nơi rồi. Làm ơn, dậy mau đi trời!

Cô chủ nhiệm chấp hai tay ra sau lưng, đứng ngay cạnh bàn của Hạ Du trừng mắt nhìn hai người đang nằm ngủ gục. Khuôn mặt cô từ từ chuyển sắc. Cả lớp im re, không một ai dám nhúc nhích.

Lần này hai người kia chết chắc rồi!

Cô chủ nhiệm nắm chặt cây thước gỗ to dùng trên tay, gõ thật mạnh lên bàn kêu "cạch cạch". Cả Hạ Du và Hải Nam đều bị giật mình tỉnh dậy. Hạ Du dụi dụi hai mắt nhìn xung quanh, phát hiện tà áo dài màu vàng nhạt thướt tha đang phấp phới trước mặt thì khẽ rùng mình, từ từ ngẩng đầu nhìn lên.

Thôi chết! Tiêu rồi, lần này tiêu thật rồi!

"Đứng lên hết cho tôi!"

Cô chủ nhiệm lớn giọng quát. Lập tức, Hạ Du đứng phắt dậy, Hải Nam cũng đứng dậy theo.

"Các anh các chị giỏi quá rồi nhỉ? Đây là lớp học, không phải chỗ cho mấy anh chị ngủ!"

Hạ Du run rẩy lắp bắp: "Em xin lỗi cô. Lần sau..."

"Còn có lần sau à?" Cô chủ nhiệm cắt ngang lời Hạ Du, sau đó lại quát lớn: "Ra cửa đứng hết cho tôi!"

"Thưa cô, em..."

"Ra ngoài!"

Hạ Du cúi gằm mặt xuống đất, lững thững rời khỏi chỗ đi ra phía cửa. Hải Nam từ đầu tới cuối đều im lặng không nói tiếng nào, sau đó cũng lèo đèo đi theo sau lưng Hạ Du. Cả lớp chỉ biết cầm nín nhìn theo hai người, ngao ngán lắc đầu.

"Tập trung hết lên đây cho tôi!"

Cô chủ nhiệm gõ mạnh thước lên tấm bảng. Ngay lập tức, cả lớp đều ngồi thẳng người nghiêm túc, chăm chú nhìn về phía bục giảng không dám lơ là.

Hạ Du đứng ngoài hành lang, buồn bực đá đôi giày xuống sàn nhà, miệng lầm bầm: "Đúng là xui xẻo mà!"

"Hả? Cậu nói gì vậy?"

Hạ Du tức giận, quay ngoắt sang nhìn Hải Nam gắt: "Mặc kệ tôi!"

"Ồ, lên con à? Tôi có làm gì đâu!"

Hạ Du vênh mặt lên cãi: "Thích vậy đấy rồi sao?"

"Ra đây đứng rồi còn muốn gây náo loạn à?"

Cô chủ nhiệm thình lình bước ra. Hạ Du chột dạ cúi gằm mặt xuống, sau đó đứng nghiêm túc trở lại. Hải Nam thấy vậy cũng thụt lùi về sau một bước, khoanh hai tay trước ngực đứng thẳng người ngay ngắn.

"Đã không biết hối lỗi rồi còn làm loạn. Được, xuống sân chạy hai mươi vòng cho tôi!"

Hai mươi vòng sao? Giết người à?

"Nhưng cô ơi, em..."

"Không cần nói nhiều. Đi mau!"

"Vâng!"

Hạ Du ừ ừ đáp, không quên liếc ánh mắt hình viên đạn về phía Hải Nam rồi mới lùi thui đi xuống sân. Cô thề, thù này nhất định phải trả.

Cả buổi học hôm đó, Hạ Du phải cố gắng lắm mới kiềm chế được cảm xúc của mình. Nhưng cái tên chết bầm bên cạnh, biết rõ cô đang tức giận mà vẫn thản nhiên cười nói với cô như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy. Thật sự Hạ Du rất muốn xách chiếc dép dưới chân lên đập vào cái bần mặt nham nhở ấy kinh khủng.

Sau tiếng trống tan trường, Hạ Du lập tức thu dọn sách vở rồi nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi. Cô phải đi khỏi đây ngay lập tức, cô sắp không kiềm chế được rồi, sợ sẽ có án mạng xảy ra mất.

Vừa ra khỏi cửa lớp thì cánh tay đột ngột bị giữ lại. Hạ Du theo phản xạ giật mạnh tay, quay ngoắt người nhìn về phía sau. Đập vào mắt là khuôn mặt vô cùng đáng ghét đang đứng nhìn cô cười nham nhở. Mấy bạn nữ trong lớp và cả ở những lớp khác đi ngang qua lại nhìn cậu ta đắm đuối rồi trầm trồ khen ngợi. Cái gì mà nụ cười nhìn phát vạn người mê? Thế quái nào mà bọn họ lại có thể khen cái tên mắc dịch này hết lời như vậy được nhỉ?

Nhưng Hạ Du cũng mơ hồ cảm nhận được có vài ánh mắt không mấy thiện cảm đang chiếu về phía mình. Chính vì vậy, cô cực kì không muốn dính líu tới cái người này.

"Rốt cuộc cậu muốn gì đây? Muốn đánh nhau phải không?"

"Giờ mà đánh nhau? Rủ cậu xuống căng tin ăn trưa với tôi thôi".

Hạ Du không có kiên nhẫn để lại đồng ý đi ăn trưa với cái tên dở hơi này. Cô còn tính lắm.

"Không đi!" Hạ Du gằn giọng trả lời, sau đó xoay người bước đi.

Cánh tay một lần nữa bị giữ lại. Lần này Hải Nam dùng lực hơi mạnh khiến Hạ Du chới với, hốt hoảng đưa tay ra nắm lấy thứ gì đó để giữ cho mình khỏi bị ngã. Lúc định thần lại cô mới sững sờ phát hiện mình đang bầu chặt tay trái của Hải Nam, còn cậu ta thì dùng cánh tay ấy ôm ngang eo cô, tay kia đỡ dưới lưng cô.

Bốn mắt nhìn nhau không hề chớp lấy một lần!

Những người đang di chuyển xung quanh đột nhiên dừng lại. Mấy trăm con mắt nhìn chăm chăm vào hai người trước mặt rồi bắt đầu xì xầm to nhỏ.

"Bọn họ đang làm gì thế? Đóng phim ngôn tình à?"

"Đẹp trai thế kia mà đóng với cái con lùn xùn vậy à? Không xứng cho lắm!"

"Đâu, tao thấy cậu ta cũng dễ thương mà!"

Hạ Du luống cuống đứng thẳng dậy, đẩy Hải Nam sang một bên rồi chỉnh lại quần áo, tóc tai của mình, sau đó quay sang trợn ngược mắt nhìn Hải Nam. Cái tên đáng ghét này, từ sáng tới giờ đã cố gắng nhìn cậu ta lắm rồi, vậy mà không biết điều tránh xa cô ra. Đứng là tức điên lên được mà.

Hạ Du không thèm nói nửa lời, tức tối liếc Hải Nam lần nữa rồi mới bước đi. Còn Hải Nam thì đứng ngẩn ra gãi gãi đầu, sau đó nhanh chóng chạy theo đi song song với Hạ Du. Cậu bỗng choàng tay qua cổ cô kéo đi xuống căng tin mặc cho cô giãy dụa, kêu la oai oái.

* * *

"Này, ăn đi!"

Hải Nam đẩy đĩa cơm sườn về phía Hạ Du, đặt xuống bên cạnh thêm một hộp sữa Milo.

Hạ Du biết, nếu không ăn hết đĩa cơm, không uống hết hộp sữa này thì dùng hồng mà thoát khỏi đây. Cô tức tối giật mạnh cái thìa trên tay Hải Nam, trừng mắt nhìn cậu rồi cúi xuống điên cuồng càn quét đĩa cơm tội nghiệp. Mặc kệ, của chùa mà. Cứ ăn đi cho sướng cái miệng.

"Ăn từ từ thôi!"

Hạ Du không thèm để ý tới Hải Nam, vẫn tiếp tục càn quét đĩa cơm của mình.

"Coi chừng nghẹn bây giờ! Đã kêu ăn từ từ thôi!"

"..."

"Hình như hơi ít cơm phải không?"

"..."

"Có cần gọi cơm thêm không? Lỡ chiều lại đói!"

Hạ Du không đủ kiên nhẫn để tiếp tục im lặng được nữa. Mấy trăm con mắt xung quanh đang chiếu thẳng lên người cô như những tia laser. Cô ngừng ăn, ngẩng đầu lên nhìn Hải Nam bằng ánh mắt vô cùng "triu mến", thản nhiên nói: "Cậu đang tập làm bảo mẫu sao? Hay vũ em? Tôi thấy cậu cũng có tương lai phết đấy!"

Ặc...

Miếng cơm bị nghẹn lại nơi cổ họng, Hải Nam cúi xuống ho sặc sụa. Hạ Du thấy thế cũng tội tội, mà thôi cũng mặc kệ cậu ta. Ai bảo cứ thích kiểm chuyện với cô làm gì. Đáng đời!

Sau khi ăn xong, nhân lúc Hải Nam đang tính tiền, Hạ Du liền chuẩn bị đi trước mặc cho cậu ta đang í ới gọi đằng sau. Về với đồ đệ còn hơn. Ở gần cái tên này lúc nào là chỉ muốn nổi điên lúc đó.

* * *

Vườn đào rực rỡ, khói mờ lan toả khắp nơi. Những cánh hoa đào nhỏ xiu phớt hồng bị gió thổi bay trên không trung khiến khung cảnh trước mắt vô cùng đẹp, vô cùng sinh động.

Một cô gái mặc áo lụa trắng, bên ngoài khoác chiếc áo lông màu vàng nhạt, sau lưng đeo đôi cánh thiên thần trắng muốt, tay cầm cây quạt Thiết Phiến màu hồng tím đang múa lượn giữa một biển hoa rơi. Đứng bên cạnh là chàng trai áo vải xanh, khoác chiến giáp cứng rắn, tay cầm một cây đao rất to, rất hùng dũng, rất hiên ngang.

Người ta nhìn vào sẽ không khỏi trầm trồ trước cảnh tượng lãng mạn trước mắt. Một đôi nam thanh nữ tú đang hẹn hò bên vườn đào. Chàng đứng đó, ngẩn ngơ nhìn nàng đang uốn lượn trong làn mưa hoa đào. Cả người và cảnh dường như hoà quyện vào nhau một cách vô cùng hoàn hảo.

Thật là đẹp!

Nhưng mà...

Tĩnh lại đi, đó chỉ là những gì chúng ta tưởng tượng thôi. Thực ra đôi nam thanh nữ tú trước mặt đang ra sức càn quét đám quái ở đó một cách vô cùng tàn bạo.

Sau trận chiến long trời lở đất lần trước, Hải Vũ bị rút cấp cho nên bây giờ hai thầy trò nhà Hạ Du lại tiếp tục hành trình đi cày cuốc để phục hồi cấp độ.

Tiểu Du: "Đồ đệ, sao chúng ta lại phải đi đánh lũ quái cấp thấp này làm gì?"

Hải Vũ: "Nhiệm vụ bắt buộc mà. Quái nào mà chẳng là quái, có gì khác nhau à?"

Tiểu Du: "Chẳng đã tay gì hết. Mới có một chiêu mà đã nằm chết queo hết rồi còn đâu".

Hải Vũ: "Cậu cứ giả vờ nữ tính một chút thì mất miếng da miếng thịt nào sao? (biểu cảm run rẩy)".

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

* * *

"Tiểu Du, Hải Vũ. Gì đây? Đừng có nói là mày bỏ nick lớn để chạy qua đây với cô ấy nha. Không lẽ thích thật rồi à?"

Hải Nam đang ngồi cười ngây ngốc trước màn hình máy tính thì một khuôn mặt vô cùng điển trai lộ ra xuất hiện ngay sát bên cạnh khiến cậu khẽ giật mình. Cậu quay sang trừng mắt nhìn, với luôn quả táo trong đĩa đặt bên cạnh ném thẳng vào người cậu bạn kia nhưng cậu ta bắt được, đưa lên miệng ngặm một miếng nhai ngon lành.

"Im lặng là thừa nhận rồi nhá! Tao không ngờ mày vậy luôn đấy. Khai mau, bắt đầu từ lúc nào hả?"

Hải Nam nghiêng răng quát: "Phần chỗ khác nhanh!"

Cậu bạn kia đứng dựa người vào cạnh giường, vừa cắn táo ăn vừa cười một cách nham nhở, sau đó trèo lên giường của mình.

Á ha ha ha!

Một giọng cười vô cùng khủng bố đột nhiên cất lên, vang vọng khắp mọi góc ngách trong khu kí túc xá. Cậu bạn của Hải Nam vừa leo lên giường, vắt chéo chân nằm rung đùi bấm điện thoại thì bị giọng cười kia dọa cho hoảng hồn, chiếc điện thoại trên tay cũng vì thế mà đáp thẳng xuống khuôn mặt tội nghiệp.

Cậu ta vội vã bật người dậy ngồi thu mình ở một góc giường, kéo tấm chăn bên cạnh quấn quanh người run rẩy lắp bắp: "Mày có nghe thấy tiếng gì không?"

Hải Nam bắt giác đồ mồ hôi lạnh, khoé miệng co giật liên hồi.

Không thấy Hải Nam trả lời, cậu ta lại hỏi tiếp: "Mày có nghe khu này từng có nữ sinh nhảy lầu hay gì không? Sao tự nhiên tao thấy ớn ớn kiểu gì ấy!"

"Có im đi không thì bảo?"

Hải Nam ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn cậu bạn mình đang ngồi co như con tôm ở một góc, sau đó quay lại nhìn vào màn hình máy tính thì thấy khắp người nhân vật của Hạ Du đang toả ánh hào quang. Cùng lúc đó, bên góc trái màn hình hiện lên tin nhắn của Hạ Du gửi cho cậu.

Tiểu Du: "Đồ đệ, sư phụ cậu nhảy cấp rồi! Á ha ha ha! (biểu cảm cười sảng khoái)".

Hải Nam đoán không sai. Quả nhiên giọng cười khủng bố vừa rồi là của Hạ Du. Nhưng cậu không dám nghĩ nó lại kinh khủng đến như vậy. Không biết cô ấy ở phòng nào trong kí túc, nhưng từ khu bên đó mà vọng sang tới bên này thì cũng quá là kinh khủng rồi. Cũng may là cậu đã chuẩn bị tâm lí cho những trường hợp xấu nhất, nếu không đã bị ảnh hưởng tâm lí nặng nề rồi.

Hải Nam lướt những ngón tay đang run rẩy trên bàn phím trả lời lại: "Chúc mừng sư phụ!"

Tiểu Du: "Cậu ở đây luyện cấp đi. Tôi đi họp thành nguyên liệu, chút nữa độ kiếp luôn. Đang là giờ cao điểm!"

Không đợi Hải Vũ trả lời, Hạ Du liền chạy luôn về thành Trường An tìm NPC Viên Thiên Canh, đem nguyên liệu đã thu thập được từ trước đó đổi lấy một viên Chân Linh Bảo Châu, sau đó đi tìm Độ Kiếp Tinh Quân, tiến hành mở Lôi Kiếp đài.

Độ kiếp thực chất chính là nâng cấp tiền vị. Tiền vị trong game Mộng Tây Du được chia thành tám loại theo thứ tự từ thấp đến cao lần lượt là Nhân Tiên, Tàn Tiên, Chân Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La, Hỗn Nguyên, Vô Cực. Hiện tại, bên máy chủ của Hạ Du, người có tiền vị cao nhất mới chỉ có Thiên Lang là đạt được Đại La. Số còn lại đều từ dưới Thiên Tiên trở xuống.

Quá trình độ kiếp diễn ra trong vòng năm phút. Người chơi phải phá vỡ được năm bức tường lôi kiếp, sau đó boss Độ Kiếp Tinh Quân sẽ xuất hiện. Trước khi thời gian kết thúc, người chơi phải hạ được boss mà không bị mất mạng.

Người chơi có thể mời tối đa hai mươi người cứu viện. Những người được mời vào sẽ giúp người chơi phá tường, giết boss hoặc hỗ trợ thêm máu cho người chơi. Có thể dùng vàng để cổ vũ cho người chơi để giúp họ tăng chiến lực và khả năng kháng độc. Sau năm phút, nếu không hạ được boss hoặc người chơi bị mất mạng thì xem như thất bại. Tất cả người ở trong Lôi Kiếp đài đều bị đẩy ra ngoài.

[Hệ thống]: Lục kiếp trùng sinh, tu vị Đại Tăng. Người chơi Tiểu Du vừa bước vào Lôi Kiếp đài, mọi người hãy cùng nhau cổ vũ nào!

Thông báo từ hệ thống vừa phát ra, trên thế giới bắt đầu nhốn nháo gọi Hạ Du mời họ. Cô mở danh sách bằng hữu ra, mời một loạt những người bạn của mình vào cứu viện. Khi đã đông đủ, cô liền nhấp chuột vào biểu tượng bắt đầu.

Thời gian bắt đầu đếm ngược từng giây bên góc phải dưới màn hình. Các bức tường lôi kiếp bắt đầu xuất hiện nhưng sau đó đều bị phá vỡ một cách dễ dàng. Chưa đầy ba giây sau đó, một luồng sáng trắng loé lên, boss Độ Kiếp Tinh Quân bất ngờ hiện lên. Những người cấp độ cao, lực chiến mạnh thì lao tới đánh boss, tránh để nó lại gần Hạ Du. Những người còn lại thì thay phiên nhau thêm máu cho cô.

Các nhân vật dính san sát với nhau, hàng loạt những tia sáng đủ màu liên tục phát ra khiến khung cảnh trước mặt vô cùng hỗn loạn.

Những nhân vật từ cấp chín mươi trở lên mới có thể vào Lôi Kiếp đài. Chính vì vậy, Hải Vũ không thể vào được bên trong giúp Hạ Du vì chưa đủ cấp độ. Cậu bắt lực ngồi nhìn màn hình, hi vọng cô ấy sẽ thành công.

Một lát sau, cột máu của con boss vẫn còn đến gần một nửa, còn Hạ Du thì mất máu khá nhiều. Nếu cô và những người chơi khác không liên tục thêm máu thì cô sớm đã bị mất mạng rồi. Vì kỹ năng của con boss rất mạnh, lại là boss cấp độ tiên vị cao nên mỗi lần dính đòn của nó đều bị tiêu tốn khá nhiều máu. Thời gian còn lại là hai phút.

Thiên Lang: "Chia ra thêm máu đi, nhanh không lại xịt* mất bây giờ!"

(Xịt*: thua)

Hạ Du nhanh chóng di chuyển nhân vật ra chỗ thoáng để mọi người dễ thêm máu cho mình. Cột máu của cô bỗng tụt xuống một cách chóng mặt. Tuy mọi người đã thay phiên nhau thêm máu cho cô nhưng hình như không ăn thua gì.

Thiên Lang: "Dùng vàng cổ vũ đi! Sắp xịt rồi!"

Một lần cổ vũ sẽ bị mất năm mươi vàng, tương đương với năm mươi nghìn đồng tiền thật. Chỉ những người cứu viện mới có thể cổ vũ, còn người chơi không thể tự cổ vũ cho mình được. Thiên Lang là bang chủ bang của Hạ Du, cũng là sư phụ cũ của cô. Hai người tính ra cũng quen biết trong game được gần một năm rồi, cũng đã từng giúp đỡ nhau rất nhiều. Tất nhiên, anh ấy sẽ chẳng tiếc gì năm mươi vàng để giúp cô. Còn những người khác, tuy là chỗ quen biết nhưng nếu bỏ tiền ra mà không thành công thì rất lãng phí cho nên họ cũng suy nghĩ đắn đo.

Hải Vũ: "Cứ cổ vũ đi. Hết bao nhiêu lát nữa ra tôi trả lại cho mọi người!"

Hạ Du ngạc nhiên nhìn dòng tin nhắn vừa xuất hiện trên màn hình. Đồ đệ của cô tuy không ở trong này nhưng hình như ở ngoài cũng đang theo dõi tình hình. Trong lòng cô bỗng lan tràn một loại cảm xúc khác lạ.

Dường như mọi người đã bắt đầu cổ vũ nhiệt tình nên khả năng kháng độc của Hạ Du đột ngột tăng cao, cột máu cũng vì thế mà tăng lên gần đầy. Liếc qua phía con boss, thấy máu của nó đã sắp cạn nên Hạ Du mới chạy lại, dùng hết kỹ năng cấp cao ra sức cùng mọi người tiêu diệt nó.

Con boss bị hạ ở bốn mươi giây cuối cùng. Lúc này, khắp người nhân vật của Hạ Du đều đang toả ánh hào quang. Khi trở lại bình thường thì xung quanh xuất hiện vô vàn những nguyên liệu quý hiếm cùng rất nhiều bảo rương lõi kiếp. Số nguyên liệu tự động được chuyển vào túi đồ của Hạ Du, còn những chiếc rương lõi kiếp ấy là quà dành cho những người cứu viện.

Những người cứu viện đều ở lại nhặt rương, còn Hạ Du thì nhanh chóng thoát khỏi Lôi Kiếp đài, trở về thành Trường An. Nhìn lên phía trên đầu, cô thấy tiên vị của mình đã thay đổi thành Kim Tiên thì lại cảm thấy vui sướng. Bây giờ cô chỉ thấp hơn mỗi Thiên Lang một bậc, những người khác thì đều dưới cô một bậc. Cái này người ta gọi là "dưới một người, trên vạn người" đây mà.

Á ha ha ha!

Một tràng cười quý dị lại vừa thoát ra từ cái miệng nhỏ xíu xinh xắn kia khiến cho một người ở căn phòng nào đó trong kí túc xá đang bấm điện thoại bỗng nhiên dựng cả tóc gáy, người còn lại đang ngồi trước màn hình một lần nữa toát mồ hôi lạnh. Những người khác không ai bảo ai, leo lên giường trùm chăn kín mít, run cầm cập.

Giọng cười ấy, quả là có sức ảnh hưởng vô cùng lớn..

Hạ Du cười tít cả mắt, vừa ăn bím bím vừa vui vẻ gõ tin nhắn gửi cho Hải Vũ: "Đồ đệ, lúc này cậu làm tôi cảm động đến suýt khóc luôn đấy. Ha ha ha!"

Hải Vũ: "Tổng cộng sáu trăm năm mươi vàng".

Hả?

Hạ Du hơi choáng váng, lập tức ngồi thẳng người dậy. Có nhiều đến vậy không? Hèn gì lúc nãy cột máu đột ngột tăng đến chóng mặt. Thì ra là tốn hết cả mớ tiền. Nhưng không phải đồ đệ của cô hào phóng tới mức trả lại tiền cho từng người đó chứ?

Hạ Du lại một lần nữa cảm thấy vô cùng xúc động. Đồ đệ của cô nhất định là đại gia đây mà. Sáu trăm năm mươi nghìn đó, ít ỏi gì đâu. Bỏ ra ngần ấy tiền để giúp cô độ kiếp. Đúng là đồ đệ tốt mà.

Hải Vũ: "Cho cậu nợ, khi nào có thì trả lại cho tôi!"

Hạ Du vừa định gửi tin nhắn cảm ơn thì đã bị dòng chữ vừa xuất hiện kia làm cho khựng người, nụ cười trên môi cũng tắt lịm.

Rắc...rắc...rắc...

Choang!

Trái tim bé nhỏ của vị sư phụ vĩ đại bỗng nhiên nứt vỡ tan tành.

Đồ đệ, cậu đúng là cái đồ... Lúc này mạnh miệng như vậy, lại còn tưởng cậu thương sư phụ lắm. Có ai ngờ đâu...

Hạ Du ngã người ra sau lưng ghế ôm đầu, tự xin lỗi bản thân vì đã nghĩ đồ đệ của mình là người tốt.

Cửa phòng đột ngột mở ra. Vừa nhìn thấy khuôn mặt người kia xuất hiện, Hạ Du liền hét loáng lên: "Á, Lu đã về, Lu của tao đã về!"

Hạ Du đứng phắt người dậy, nhảy bổ về phía Ngọc Linh ôm chầm lấy cô ấy, còn tặng thêm cho cô ấy một vài nụ hôn nồng cháy nữa.

"Gớm quá, nước bọt tùm lum tùm la! Biến thái!" Ngọc Linh hét lên âm ỉ, đẩy Hạ Du sang một bên rồi chui tọt vào trong phòng.

"Lâu rồi không gặp, cho người ta thể hiện tình cảm chút đi mà!"

"Mày là ai? Tao không biết mày. Đi ra đi!"

Ngọc Linh đưa tay về phía Hạ Du phẩy liên tục như đuổi tà. Hạ Du bật cười một cách sảng khoái rồi sau đó trở lại ngồi vào ghế.

"Tao nghĩ thông rồi!"

Hạ Du đập mạnh tay xuống bàn, vẻ mặt đầy tự hào nói: "Tốt, vậy mới là Lu của tao chứ! Lại đây cho chị hôn phát nào!" Vừa nói, Hạ Du vừa chu môi về phía trước.

"Thôi dẹp đi, cái đồ biến thái. Nhưng tao sợ bây giờ vào game yếu quá lại bị đuổi đánh".

Hạ Du vỗ ngực lớn giọng nói: "Chị đây vừa mới lên Kim Tiên rồi nhé! Đám hôm trước bây giờ không bằng con kiến, chị mày một phát thôi là cho đi Tây Thiên hết. Có chị ở đây thì đứa nào dám động đến Lu của chị?"

Ngọc Linh tròn mắt ngạc nhiên: "Kim Tiên á? Lên lúc nào? Sao nhanh thế?"

"Vừa mới lên lúc này. Cứ yên tâm chơi đi, tao dẫn mày đi thăng cấp".

Ngọc Linh xuy một hơi, bấu môi nói: "Thôi đi! Từ khi có đồ đệ tới giờ thì hai người cứ bám dính lấy nhau. Tao thêm vào mà làm kì đà cản mũi!"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Hạ Du nghe Ngọc Linh nói xong, hai bên má đột nhiên nóng ran. Cô lúng túng ngồi xoay người lại nhìn vào màn hình để che giấu đi khuôn mặt đang dần ửng đỏ của mình.

"Bị nói trúng tim đen rồi phải không? Khai mau, có phải là đã yêu thầm đồ đệ rồi đúng không?"

Trong lòng bỗng nhiên lại hơi run rẩy, Hạ Du lắp lửng trả lời: "Linh tinh, chị đây không thêm ba cái vớ vẩn đấy!"

Nói rồi Hạ Du bật người đứng dậy chui tọt vào nhà tắm, mở vòi nước mạnh hết cỡ dội thẳng vào người. Chẳng hiểu sao cô lại cảm giác khắp cả người đang nóng phùng phùng như vừa chui ra từ trong lò nung vậy.

Đứng dưới vòi nước một lúc, con nóng cũng đã dần vơi đi, Hạ Du mới chợt cảm thấy có gì đó sai sai. Hình như cô...quên lấy quần áo rồi thì phải...

Lúc quay trở lại đăng nhập vào game, nhìn thấy tên Hải Vũ vẫn còn sáng trong danh sách bạn bè, Hạ Du liền gửi đi một yêu cầu lập đội. Sau đó, cô bỗng tròn mắt ngạc nhiên khi hệ thống phản hồi lại rằng Hải Vũ đã có đội ngũ. Quái lạ, từ trước tới nay ngoài cô ra thì Hải Vũ chưa từng lập đội với ai cả. Không lẽ mới quen?

Hạ Du còn chưa biết nên làm thế nào thì Hải Vũ đã thêm cô vào đội ngũ. Hạ Du lập tức đồng ý ngay. Liếc qua danh sách đội ngũ, Hạ Du lại lần nữa ngạc nhiên.

Là một cô gái!

Một cảm giác khó chịu bỗng len lỏi vào lòng. Người kia đúng là một cô gái. Cô ấy với đồ đệ có quan hệ gì nhỉ?

Mặc dù đúng là Hạ Du đang cảm thấy khó chịu, nhưng cô lại không muốn để Hải Vũ phát hiện ra nên đã tự động phá tan bầu không khí gượng gạo kia.

Tiểu Du: "Chào! (biểu tượng vẫy tay)".

Thái Thái: "Chào sư phụ nha!"

Tiểu Du: "Cô là bạn của đồ đệ tôi hả?"

Thái Thái: "Ừ, sư phụ dẫn tôi đi thăng cấp cùng được không?"

Tiểu Du: "Được chứ! Vậy chúng ta đi thôi".

Hạ Du lặng lẽ di chuyển nhân vật đi trước. Cô gái Thái Thái kia vừa đi vừa nói chuyện với Hải Vũ một cách rất tự nhiên. Nhìn qua là biết không phải mới quen, có khi còn thân nữa là đằng khác. Hải Vũ từ nãy tới giờ cũng chỉ đáp qua đáp lại lời cô gái kia, thành ra Hạ Du thấy mình hết như kẻ thứ ba chen vào giữa hai người họ vậy.

Lẽ ra Hải Vũ nên giải thích với cô về sự xuất hiện đột ngột của cô gái này chứ nhỉ?

Một phút trước thì Hạ Du nghĩ điều đó là lẽ đương nhiên, nhưng một phút sau lại bị mâu thuẫn bởi chính suy nghĩ của mình. Suy cho cùng, cô và Hải Vũ cũng chẳng phải là gì của nhau, cậu ấy đâu có nhiệm vụ phải giải thích những mối quan hệ của cậu ấy cho cô biết.

Đúng lúc đó, Ngọc Linh cũng vừa online. Hạ Du nhanh chóng thêm Ngọc Linh vào đội rồi cùng nhau đi đánh quái. Ngọc Linh vốn là người rất cởi mở và dễ bắt chuyện nên không khí gượng gạo này giờ dần biến mất. Hạ Du cảm thấy vô cùng biết ơn Ngọc Linh vì đã xuất hiện đúng lúc.

Trong lúc cả bốn người đang tập trung đánh quái, cô gái Thái Thái kia bỗng nói: "Vũ à, lấy dùm chai nước đi!"

Hạ Du suyt chút nữa sặc cả nước bọt. Chỉ là câu nói hết sức bình thường thôi, nhưng nghe qua thì có cảm giác hai người đó có gì đó rất không bình thường.

Không khí bỗng nhiên im lặng một cách kì lạ.

Vài giây sau đó, sự im lặng mới được giải thoát bởi tin nhắn của Ngọc Linh.

Lucia: "Hai người quen nhau ngoài đời à?"

Thái Thái: "Chúng tôi đang ở chung một chỗ".

Cả Hạ Du và Ngọc Linh đều bất động vài giây.

Một nam một nữ lại cùng ở chung một chỗ? Điều này khó tránh khỏi làm người khác bắt đầu suy nghĩ đến những vấn đề sâu xa hơn.

Ngọc Linh quay sang nhìn Hạ Du, trán khẽ nhăn lại: "Vậy là sao? Không lẽ đồ đệ của mày có gấu rồi?"

Hạ Du im lặng không trả lời. Thực sự cô cũng đâu có biết gì mà trả lời bây giờ. Cậu ấy chưa từng kể về cuộc sống ngoài đời thực của cậu ấy cho cô nghe. Từ trước tới giờ, ngoài mấy việc liên quan tới game, hoặc những câu đối thoại hỏi han bình thường thì đúng là cả hai chưa từng kể về cuộc sống của mình cho nhau nghe.

Trong lòng Hạ Du bỗng hẫng đi một nhịp. Thì ra, khoảng cách giữa cô và đồ đệ từ trước tới nay vẫn luôn xa vời như thế. Vậy mà cô còn nghĩ, hai người vốn dĩ đã rất quen thân với nhau rồi. Thì ra, sự thật không phải như thế.

Hải Vũ: "Muốn ăn đòn đấy à?"

Thái Thái: "Sư phụ, cô xem đi. Đồ đệ của cô đang bắt nạt tôi kìa. Hu hu! Suốt ngày chỉ biết bắt nạt người ta thôi".

Nhìn cách họ nói chuyện với nhau là biết thân tới mức nào rồi. Lại còn đang ở cùng một chỗ nữa chứ. Những gì tiếp theo sau đó, Hạ Du thực sự không dám nghĩ tới nữa.

Hạ Du im lặng không nói gì, chỉ gửi đi một biểu tượng cười vui vẻ rồi tiến về phía trước tiếp tục giết quái. Tâm trạng cô hiện tại không được tốt cho lắm. Cảm giác như mình vừa phải chia sẻ với người khác một thứ rất quan trọng vậy. Rất khó chịu. Trước nay Hạ Du chưa từng trải qua cái cảm giác này, sao bây giờ lại càng lúc càng rõ rệt như thế?

Không lẽ cô...đang ghen?

Sau một hồi trầm tư suy nghĩ, cuối cùng Hạ Du lại ngồi cười ngầy ngốc trước màn hình máy tính. Chắc là cô đã thích đồ đệ của mình thật rồi. Sống mười mấy năm nay, tới bây giờ cô mới biết cái cảm giác rung động đầu đời nó như thế nào. Cô còn tưởng mình miễn nhiễm với chuyện tình cảm nam nữ rồi cơ. Đáng lẽ ra cô nên vui vì phát hiện ra rằng mình cũng rất bình thường như những cô gái bình thường khác chứ nhỉ? Sao lại cứ thấy buồn buồn thế này?

Hạ Du nghĩ, điều đáng buồn có lẽ là, thứ tình cảm rung động đầu đời ấy lại dành cho một người ảo, chưa từng gặp, cũng chẳng biết gì về người ấy ngoài cái tên. Cô nghĩ mình đúng là điên thật rồi!

Căng tin trường C vào buổi trưa lúc nào cũng đông nghịt người. Hạ Du phải đứng ngó Đông ngó Tây hồi lâu mới tìm được một cái bàn còn trống, sau đó ngồi chống cằm đợi Ngọc Linh đang ghé vào quầy mua thức ăn.

Vài phút sau, Hạ Du nhìn thấy Ngọc Linh đang đứng cách chỗ mình một đoạn, mắt đảo điếc nhìn xung quanh. Trên tay cô ấy bung hai khay com, cổ tay còn treo lủng lẳng một cái túi ni lông đựng hai chai nước và vài gói bim bim. Hạ Du đứng dậy, vẫy tay liên tục để Ngọc Linh nhìn thấy mình giữa một rừng người đông đúc. Nhìn thấy Hạ Du, Ngọc Linh liền nhoẻn miệng cười, vội vã chạy tới.

"Hôm nay mày cho tao ăn cái gì thế?"

Ngọc Linh ngồi xuống ghé bên cạnh, đặt hết những thứ đồ trên tay lên bàn, sau đó đẩy một khay com về phía Hạ Du nói: "Đây, đậu phụ nhồi thịt sốt cà chua. Còn được đúng ba phần, tao phải tranh giành lắm mới lấy được đó!"

Hạ Du nhìn Ngọc Linh với vẻ mặt biết ơn: "Rồi rồi, tao biết mày thương tao nhất. Thôi nhanh ăn đi, tao đói lắm rồi!"

Hạ Du nhanh chóng kéo sát khay com lại trước mặt. Khay com nóng hổi nghi ngút khói, phảng phất mùi thơm của hành lá lẫn với mùi của hạt tiêu xay khiến Hạ Du không kìm được mà chun mũi hít một hơi trước khi động thìa xuống.

"Á á á! Má ơi, trai đẹp kìa!"

Một tiếng la hét bất ngờ vang lên khiến những người xung quanh giật mình, đồng loạt nhìn ra phía cửa. Còn Hạ Du thì bị tiếng la kìa làm cho hoảng hồn, miếng com đầu tiên được đưa vào miệng cũng vì thế mà nghẹn lại ngay cổ họng. Cô trợn ngược mắt nhìn trời, với chai nước cam đặt trên bàn uống một ngụm, đưa tay vuốt ngực, cổ gồng nuốt trôi miếng com ấy xuống bụng.

Trước cửa xuất hiện một chàng trai rất cao đang chậm rãi bước vào căng tin với khuôn mặt vô cùng kiêu hãnh. Nhìn thấy mấy cô gái đang vẫy tay với mình, cậu ta cũng nở một nụ cười thật rạng rỡ, hướng đôi mắt phong lưu về phía họ vẫy tay chào lại. Cậu ta chính là Đinh Quốc Thái, hotboy của 12A6.

Ngọc Linh ngừng động tác múc com, hai mắt nhìn chằm chằm về phía Quốc Thái, đưa tay khều khều Hạ Du thốt lên: "Ê mày, trai đẹp, trai đẹp kìa!"

Hạ Du không cần biết người kia là trai đẹp hay trai xấu, cô chỉ cần biết chính cậu ta là nguyên nhân gián tiếp khiến cô vừa bị nghẹn com, tới bây giờ vẫn còn cảm thấy cổ họng hơi khó chịu.

Hạ Du quay sang nhìn Ngọc Linh bằng ánh mắt hờ hững: "Nhặt lại quai làm đi Lu, mắt mặt quá đấy!"

Ngọc Linh không quay sang nhìn Hạ Du mà trả lời: "Mặc kệ. Trai đẹp là của trời ban, nhất định phải ngắm!"

Hạ Du chỉ cong môi xuy một tiếng, rồi cũng để mặc kệ Ngọc Linh, cúi xuống tiếp tục ăn com. Có lẽ cô đã được tiêm thuốc kháng sinh chống mê trai hạng nặng rồi, cho nên mới không hề bị ảnh hưởng.

Quốc Thái dừng chân lại, đưa ánh mắt nhìn quanh một lượt như muốn tìm kiếm gì đó. lát sau, cậu ta nở một nụ cười, nhấc gót chân chậm rãi bước thẳng về hướng bàn của Hạ Du. Cậu ta rất tự nhiên mà ngồi xuống đối diện Hạ Du và Ngọc Linh. Không phải nói, Ngọc Linh hiện tại đang trong trạng thái cả người bất động như bị hoá đá, mắt nhìn thẳng vào Quốc Thái không hề chớp lấy một lần. Hạ Du thì không thèm đếm xỉa gì tới cậu ta, vẫn một mực trung thành với sự nghiệp ăn uống của mình.

Xung quanh bắt đầu rộ lên vài tiếng xì xầm to nhỏ. Hạ Du biết ngay là thế nào cũng như thế này. Dính dáng tới cái đám trai đẹp trong mắt họ là thế, lúc nào cũng chỉ toàn phiền phức thôi. Tốt nhất là không nên dây vào.

Thế nhưng, cái cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm vào người mình quả thật không dễ chịu chút nào. Chính vì thế, Hạ Du buộc phải ngừng ăn, ngẩng đầu lên nhìn người ngồi đối diện đang nhìn mình chằm chằm.

Cô cong môi nở một nụ cười như có như không, quay sang nói với Ngọc Linh: "Lu, mày thử lên mạng đăng tin hỏi xem có rạp xiếc hay sở thú nào có thú bị xổng chuồng không?"

Ngọc Linh chưa kịp nói gì thì Quốc Thái đã ầm ứ cướp lời: "Gi? Đẹp trai thế này mà kêu thú à?"

Để chứng minh thêm điều đó, cậu ta lại nói tiếp: "Cuộc đời thật lắm chông gai, có sao tôi lại đẹp trai thế này?"

Được rồi, mặc dù Quốc Thái đúng là hotboy trong lòng của các bạn nữ, nhưng câu nói vừa rồi chỉ ít cũng khiến một vài người hơi bị choáng váng. Còn Hạ Du thì đang thâm nghĩ trong đầu, cái tên này, cũng biết áp dụng trào lưu quá nhỉ? Nhưng cô cũng không phải con người mù thông tin hay đi chậm thời đại, thế nên mấy câu nói này đối với Hạ Du là quá đối bình thường.

Hạ Du khẽ lắc đầu, chép miệng thờ dãi: "Haiz! Cuộc đời đau khổ triền miên, đi đâu cũng gặp kẻ điên thế này!"

Bạn đang đọc truyện *Hét Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Một giây trước, khuôn mặt bạn hotboy Quốc Thái vẫn đang còn vô cùng kiêu hãnh, một giây sau, khi nghe Hạ Du nói xong liền lập tức biến sắc, trở nên vô cùng khó coi. Xung quanh bao nhiêu là con gái như vậy thì cũng phải giữ cho người ta một chút thể diện với chứ.

Đối với tình huống này, nếu là người có tâm lý yếu ớt thì chắc chắn đã đi treo cổ, nhảy lầu, nhảy cầu hoặc đu dây điện,...để tự sát rồi. Còn khá khảm hơn một chút thì cũng phải đóng cửa trong phòng tự kỉ một thời gian dài. Cũng may cậu đã chuẩn bị tâm lý trước khi đến đây rồi. Người ta bảo đẹp trai không bằng chai mặt mà.

Quốc Thái khề ho vài tiếng, lấy lại phong độ, vênh mặt lên kiêu hãnh nói: "Chắc là cậu có vấn đề gì ở mắt rồi!"

Hạ Du không trả lời, chỉ cong môi nở một nụ cười nhàn nhạt rồi lại tiếp tục cúi xuống, chăm chú vào khay cơm của mình.

Đúng lúc đó, ngoài cửa căng tin lại bất ngờ xuất hiện thêm một chàng trai khác. Cậu ta rất cao, cho nên mặc trên người bộ đồng phục quần tây xanh đen, áo sơ mi trắng viền cùng màu với quần của trường C khiến cho cậu ta càng trở nên thu hút trong mắt người khác. Ánh nắng chói chang chiếu lên người cậu ta tạo thành một cái bóng đồ dài trên mặt đất, lại dường như muốn đốt cháy bầu không khí ngột ngạt bên trong.

Các bạn nữ trong căng tin đồng loạt chảy một dòng chất lỏng nóng hổi nơi khoe miệng và mũi. Còn Hạ Du, sau khi nhìn thấy chàng trai kia thì trong đầu ngay lập tức xẹt ngang qua một tia suy nghĩ: Sao dạo này lắm thú xông chuồng vậy không biết!

Hải Nam tiến thẳng về phía bàn của Hạ Du, sau đó ngồi xuống giữa cô và Quốc Thái. Hai chàng trai quay sang nhìn nhau, ánh mắt mang một tia cảnh giác cao độ.

Hạ Du vẫn một mực trung thành với khay cơm đang dờ của mình.

Ngọc Linh vẫn im lặng, bất động tại chỗ, cùng với các bạn nữ khác tiếp tục xịt máu.

Sự im lặng tiếp tục kéo dài, cho tới khi được phá vỡ bởi câu hỏi của Hải Nam: "Mấy làm gì ở đây?"

"Đang ngồi với...à, đang muốn làm quen với bạn Du!"

"Người của tao, cảm mày đừng tới!" Hải Nam đồng đặc nói, tuy âm lượng không quá lớn nhưng cũng đủ để những người xung quanh đều có thể nghe rõ từng chữ.

Hạ Du lập tức ngừng ăn. May cho cô là miếng cơm cô vừa kịp nuốt trôi xuống bụng, chứ nếu không đã bị nghẹn thêm một lần nữa rồi. Cô tức giận bóp chặt cán thìa trong tay, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hải Nam.

Hạ Du vừa định mở miệng mắng cho Hải Nam một trận, nhưng chưa kịp nói gì thì Hải Nam đã kéo ghế ngồi sát lại gần cô, vòng tay qua ôm lấy eo cô, giọng ngọt ngào nói: "Em yêu, được rồi, không cần phải ngại. Dù gì cũng đã lỡ rồi, thôi thì chúng ta công khai luôn đi!" Vừa nói, cậu vừa nhìn Hạ Du, khẽ đá chân mày.

Khuôn mặt Hạ Du bắt đầu có dấu hiệu chuyển sắc. Hai tay bóp chặt tới nỗi lòng bàn tay phải in hằn một vết màu đỏ bị cắn bởi chiếc cán thìa. Cái tên này, có phải là muốn ghé thăm bệnh viện chấn thương chỉnh hình rồi không? Hay chán cơm lười thờ rồi?

Những người xung quanh trông thấy gương mặt ấy của Hạ Du thì biết chắc cô sắp bùng nổ tới nơi rồi, cho nên ai cũng im thin thít. Hải Nam lại hình như không hề quan tâm đến điều đó, vẫn tiếp tục nói: "Em yêu à, anh..."

Bốp!

Gói bím bím để trên bàn chưa đụng tới, bị Hạ Du cầm lên đập luôn vào mặt Hải Nam khiến đường ép nhiệt bị rách toạc, kêu lên một tiếng như vừa bị nổ, bánh bên trong rơi ra vương vãi trên mặt bàn, dưới sàn nhà và lác đác vài miếng dính trên người Hải Nam. Sau đó, cô không nói không rằng đứng phắt dậy hăm hăm bỏ đi trước sự kinh hãi của mọi người.

Quốc Thái bị hành động vừa rồi của Hạ Du dọa cho điếng người, trán bỗng rịn vài giọt mồ hôi. Còn bạn Hải Nam nhà ta thì vẫn đang trong tình trạng bất động tại chỗ, khuôn mặt ngu ngơ vì chưa kịp nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra.

* * *

Hạ Du đăng nhập vào game, với khí thế hùng hục, cô lập tức xách đao đi càn quét lũ quái ở Bạch Cốt Động. Một lúc sau, dường như vẫn chưa thể nguôi đi cơn giận, cô lại di chuyển nhân vật bay thẳng tới Âm Tào Địa Phủ.

Một đám người đang đứng đợi boss ở Âm Tào bỗng nhìn thấy một cô gái, thân mặc bộ trang phục màu trắng tinh khiết, sau lưng là đôi cánh thiên thần đang cưỡi con phượng hoàng màu đỏ lướt đi thật nhanh. Thoạt nhìn thì ai cũng nghĩ đó ắt hẳn là tiên nữ giáng trần, nhưng sau khi nhìn kĩ cái tên "Tiểu Du" nằm chêm chệch trên đầu, cộng thêm thanh Pháp Thiên Đoạt Mệnh đao cắp thần cô ấy đang cầm trên tay thì ai cũng bất giác rung mình, không ai hó hê nữa

lời để tránh xảy ra tai nạn đáng tiếc, đành lặng lẽ tiếp tục đứng chờ boss xuất hiện, lâu lâu lại ngo sang chỗ nhân vật của Hạ Du quan sát tình hình.

Đang di chuyển nhân vật lướt đi với tốc độ cực nhanh, Hạ Du bỗng đột ngột dừng lại, liếc về phía cổng Âm Tào. Vốn dĩ cô định đi đánh quái thôi, nhưng không ngờ lại nhìn thấy boss Địa Tạng Vương xuất hiện ở đây. Cô nở một nụ cười đắc ý, mở túi đồ đưa hết vũ khí, trang bị cấp cao nhất đeo vào người rồi nhảy tới bên cạnh con boss to lớn phóng kỹ năng thôi miên khiến nó bất động tại chỗ. Sau đó, cô dùng tiếp kỹ năng Nộ Hoả, một luồng lửa sáng rực với cấp độ bạo kích, nhằm thẳng con boss mà phóng tới. Trong chớp mắt, con boss đã trở nên xám xịt, ngã ùng xuống đất rồi biến mất khỏi bản đồ.

Lúc này khi boss Địa Tạng Vương xuất hiện, trên hệ thống cũng đã phát thông báo rồi, vậy nên những người chơi khác mới tập trung tại Âm Tào để chờ nó. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng kia thì ai cũng đứng im tại chỗ, không một ai dám tiến tới giành boss của Hạ Du. Không khéo lại bỏ mạng, về với tổ tiên cũng nên. Một màn trước mắt quả thật là khiến người khác không khỏi cảm thấy khiếp sợ. Không phải là lần đầu tiên họ thấy Hạ Du giận dữ như vậy, nhưng là lần đầu chứng kiến tận mắt cô hạ một con boss hạng nặng chỉ trong tích tắc. Đúng là không nên chọc giận cô ấy.

Trên thế giới bắt đầu xôn xao.

Đại Pháp Sư: "Ai chọc giận em vậy Du?"

Đậu Hũ: "Chắc người đó cũng chán sống rồi!"

Tiểu Du: "Nếu giết người mà không cần đi tù, em sẽ giết chết tên đó ngay lập tức".

Hàng loạt biểu cảm run rẩy được gửi đi, sau đó không ai bảo ai, tự động tán đi hết. Ở đây toàn mùi vị chết chóc, thật khủng khiếp.

Hải Vũ cũng ở đó chứng kiến từ đầu tới cuối. Cậu không còn quá xa lạ gì đối với mấy chuyện này nữa rồi. Đợi cuộc nói chuyện trên thế giới kết thúc cậu mới gửi tin nhắn cho Hạ Du: "Sur phụ, có chuyện gì vậy?"

Tiểu Du: "Đồ đệ, tôi muốn giết người..."

Hải Nam ngồi trước màn hình, trời không quá nóng nhưng mồ hôi lại liên tục rịn ra từng giọt, tay run rẩy gõ bàn phím tiếp tục nói: "Có chuyện gì kể tôi nghe với".

Con giận trong lòng cũng đã nguôi ngoai được phần nào, cô với chai nước uống một ngụm, sau đó gõ bàn phím trả lời: "Chỗ tôi có một tên rất đáng ghét. Chỉ cần nhìn cái bản mặt cậu ta thôi là lại muốn xách dép lên tát cho mấy phát ngay".

Khuôn mặt Hải Nam bỗng trở nên xám xịt, ngồi im lặng một lúc rồi mới hỏi: "Chắc cậu ta cũng đẹp trai nhỉ?"

Tiểu Du: "Không hề".

Hải Vũ: "Vậy trông cậu ta thế nào?"

Hạ Du đưa tay vuốt cằm ra vẻ trầm chiêu, một lúc sau mới trả lời: "Cũng có đủ hai con mắt, một cái mũi, một cái miệng với hai cái tai. Nói chung nhìn thì cũng có vẻ giống người".

Đây cũng được gọi là miêu tả sao?

Trông khuôn mặt của Hải Nam lúc này vô cùng bi thương.

Tiểu Du: "Thôi dẹp cậu ta qua một bên đi. Nhắc tới là lại bức cả mình. Tôi dẫn cậu đi làm nhiệm vụ, cậu kiểm tra xem còn mảng nào chưa hoàn thành không?"

Hải Vũ: "Đợi chút, để tôi xem xem!"

Trong lúc ngồi đợi Hải Vũ kiểm tra lại bảng nhiệm vụ, Hạ Du lại bất ngờ nhận được tin nhắn của người trong bang gửi tới.

Lâm Tặc: "Du, em đang ở đâu vậy?"

Hạ Du vừa định nói rằng mình đang dẫn đồ đệ đi làm nhiệm vụ thì bang chủ Thiên Lang đã phát đi tin nhắn kêu gọi với thái độ vô cùng gấp gáp: "Anh em mau tập trung hết qua Cao Lão Trang đi, có chuyện lớn rồi!"

Hạ Du cảm thấy hơi nghi ngờ, trán khẽ nhíu lại. Là nhỉ, dạo này thế giới cũng yên bình lắm mà. Nhưng Thiên Lang nói có chuyện thì chắc là có chuyện thật rồi. Cô không đợi Hải Vũ nữa, nhắn tin báo cho cậu một tiếng rồi vội vã chạy ngay qua Cao Lão Trang.

Cảnh tượng trước mặt làm Hạ Du không khỏi kinh ngạc. Giữa một khoảng đất rộng, một đám người nằm chết la liệt, số người còn sống thì đang lao vào nhau chém giết loạn cả lên, cộng với hiệu ứng của game càng làm cho khung cảnh trở nên hỗn loạn hơn.

Cô ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Lâm Tặc: "Bọn nó đánh lên!"

Lâm Tặc dùng tay trả lời Hạ Du, chỉ chưa đầy mười giây đã bị công kích đến mất mạng, ngã nhào xuống đất. Cột máu lẫn màu sắc nhân vật chuyển sang một màu xám xịt.

Boypro: "Xem ra tôi đánh giá bọn họ cao quá rồi. Nghe đồn Nam Thiên bên máy chủ số 5 mạnh lắm, còn nắm trùm cơ. Ai ngờ cũng nằm chết la liệt, thảm hại đến như vậy (biểu tượng cười khinh bỉ)".

Thiên Lang vẫn đang ra sức đánh nhau với đám người kia, dừng lại một chút nhanh chóng đáp lại: "Ta khinh! Một đám người cấp cao đi đồ sát mấy người cấp thấp hơn. Về vang lăm hay sao mà còn đi khoe khoang hà lũ cò hó?"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Dù Hạ Du chưa hiểu tường tận ra mọi chuyện, nhưng nghe qua thì có vẻ như đám người kia là từ máy chủ khác kéo nhau sang đây đồ sát người trong bang của cô. Vậy thì rõ ràng là họ muốn gây sự trước rồi. Cô tức giận, không thèm nói tiếng nào, lập tức nhảy vọt lên trước nhằm tên màu đỏ mà đánh. Đám khinh thường Nam Thiên à? Được lắm, vừa hay chị đây đang có hứng đi chém giết, ngon thì cứ nhào tới mà kiếm com, chị đây tiếp hết!

Những người có tên màu đỏ là những người ở máy chủ khác qua. Theo quy định của game thì những người ở máy chủ khác qua chỉ được ở lại duy nhất hai mươi bốn tiếng. Sau khi hết thời gian, người chơi phải tự quay về máy chủ của mình, còn không thì hệ thống sẽ tự đá nhân vật văng ra khỏi game. Nếu muốn ở lại luôn thì cần phải tới thành Trường An tìm Trương trưởng thôn để đăng kí hộ khẩu, lúc đó tên nhân vật sẽ được đổi thành màu trắng.

Mấy người tên màu đỏ cấp cao đa số đều đã bị người trong bang hạ Hạ Du đánh bại trước đó, ngoại trừ người tên Boypro kia ra thì toàn là những người bình thường, không đáng ngại. Hạ Du thay vũ khí bằng một thanh đại đao, với khí thế hùng hục nhào tới chém giết kịch liệt làm cho mấy người khác đứng xem gần đó không khỏi rùng mình. Họ cảm thấy từ lúc Hạ Du xuất hiện thì không khí xung quanh đã trở nên lạnh lẽo, u ám hơn rất nhiều.

Bởi vì lúc Hạ Du tới thì đám người kia cũng đã suy yếu rất nhiều, mà cô thì chưa bị mất đi chút sinh lực nào, cộng với vũ khí, trang bị cô thay vào đều toàn là những trang bị cấp cao, khả năng công kích hay kháng bạo đều thuộc loại khủng, thao tác và sự linh hoạt trong việc sử dụng kỹ năng của Hạ Du khá mượt nên chỉ nhaoáng một cái đã hạ được gần hết đám người tên đỏ dưới sự ngạc nhiên của mọi người. Tên Boypro kia cũng không ngoại lệ, bị Hạ Du đánh chết một cách vô cùng thảm hại. Những người còn lại thấy người cầm đầu đã bị đánh bại thì bỏ chạy hết. Hạ Du hiện ngang đứng giữa một đồng xác chết, sau đó chạy đi thêm máu cứu những người khác hồi sinh.

Ngưu Ma Vương: "Người ta nói không sai, em đúng là một viên ngọc quý Du ạ. Sao ngày xưa anh không phát hiện ra mà nhặt về nhỉ? Hay giờ em về với đội của anh đi, anh hứa sẽ tận tình chăm sóc cho em".

Lâm Tặc: "Chú cút sang chỗ khác, Du là cục vàng của nhà anh rồi. Đừng có mà đi dụ dỗ nó".

Boy Nhà Nghèo: "Kỹ năng vô cùng chuẩn xác và nhanh nhẹn. Tiểu Du, em có phải là con gái không vậy?"

Hạ Du lập tức sững người bất động, màn hình máy tính bỗng chuyển sang một màu xám xịt.

Không phải con gái không lẽ con trai? Bộ cô có tố chất làm con trai đến vậy sao?

Ngưu Ma Vương: "Cậu nói tôi mới để ý. Hiếm có đứa con gái nào mà cả thao tác lẫn kỹ năng đều vô cùng tốt như vậy. Trang bị trên người toàn là rèn rửa thành hàng khủng không à. Hơn nữa em ấy rất ga lăng, lúc nào cũng đi giúp người khác. Du, em thực sự không phải con gái sao?"

Diệp Vy: "Không lẽ chị Du là con trai thật à? Ôi má ơi!!! (biểu cảm kinh ngạc)".

Thái Thái: "Sur phụ là con trai thật hả?"

Boy Nhà Nghèo: "Biết sao được, thời bây giờ trai giả gái nhiều lắm!"

"..."

Lúc này đánh nhau với cả đám người bên máy chủ khác thì không sao, chỉ vì đoạn đối thoại vừa rồi khiến Hạ Du ngồi bất động tại chỗ, bị mấy con quái cấp thấp đụng trúng, chút máu còn sót lại cũng biến mất, lập tức nằm chết dưới đất.

Bọn họ đang nói cái gì thế kia?

* * *

Nếu có ai đó hỏi Hạ Du, cô ghét nhất môn gì trong tất cả các môn học, cô sẽ không cần suy nghĩ mà trả lời ngay: môn Toán.

Thế nhưng, cô giáo dạy Toán của lớp Hạ Du có một sở thích mà tất cả học sinh khác đều cảm thấy ám ảnh và kinh sợ, đó chính là sở thích "phạt học sinh". Chính vì điều đó, mặc dù ghét cay ghét đắng môn Toán nhưng Hạ Du vẫn phải cố gắng ngồi thẳng người, chống cằm chăm chú nhìn lên bảng nghe cô giảng bài.

"Này!"

Cậu bạn cùng bàn đưa tay khều tay Hạ Du gọi nhỏ, nhưng cô không buồn để ý tới cậu ta. Cô còn chưa quên cái vụ ở căng tin hôm trước, cô sợ mình không kiềm chế được lại có chuyện. Đang là giờ Toán, cô không muốn lại tiếp tục nhận hình phạt từ cô dạy Toán nữa đâu. Thế là cô vẫn một mực im lặng nhìn lên bảng. Nhưng người bên cạnh hình như không có ý muốn để cho cô yên, thấy cô không trả lời lại tiếp tục khều tay cô.

Hạ Du quắc mắt sang nhìn cái tên khó ưa bên cạnh. Cô đã đổi chỗ ngồi khác mấy lượt rồi mà cậu ta vẫn cứ nhất định bám theo tới cùng. Ở đây mỗi bàn hai người, hề cô di chuyển sang chỗ nào là lại thấy cậu ta đổi chỗ cho người bên cạnh cô. Mà đám người kia, chẳng biết bị cậu ta mua chuộc cái gì mà nghe lời răm rắp, kêu đổi là đổi ngay. Điều này khiến Hạ Du vô cùng khó hiểu. Cũng chính vì vậy mà cái tên kí sinh vật kia cứ bám riết lấy cô.

"Chuyện gì?" Hạ Du trừng mắt nhìn Hải Nam nói. Dù âm lượng rất nhỏ nhưng vẫn có thể nghe ra được cô đang rất bức bối.

Hải Nam cười đáp lại: "Không có gì! Hề hề!"

Hạ Du nhìn cái người trước mặt đang ngồi cười nham nhở thì lại càng thấy bức bối hơn. Rõ ràng là cậu ta muốn gây chuyện với cô đây mà. Cô gần giọng hăm dọa: "Cậu muốn chết không?"

Hải Nam hơi cúi lại gần Hạ Du thì thào: "Này, tôi biết là cậu đang yêu thầm tôi mà. Không cần phải dối lòng như vậy đâu. Lại còn làm cái trò trẻ con này nữa chứ!" Vừa nói, Hải Nam vừa chìa ra trước mặt Hạ Du một mảnh giấy nhỏ.

Cái gì yêu thầm?

Hạ Du cảm thấy khó hiểu, trán hơi nhăn lại, giật phăng mảnh giấy trên tay Hải Nam mở ra xem. Lướt qua hàng chữ đầu tiên, cơ mặt cô bỗng nhiên căng cứng, sau đó từ từ biến sắc.

Cái quái quỷ gì thế này?

Rõ ràng là một bức thư tình, sến hơn cả con hến. Đọc xong chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng, da gà da vịt cứ lần lượt nổi lên hết. Hạ Du chắc chắn cái này không phải cô viết, nhưng điều đáng hận là ở góc cuối lá thư lại có chữ kí tên của cô.

Là tên khốn kiếp nào đã làm chuyện này?

Hạ Du cầm mảnh giấy bóp nhàu, ném lại cho Hải Nam nói: "Vớ vẩn, cái này không phải tôi viết. Cậu bớt ảo tưởng đi!"

Hải Nam nhặt lại mảnh giấy cất vào túi, quay sang nhìn Hạ Du với vẻ mặt đồng cảm: "Tôi biết hết rồi. Thôi, không cần giả vờ nữa đâu".

Hạ Du tức giận, nghiêng răng gần từng chữ: "Cái tên điên này, nhìn cho kỹ đi, đó không phải chữ của tôi!"

Cô giáo dạy Toán đang viết bài trên bảng, nghe phía dưới lớp có tiếng ồn mới quay ngoắt xuống giận dữ quát: "Các anh các chị viết bài bằng mồm à? Cả đời tôi đi dạy chưa từng thấy cái lớp nào như cái lớp này. Im lặng chú ý hết lên đây cho tôi!"

Cả lớp lập tức im bật như vừa bị ngắt điện, mặt ai cũng chuyển sắc trắng bệch. Ánh mắt vừa rời của cô giáo trông thật đáng sợ.

Hạ Du cũng im lặng, hơi cúi người xuống. Sau khi cô giáo xoay người lên bảng tiếp tục viết, Hạ Du mới quay sang trừng mắt nhìn Hải Nam cảnh cáo.

Ngồi yên chưa được bao lâu, Hạ Du lại bị cái người bên cạnh tiếp tục chọc chọc khều khều vào tay. Cô thật sự chỉ muốn quay sang mà tát bốp một phát vào mặt cậu ta cho hả dạ, nhưng cô không thể làm thế được. Quay sang nhìn Hải Nam bằng ánh mắt giận dữ, cô nghiêng răng: "Lại muốn cái gì nữa đây?"

"Tôi nói rồi, cậu không cần phải giả vờ làm gì. Thích thì cứ nói thích, tôi cũng có cười cậu đâu!"

Đến nước này thì Hạ Du thực sự không thể kiềm chế được nữa rồi. Hai hàm răng nghiêng ken két, tay cầu mạnh vào cạnh bàn. Đôi mắt Hạ Du dần chuyển sang màu đỏ, quay ngoắt sang gắt lên: "Cái đồ khốn kiếp nhà cậu, tôi đã nói không phải là tôi viết rồi có nghe không? Muốn ăn đấm phải không? Nếu cậu còn ở đó mà lăm nhăm linh tinh nữa thì đừng có trách!"

Vèo...bốp...rầm!

Hàng loạt những âm thanh khác nhau lần lượt vang lên. Một viên phấn trắng phau, bay với vận tốc ánh sáng từ trên bục giảng xuống, hạ cánh ngay giữa trán của Hạ Du. Cô giáo đập mạnh tay lên bàn, tức giận quát: "Cái người bàn dưới kia, có phải muốn náo loạn lớp học không hả?"

Hạ Du giật bắn người, vội vã quay lại cúi đầu xuống khúm núm như một con cún nhỏ, tay đưa lên xoa trán nhăn nhó.

"Hết giờ học ở lại cọ rửa nhà vệ sinh nữ cho tôi nghe chưa?"

Chương 11

Hạ Du tưởng chừng như cả người mình sắp phát hoả đến nơi rồi. Cảm giác trên đầu lạo xạo như kiến bò, tứ chi tê lạnh. Cô nắm chặt hai tay, nghiến răng quay sang nhìn cái tên khốn kiếp bên cạnh vẫn đang ngồi cười nham nhở.

Cái tên đáng chết này, tôi – Đỗ Hạ Du nhất định sẽ không tha thứ cho cậu. Chờ đấy! Grừ!

Ra về, Hạ Du uể oải đi tới nhà vệ sinh nữ, loay hoay cọ rửa sàn nhà bên ngoài. Cũng may mấy cô lao công đã dọn dẹp hết ở bên trong rồi, cô chỉ việc cọ sơ sơ ở bên ngoài thôi. Nếu phải dọn dẹp hết từ trong ra ngoài thì chắc tới tối cũng chưa xong.

Ngoài cửa bỗng xuất hiện một bóng người. Hạ Du ngừng cọ, ngẩng đầu lên nhìn. Khuôn mặt người kia vừa thu vào tầm mắt, mặt Hạ Du lập tức chuyển sắc tím, cầm cây cọ lau sàn phóng mạnh đi. Hải Nam bị tấn công bất ngờ, lập tức núp sang một bên nên tránh kịp. Sau đó, cậu ló đầu nhìn vào trong nói với Hạ Du: "Này, cậu đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết. Cậu muốn chồng tương lai của cậu bị tật nguyên à?"

Hạ Du nghiến răng tức giận, nhìn thấy Hải Nam là cô lại nhớ tới cái cảnh tượng lúc sáng, nguyên nhân khiến cô bây giờ còn chưa được về, phải ở lại cái chỗ hôi hám này đây. Cái tên đáng ghét này, chắc phải có một quả lựu đạn cỡ đại nhét vào miệng cậu ta thì cậu ta mới thôi làm nhảm.

Cô tức giận gào lên: "Ai là chồng tương lai? Đồ điên. Tôi thà ở giá cũng không thèm lấy cậu có nghe chưa? Cút!"

Hải Nam thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra, lôi trong túi quần ra một mảnh giấy. Chính xác đó là cái lá thư tình lúc sáng. Cậu liếc đọc một chút, sau đó thở dài: "Ủầy, kể ra cậu cũng có khiếu viết thư tình đó. Nhưng mà sai chính tả nhiều quá, sau này viết nữa thì phải chịu khó chăm chút lại một tí".

Hạ Du nghe xong lại gào thét ầm ỹ: "Đã bảo là không phải của tôi viết rồi mà, tai điếc à? Hay lỗ tai cậu nhét toàn lông vịt trong đó hả?"

Thấy Hải Nam có ý cười nhạo mình, cô lại gào tiếp: "Còn cười cái gì? Có tin tôi nhét cậu vào bồn cầu rồi dội nước đi luôn không?"

Hải Nam vẫn thần nhiên đáp: "Tôi đã nói là sẽ không cười nhạo cậu đâu mà, cho nên không cần phải xấu hổ".

Hạ Du nắm chặt hai tay đặt dọc bên hông, từ từ tiến lại phía cửa, gằn từng tiếng: "Một là cậu cút khỏi đây, hai là cậu xác định muốn xuống đoàn tụ với tổ tiên thì cứ đứng đó!"

Hải Nam thấy khuôn mặt Hạ Du chuyển sắc thì cũng có chút rung mình. Cậu nhướn miệng cười với Hạ Du, sau đó xoay người co giò lên cổ chạy thẳng một mạch không quay đầu lại.

* * *

Hôm nay Hạ Du online game sớm hơn mọi ngày. Bởi vì lúc chiều học bài xong thì vẫn còn sớm, Ngọc Linh thì lại không có ở trong phòng đâm ra thấy chán chán. Vả lại, tâm trạng của cô cũng đang rất không bình tĩnh nên mới nhân lúc không có Hải Vũ mà vào game đi giết quái để xả giận. Nhưng đường như con giận quá lớn, tới nỗi cô cứ mãi miết giết quái mà không để ý Hải Vũ đã online từ lúc nào.

Hải Vũ sau khi online, không thấy Hạ Du nhắn tin cho mình nên chủ động nhắn tin, nhưng cũng không thấy cô trả lời thì thấy lạ, mới mở bản đồ tìm chỗ cô đang đứng. Sau khi tìm thấy thì cậu lại để nhân vật của mình đứng cách xa Hạ Du một đoạn, rồi im lặng ngồi nhìn Hạ Du đang hung hăng càn quét quái.

Mãi một lúc sau, cậu mới tiếp tục gửi tin nhắn: "Sur phụ!"

Tiểu Du: "Đồ đệ, tôi lại muốn giết người..."

Hải Nam ngồi trước màn hình, bất giác run rẩy: "Lại có chuyện gì nữa?"

Hạ Du tức giận trả lời: "Cái tên khốn kiếp kia, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu ta (biểu tượng giận dữ)".

Hải Vũ: "Cậu định sẽ làm gì cậu ta?"

Hạ Du nhún mày, nghĩ ngợi một chút rồi trả lời: "Tôi sẽ đốt nhà cậu ta!"

Hải Vũ: "Cậu chắc là muốn đốt cả khu kí túc xá chứ?"

Hạ Du chột ngẩn ra vài giây. Cô quên mất là cậu ta cũng ở kí túc xá thì phải. Thế thì cách này không ổn rồi. Hạ Du bỗng nghĩ tới chuyện khác, sao đồ đệ của cô lại biết tên kia ở kí túc xá?

Hạ Du liền hỏi: "Sao cậu biết cậu ta ở kí túc xá?"

Hải Nam đưa tay gãi đầu. Cậu quên bém mắt, lại lỡ miệng nói ra. Sợ Hạ Du nghi ngờ, cậu vội nói lại ngay: "Lần trước chính cậu nói cho tôi biết mà!"

Tiểu Du: "Ừa, tôi có nói với cậu hả?"

Hạ Du nhớ là mình đâu có nói cho Hải Vũ biết đâu nhỉ? Cô cố nghĩ ngợi xem rốt cuộc mình đã nói cho cậu ấy biết lúc nào, nhưng cố gắng mãi vẫn không thể nhớ ra. Mà thôi, chuyện này cũng đâu có quan trọng.

Hạ Du trả lời lại: "Chắc tôi không nhớ. Bỏ đi, tôi sẽ nghĩ cách khác. Tóm lại là thù này nhất định không thể bỏ qua. Thôi, chúng ta đi đánh quái, đừng nhắc tới cậu ta nữa".

Hạ Du gửi yêu cầu lập đội với Hải Vũ. Đúng lúc đó, Thái Thái cũng vừa online nên Hải Vũ đã thêm vào đội ngũ. Mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng Hạ Du vẫn miễn cưỡng dẫn cả hai người đi đánh quái.

Được một lúc thì bên bang phái, bang chủ Thiên Lang phát tin kêu gọi mọi người trong bang lập đội đi làm nhiệm vụ bí mật. Hạ Du nghĩ từ lúc nhận đồ đệ tới giờ, hầu hết thời gian online game toàn đi cùng cậu ấy. Đã lâu lắm rồi cô chưa cống hiến được gì cho bang phái cả. Hiện tại, cô lại lạc lõng giữa hai người kia, cho nên cô có ý muốn để hai người kia ở cùng nhau, còn mình thì đi làm nhiệm vụ cùng mọi người trong bang.

Cô liền gửi tin nhắn đến đội ngũ hiện tại: "Hai người tự đi đánh quái một lúc nhé, tôi ra ngoài đi làm nhiệm vụ bang phái!"

Hải Vũ trả lời: "Thôi, đi có hai người chán muốn chết!"

Hạ Du bĩu môi, nghĩ thầm trong đầu: chán cái gì mà chán? Hai người chả nói chuyện vui vẻ từ nãy đến giờ còn gì? Có mà tôi đi rồi thì càng thích ấy, lại còn dỗi lòng!

Hạ Du vừa định gõ bàn phím thì tin nhắn của Hải Vũ đã tới trước.

Hải Vũ: "Hay thêm tôi vào bang rồi đi cùng luôn. Dù gì cũng chưa có bang phái nào cả!"

Thái Thái: "Tôi cũng muốn vào Nam Thiên nữa!"

Hạ Du chán nản gật gù cái đầu. Họ đã mở lời như vậy rồi thì làm sao có thể từ chối. Cô liền nhắn tin hỏi qua ý kiến của Thiên Lang, sau đó mới nói Hải Vũ và Thái Thái vàng kênh bang xin gia nhập rồi duyệt cho cả hai người.

Sau khi xuất hiện thông báo trong kênh bang, cả đám người lại được dịp nhón nháo chào hỏi nhau. Đám người trong bang phái của Hạ Du toàn là những người dễ bắt chuyện, nói đúng hơn thì toàn là thành phần "không được bình thường" cho lắm. Nhưng cô cảm thấy như vậy lại vui, chơi game cũng cần phải có nguồn cảm hứng như thế này mới có động lực chứ.

Tiểu Du: "Thôi, mau truyền tổng đi lão Lang thúi, không lát nữa nhiều người bang khác vào phụ bản lại mệt".

Thiên Lang lập tức truyền tổng cả Hạ Du, Hải Vũ và Thái Thái tới mật cảnh. Tới nơi, Hạ Du nhìn thấy mọi người đã tập hợp đông đủ, đang đứng đợi cô và hai người kia ở đó. Sau khi đã đủ người, cả đám liền kéo nhau đi vào bên trong. Dẫn đầu là Thiên Lang, những người khác đều đi ở giữa, còn Hạ Du và Hải Vũ đi sau cùng.

Trước mặt là một rừng trúc trong xanh, hiệu ứng gió thổi làm lay động mấy ngọn trúc chao liệng trên cao, còn có vài chiếc lá trúc khô rơi dưới đất bị gió thổi bay xào xạc.

Loanh quanh hồi lâu nhưng không một ai phát hiện ra điều gì bất thường cả. Ngoài mấy con động vật nhỏ nhắn đáng yêu đang núp gần mấy bụi hoa đủ màu sắc ven đường ra thì chẳng thấy có con quái nào dù là cấp thấp. Trông không có vẻ gì là nguy hiểm cả. Không lẽ nhiệm vụ là chỉ dẫn nhau đi ngắm cảnh thế này thôi à?

Hạ Du cảm thấy quá chán, rốt cuộc phải lên tiếng hỏi: "Rốt cuộc nhiệm vụ bí mật là sao vậy lão Lang thúi? Dẫn nhau đi ngắm cảnh thế này thôi à?"

Thiên Lang: "Em cứ bình tĩnh đi. Gọi là nhiệm vụ bí mật mà, nên làm sao biết trước là sẽ có những gì!"

Hạ Du ngồi chống cằm thờ dài, cứ loanh quanh luẩn quẩn thế này thì chán chết được.

Tiểu Du: "Chán quá, đang có hứng đi chém giết".

Đậu Hũ: "Sao em lúc nào cũng thích bạo lực vậy Du?"

Tiểu Du: "không chém thì thôi, đã chém thì phải chém cho xả láng cuộc đời, chém toi bởi cuộc sống. Chém gãy đao thì đi mua đao khác chém tiếp!"

"..."

Cả đám người lập tức im bặt, ai cũng khẽ run rẩy, đưa tay quẹt mồ hôi.

Đột nhiên, trên đầu của một vài người vừa nhảy ra một giá trị thương tổn. Hình như có gì đó không ổn, không lẽ nhiệm vụ này có quái biết ẩn thân? Như vậy thì rắc rối to rồi.

Usagi Phạm: "Sao lại bị đánh lén? Quái ở chỗ nào vậy?"

Tiểu Du nhìn sơ qua tình hình, sau đó vội gửi tin nhắn tới đội ngũ: "Hình như có mai phục, mau đứng sát lại một chỗ. Những người cấp thấp hơn chạy vào giữa đứng hết đi".

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Nghe Hạ Du nói xong, vài người có cấp độ thấp liền chạy vào giữa, những người cấp cao thì vây xung quanh bên ngoài. Một lát sau, hiệu ứng ẩn thân hết hiệu lực, vài bóng người dần xuất hiện. Hạ Du tập trung cao độ, chăm chú nhìn vào màn hình.

Mẹ kiếp, không phải quái. Chính xác là một đám người. Hình như họ cố tình đánh lén người trong đội của Hạ Du. Cô khẽ nhú mày nhìn những người kia. Toàn là người lạ, lần lượt là Tà Đế, Đông Tà, Tây Độc, Minh Minh, KP Nguyễn, Killer. Ngoài ra còn có...

Hoàng Lão Tà, Liễu Yến, Từ Đình Hương?

Hạ Du nghi hoặc, nhìn lên cái tên bang phái trên đầu của những người trước mặt. Độc Môn?

Hình như là bang phái mới, Hạ Du chưa từng nhìn thấy cái tên này xuất hiện ở máy chủ của cô. Nhưng mà mấy người bọn họ đa số đều là cao thủ, nhất là người tên Tà Đế kia, tuy tiên vị chỉ ở mức Đại La giống bang chủ Thiên Lang, nhưng cấp độ lại lên tới chín mươi chín, hơn Thiên Lang hẳn hai cấp.

Mặc dù Hạ Du không biết lí do họ đánh lén người bang mình là gì, nhưng nếu có cả đám người Từ Đình Hương mà lần trước Hạ Du gặp thì chắc phen này chẳng có gì tốt lành rồi.

Thiên Lang: "Muốn gây chuyện sao?"

Đông Tà: "Người nào lần trước ức hiếp vợ tôi thì bước ra đây!"

Đậu Hũ: "Vợ bạn là ai?"

Đông Tà: "Minh Minh!"

Minh Minh?

Hạ Du nghĩ ngợi một chút, cảm thấy cái tên này hình như cô đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Minh Minh: "Chính là cái con Tiểu Du kia kia chồng. Có cả cái tên Hải Vũ kia nữa. Lần trước đánh vợ rớt cấp, còn đánh cả chị Yến với chị Hương khiến họ mất điểm kinh nghiệm nữa!"

Thì ra là vậy, Hạ Du cuối cùng cũng đã hiểu ra mọi chuyện. Đánh thua người ta rồi bây giờ gọi người tới trả thù sao?

Hạ Du nở một nụ cười khinh bỉ, di chuyển lên trước vài bước nói: "Một đám người đi đuổi giết một người cấp thấp, đánh không lại người ta còn ở đây la làng cái gì? Bây giờ gọi người tới trả thù à? Toàn cao thủ lại đi đánh lén, về vạng thật! (biểu tượng cười khinh bỉ)".

Liễu Yến tức giận đáp lại: "Câm miệng đi, bạn mày cướp chồng của người ta rồi còn ở đó mà nói cái gì?"

Hạ Du chép miệng lắc đầu. Cô cực kì chán ghét nói chuyện với cái loại người lúc nào cũng cho mình là đúng như thế này.

Tiểu Du: "Có cướp hay không tự mấy người biết. Nếu anh ta không dụ dỗ bạn tôi, lừa dối bạn tôi thì chắc chắn nó chẳng thêm đâu. Cái loại người đó căn bản không có giá trị gì để cướp cả".

Từ Đình Hương biết Hạ Du đang ám chỉ chồng mình, tức tối hỏi: "Cái loại người đó là loại người gì? Cô đang nói ai vậy hả?"

Hạ Du chưa kịp trả lời lại thì Hải Vũ đã nhanh tay trả lời trước: "Nói ai người đó tự nhột thôi!"

Tiểu Du: "Ha ha, chỉ cậu hiểu thôi!"

Từ Đình Hương nghe xong thì tức giận xanh mặt, hần học nói: "Mấy anh mau đòi lại công bằng cho bọn em đi chứ. Con đây chính là người lần trước giết chết vợ anh đó anh Đông. Còn anh Đế nữa, bang chủ phải trả thù cho bang chúng chứ, để họ bắt nạt người trong bang của anh vậy mà được à?"

Tà Đế này chính là bang chủ của Độc Môn bang phái. Từ nãy đến giờ đều im lặng, bây giờ mới lên tiếng hỏi: "Có thật là mấy người bắt nạt người của bang tôi không?"

Hạ Du nghe anh ta hỏi vậy lại thấy thắc mắc, không lẽ anh ta không biết chuyện gì sao? Hay là nghe nhầm kia về mạch lẻo cái gì rồi tưởng Hạ Du bắt nạt bọn họ nên mới kéo qua đây?

Mặc kệ là vì lý do gì, hôm nay chiến tranh ắt không tránh khỏi. Cô liền đáp: "Muốn đánh thì đánh đi, không cần nói nhiều. Giải thích với mấy người nói chuyện mà không biết động não một chút!"

Liều Yến và Từ Đình Hương nãy giờ bị Hạ Du nói móc, lửa trong người dường như đã bốc lên tới đỉnh đầu. Hai người lập tức di chuyển nhân vật nhảy về phía trước công kích nhân vật của Hạ Du. Hạ Du nhanh trí nhấp chuột nhảy sang một bên tránh đòn. Cùng lúc đó, đám người của cả hai bên bắt đầu lao vào đánh nhau, kỹ năng phóng ra tới tấp không ngừng, hiệu ứng ánh sáng liên tục phát ra khiến cảnh tượng trước mắt rối loạn vô cùng.

Trên thế giới thấy có biến thì rủ nhau kéo hết vào mặt cảnh xem cuộc hỗn chiến giữa hai bang phái đứng nhất nhì trong hệ thống game này. Nhưng kết quả đã quá rõ ràng rồi, bang Nam Thiên hôm nay chẳng có mấy người mạnh online, trái lại bên Độc Môn thì toàn cao thủ. Họ không nghĩ lần này bên Nam Thiên lại bất chấp như vậy.

Không phải người bang của Hạ Du không biết tự lượng sức mình. Ngay từ lúc đầu đã thấy rõ ràng là không thể đấu lại được bên kia. Nhưng như thế thì sao? So với việc anh em bạn bè trong bang phái bị bắt nạt thì cho dù có mất đi điểm kinh nghiệm hay thậm chí là rớt cấp cũng chẳng sao cả.

Một lúc sau, đội hình bên Nam Thiên lúc đầu là tám người bỗng chốc chỉ còn lại bốn, bên kia lại còn tới tận năm người. Không nói về số lượng người còn lại, lực chiến của họ lại còn quá chênh lệch so với người của Nam Thiên. Cảm cực thêm một lúc, Hải Vũ và Đậu Hũ cũng mất mạng, chỉ còn lại Hạ Du và Thiên Lang tiếp tục đấu với năm người bên kia.

Nếu cứ đánh hội đồng thế này thì chắc chắn sẽ chết sớm. Hạ Du lập tức tách khỏi đó, dùng mòng linh mị hoặc Hoàng Lão Tà đang đứng ở một góc. Hoàng Lão Tà là người yếu nhất so với bốn người còn lại, anh ta lại chính là người đã lừa gạt tình cảm của Ngọc Linh. Chính vì vậy mà cô dồn hết sự tức giận trong lòng, lôi ra một loạt kỹ năng sát thương hạng nặng khiến anh ta nằm chết tại chỗ. Nhưng cũng ngay lúc đó, cô bị trúng một đòn của Tà Đế khiến nhân vật bị đẩy lùi về phía sau.

Hạ Du nghiêng răng tức giận, tay nhấp chuột điên cuồng lao về phía Tà Đế đánh loạn cả lên. Biết là sẽ không thể đánh lại được nhưng cô vẫn bất chấp. Tuy không thể giết được anh ta nhưng chí ít cũng làm anh ta mất đi một lượng máu đáng kể. Nhưng đó không là gì so với anh ta cả. Anh ta nhảy lại trước mặt Hạ Du, phóng ra một đòn tấn công. Có vẻ như không mạnh lắm, chỉ khiến Hạ Du mất đi một lượng máu chứ vẫn chưa mất mạng.

Đúng lúc Hạ Du định tiếp tục nhảy về phía trước đánh trả lại thì bất ngờ nhận được dòng tin nhắn riêng tư màu hồng nổi bật vừa nhảy lên trên góc trái phía dưới màn hình.

Tà Đế: "Cũng không tệ!"

Tiểu Du: "Muốn giết cứ giết đi, đừng có nhiều lời!"

Tà Đế: "Chuyện này chưa rõ ràng nên tôi sẽ tìm hiểu lại. Nhưng hôm nay mấy người xúc phạm bạn tôi, cho nên bị như thế này chắc cũng không oan uổng gì".

Hạ Du nhìn thấy dòng chữ liền cảm thấy vô cùng khinh bỉ. Đánh cũng đánh rồi, giết cũng giết rồi, còn tìm hiểu lại cái quái gì nữa?

Cô liền trả lời: "Không phải giả vờ làm người tốt làm gì".

Tà Đế không trả lời Hạ Du, di chuyển nhân vật lùi ra sau không đánh nữa mà lại thêm máu hồi sinh cho những người đã mất mạng, sau đó gửi tin nhắn lên thế giới: "Chuyện này như vậy là đủ rồi. Rời khỏi đây hết đi".

Tiểu Du: "Lượn hết đi cho đẹp trời!"

Tà Đế: "Sau này đừng có ai đi gây chuyện lung tung nữa".

Hạ Du nhìn đám người của Độc Môn, khinh bỉ tới nỗi chẳng buồn nói thêm gì nữa. Đợi cho bọn họ đi hết rồi mới thở phào nhẹ nhõm, cùng Thiên Lang đi cứu những người khác.

Im lặng xem mọi người bàn tán trên thế giới một lúc lâu, Hạ Du mới biết thì ra Độc Môn vốn là bang phái đứng thứ hai trên bảng xếp hạng toàn hệ thống. Bọn họ chơi ở máy chủ số 3. Hệ thống bỗng nhiên quyết định gộp máy chủ số 3 và số 4 lại với nhau nên mới kéo hết qua đây. Cái người tên Tà Đế kia chỉ đứng sau đệ nhất cao thủ Vô Tình, nhưng lâu lắm rồi người ta không thấy anh ta online nên hiện tại Tà Đế được xem là người mạnh nhất của toàn hệ thống.

Hạ Du gạt gù cái đầu, chẳng trách bang của anh ta toàn là cao thủ, qua đây cũng vượt mặt Nam Thiên nằm trùm luôn. Nhưng vừa mới qua đã gây thù với Nam Thiên rồi, có lẽ sau này chiến tranh còn xảy ra dài dài.

Trên thế giới lại bắt đầu bùng nổ.

Diệp Vy: "Chị Du cừ quá, dám đánh nhau với Tà Đê luôn. Em yêu chị (biểu tượng hôn môi)".

Ông Địa: "Nam Thiên sau này chuẩn bị tinh thần lúc nào cũng có thể xảy ra chiến tranh nhé!"

Thiên Lang: "Tôi thì đánh thôi. Dân chơi sợ gì mưa rơi".

Huyền Nguyễn: "Tự nhiên bây giờ em cảm thấy kết anh Hải Vũ ghê gớm luôn. Anh gì ơi, anh có vợ chưa?"

Thái Thái: "Vũ là của tôi rồi, cấm tranh giành dưới mọi hình thức nhé!"

Hạ Du nhất thời choáng váng cả đầu óc. Không lẽ cái cô Thái Thái kia đúng là người yêu ngoài đời của Hải Vũ sao? Bỗng nhiên trong lòng cô cảm thấy có chút gì đó không can tâm, ngón tay vô thức bấu chặt vào cạnh bàn.

Diệp Vy: "Hoa đã có chủ rồi".

Đậu Hũ: "Chi bằng kết hôn luôn đi, cho anh em vào kiếm ít kẹo cưới nào!"

Thiên Lang: "Phải đó, cưới ngay kéo lờ!"

Càng nghe mọi người nói chuyện, Hạ Du lại cảm thấy khó chịu trong lòng. Đành là cô với Hải Vũ không có gì ngoài cái danh nghĩa sư đồ, nhưng cô đã thích cậu ấy mất rồi, bây giờ cậu ấy lại có người khác thì bảo sao cô không khó chịu cho được. Nhưng biết phải làm sao giờ, chỉ đành để cậu ấy bị người khác cướp mất thôi.

Hải Nam rời mắt khỏi màn hình máy tính, quay sang nhìn về phía cậu bạn mình đang ngồi trên giường cười sặc sụa. Cậu trừng mắt hăm dọa: "Mày chưa bị đâm thì chưa biết sợ phải không?"

Quốc Thái vẫn giữ nguyên nụ cười tươi rói trên môi, quay sang nhìn Hải Nam chớp mắt liên tục: "Ai chà, người ta thích mày thật mà..."

"Câm và cút ngay lập tức!"

Hải Nam nghiêng răng quất, sau đó ngồi quay người lại. Nghĩ ngợi hồi lâu, cậu bỗng nở nụ cười, nhắn tin gửi đi.

Hải Vũ: "Không được, tôi lỡ thích sư phụ của tôi rồi. Có kết hôn thì tôi cũng chỉ lấy sư phụ thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Hạ Du cảm tưởng như vừa có một tia chớp rạch ngang trên đầu khiến cô như chết đứng tại chỗ. Còn chưa kịp nói gì, trên thế giới lại tiếp tục bùng nổ.

Thái Thái: "Nhưng sư phụ cậu là con trai đó!"

Diệp Vy: "Phải đó, chị Du là con trai mà".

Nguyễn Mì: "Trời ơi, con trai thì sao? Mọi người sao lại kì thị họ như thế. Em ủng hộ hai người".

Thái Thái: "Không được, sư phụ cậu là con trai, Hải Vũ là của tôi rồi mà (biểu tượng méo máo)".

Hải Vũ trả lời chắc nịch: "Mặc kệ, nam nữ hay gay gì cũng được, tôi thích là được".

"..."

Sấm vang chớp giật...

Lần này thì Hạ Du thật sự đứng hình. Mặc dù nghe xong câu đó, trong lòng Hạ Du cảm thấy cũng vui vui, nhưng chắc chắn cậu ấy chỉ đang đùa cô mà thôi. Cô vừa định gửi tin nhắn riêng cho Hải Vũ thì đã thấy cậu ấy nhắn tin trước.

Hải Vũ: "Cái tên Thái Thái đó biến thái lắm. Sư phụ phải giúp tôi chứ. Cậu nữ nhắn tâm giao đồ đệ yếu ớt của mình cho kẻ xấu sao? (biểu cảm khóc ròn)".

Cái gì? Yếu ớt á?

Rõ ràng thời tiết tháng tư của miền Nam rất nóng nực và khó chịu, nhưng tại sao lúc này Hạ Du lại cảm giác cả người mình lạnh run thế này nhỉ? Da còn nổi cả sần gai ốc lên nữa chứ.

Hạ Du còn chưa biết nói gì thì Hải Vũ lại tiếp tục: "Sur phụ, cậu không thương tôi à? Cậu phải thương tôi chứ!"

Hạ Du đưa tay ôm lấy ngực trái, cố gắng điều chỉnh nhịp thở đang có dấu hiệu lệch lạc của mình. Được rồi, cậu ấy chỉ đang đùa thôi mà, có cần phải căng thẳng đến mức này không? Cô hít vào một hơi thật sâu rồi từ từ thở nhẹ ra, sau đó trả lời: "Lần này thôi, từ giờ đừng có đùa kiểu này nữa".

Trên thế giới vẫn không ngừng bàn tán về vấn đề này. Thấy Hạ Du im lặng từ nãy tới giờ, họ lại càng dồn dập hỏi nhiều hơn. Cô đành phải lên tiếng giải vây: "Hải Vũ cậu ấy thích tôi rồi..."

Thiên Lang: "Vậy em cũng thích cậu ấy à?"

Hạ Du ú ớ trả lời: "À...vâng!"

Thế giới lại một lần nữa được dịp nhốn nháo. Hạ Du thật chỉ muốn thoát game ngay lập tức, thế nhưng cô lại chọn cách im lặng ở lại. Đúng lúc ấy, hệ thống phát ra thông báo hoạt động khiêu chiến Tiên Cơ sắp bắt đầu, vì thế mọi người mới tạm gác lại chuyện bàn tán về mối quan hệ của Hạ Du và Hải Vũ, kéo nhau đi tham gia hoạt động.

Hạ Du lúc này mới được giải thoát, lập tức ngã lưng ra sau ghế thở phào nhẹ nhõm. Cô nhắn tin cho Hải Vũ rồi cũng nhanh chóng tham gia vào hoạt động vừa mở.

Giao diện thay đổi, nhân vật của Hạ Du được đưa tới võ đài, xung quanh mọi người đều đã tập trung rất đông để chờ tới lúc hoạt động bắt đầu. Chính giữa võ đài là NPC Vũ Tiên Cơ, một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp trong bộ trang phục yếm trắng, áo lụa hồng nhạt mỏng khoác bên ngoài.

Luật chơi của hoạt động này cũng khá đơn giản. Những người tham gia sẽ lần lượt bốc thẻ bài mà hệ thống tự động hiện lên trên màn hình, nếu hai người có thẻ trùng nhau thì hệ thống sẽ đưa họ tới võ đài riêng để PK* với nhau. Người thắng cuộc tiếp tục bốc thẻ vào vòng trong và đấu với những người thắng ở vòng trước giống mình. Cứ thế, người chơi sẽ bị loại trừ dần cho đến khi chỉ còn lại ba người thắng cuộc của ba cặp cuối cùng thì sẽ dừng lại, và ba người ấy sẽ được quyền tham gia khiêu chiến với Tiên Cơ. Ngoài tiền thưởng và điểm kinh nghiệm ra thì người thắng Tiên Cơ còn được mở thêm một hộp quà bí mật.

(PK*: viết tắt của từ Personal Killing: đấu tay đôi)

Hoạt động chính thức bắt đầu, màn hình máy tính của Hạ Du liền tự động nhảy ra một loạt các thẻ bài đã được lật úp mặt sau lên. Cô nhìn qua một lượt, sau đó chọn đại một tấm. Những tấm thẻ khác lần lượt biến mất, còn tấm Hạ Du chọn thì xoay một vòng giữa màn hình rồi lật ngược mặt trước lên. Là một con ngựa trắng. Ngay lúc đó, Hạ Du cũng thấy nhân vật của mình được đưa tới võ đài, bên trong đã có một người.

Là Hoàng Lão Tà?

Hạ Du khẽ nhếch môi cười, không nói lời nào trực tiếp xông lên đánh khiến anh ta không kịp trở tay. Ở trong trận đấu này không được thêm máu, chỉ có thể đánh nhau tới khi nào đối phương bị hạ gục thì cột máu sẽ tự động được khôi phục. Lực chiến của Hạ Du cao hơn rất nhiều so với Hoàng Lão Tà, cho nên việc cô thắng anh ta cũng không có gì là khó khăn cả.

Ở những trận tiếp theo, Hạ Du may mắn gặp toàn những người yếu hơn mình cho nên đều dễ dàng vượt qua. Sau một lúc PK, kết quả cuối cùng hiện lên trên bảng thông báo. Ba cái tên thắng cuộc sẽ được đấu với Tiên Cơ lần lượt là Tà Đế, Thiên Lang và Tiểu Du.

Tà Đế ra trận trước. Với lực chiến gần như đứng đầu hệ thống của anh ta thì chỉ cần vài đường tấn công là có thể dễ dàng thắng được Tiên Cơ. Một hộp quà màu đỏ nháy ra trước mặt Tà Đế, anh ta liền mở thì một ánh hào quang chói lóa toả sáng xung quanh, sau đó từ trong hộp rơi ra một chiếc nhẫn, là trang sức cam.

Lượt thứ hai là Thiên Lang, anh ta cũng thắng trận, mở quà nhận được một thanh Đao Hồn Dao.

Trên thế giới không ngừng xôn xao bàn tán. Đây là hoạt động mới được cập nhật nên cũng là lần đầu mọi người tham gia. Không ngờ quà của nó toàn thuộc dạng quý hiếm cho nên ai cũng cảm thấy tiếc nuối vì không có cơ hội.

Lượt cuối cùng là của Hạ Du, mọi người bắt đầu nhiệt tình cổ vũ. Cô ngồi quan sát từ nãy tới giờ, để ý rằng NPC Vũ Tiên Cơ này tính ra cũng không mạnh lắm, chỉ cần nắm bắt được đường chuyển động và cách tấn công của nó thì cho dù lực chiến không cao cũng vẫn có thể thắng được. Thế nên cô cũng không mấy khó khăn khi đánh bại được Tiên Cơ, sau đó, một hộp quà nháy ra, cô liền nhấp chuột vào mở. Ánh sáng chói lóa hiện ra vài giây rồi biến mất, để lại hai vật nhỏ nhỏ đang quay tròn lơ lửng trên không trung.

Trên thế giới vừa rồi còn xôn xao đoán già đoán non, sau khi nhìn thấy quà của Hạ Du hiện ra thì lại lập tức im lặng, không ai nói tiếng nào. Mãi một lúc sau mới có người lên tiếng.

Ngư Ma Vương: "Cái gì thế kia?"

Diệp Vy sừng sốt hét lên: "Từ Như Ý! Ôi mẹ ơi, đúng là Từ Như Ý rồi. Tiểu Du, chị may mắn quá! Chúc mừng chị!"

Thiên Lang cũng tiếc nuối than thở: "Thế nào mà số em lại tốt vậy hả Du?"

Hạ Du cũng bị hai cái phần thưởng kia làm cho hoa cả mắt. Từ Như Ý là trang sức đỏ, thuộc loại cực kì hiếm. Cả hệ thống chắc chẳng mấy ai có trang sức đỏ cả. Nhưng đó không phải vấn đề chính, thứ mà làm cho Hạ Du càng trở nên hoá đá là cái túi nhỏ màu đỏ đang lơ lửng nằm bên cạnh miếng ngọc bội kia. Nhìn thấy tên vật phẩm, khoẻ môi Hạ Du khẽ co giật liên hồi.

Ông Địa: "Cái túi bên kia là gì thế?"

Nguyễn Mi: "Thuốc dưỡng thai".

Diệp Vy: "Hả? Thuốc...dưỡng thai?"

"..."

Thuốc dưỡng...

Hạ Du thầm chửi trong lòng, dưỡng cái rắm chứ dưỡng. Thuốc dưỡng thai là cái quái gì thế?

Đậu Hũ: "Hình như chức năng sinh con vẫn chưa được cập nhật mà, sao lại có thuốc dưỡng thai?"

Diệp Vy vui vẻ đùa một câu: "Anh Du là con trai mà, sao lại tặng thuốc dưỡng thai?"

Nghe xong câu nói của Diệp Vy, thế giới lập tức lại xúm nhau lại tranh luận.

Từ Thần: "Em ấy là trai thật à? Ôi trái tim bé bỏng của tôi. Tim tôi đau quá man..."

Ông Địa: "Thế con trai cần thuốc dưỡng thai làm gì?"

Nguyễn Mi: "Thì để dành mai mốt cưới nhau rồi dùng cũng được mà".

Ngư Ma Vương: "Hai thằng con trai, vậy đứa nào đẻ được?"

"..."

Trên mặt Hạ Du lập tức xuất hiện mấy gạch đen sì, tay chân cứng như bị đông đá không thể nhúc nhích. Trên thế giới đã nhất thời quên bồng đi cái trang sức đỏ quý hiếm kia mà tập trung bàn tán về cái túi thuốc dưỡng thai và giới tính của Hạ Du, cũng như mối quan hệ giữa cô và Hải Vũ.

Biết là Hạ Du chắc chắn đang ngại đến đỏ mặt rồi, nhưng thấy cô im lặng mãi nên Hải Nam mới nhắn tin cho cô gọi: "Sur phụ..."

Hạ Du không trả lời, bật chế độ auto rồi đứng dậy đi ra phía ngoài ban công.

Hải Nam không thấy Hạ Du trả lời, nghĩ cô còn đang ngại nên cũng không gọi thêm nữa. Quốc Thái thì đang ngồi trên giường ôm máy tính, bật cười ha hả như kẻ bị đứt dây thần kinh. Hải Nam lập tức xoay người, trợn ngược mắt hăm dọa: "Có im cái miệng lại không thằng kia?"

Quốc Thái vẫn không thể ngừng được, vừa cười vừa nói: "Ha ha, sur phụ mày chắc ngại quá nên trốn luôn rồi. Ha ha, tao buồn cười quá đi mất, ha ha!"

Hải Nam chỉ muốn cầm cái gì đó lên mà ném thẳng vào người cậu ta, nhưng rất tiếc là không có gì để ném cả. Quốc Thái thành linh chạy lại đứng ngay bên cạnh Hải Nam, vỗ vai cậu hỏi: "Cô ấy có biết thân phận của mày không?"

Hải Nam quay sang trừng mắt nhìn: "Liệu hồn mà giữ mồm giữ miệng. Bóp xép là chết với tao!"

Quốc Thái định quay trở lại giường, bỗng nhìn thấy bên dưới máy tính của Hải Nam có nhét mảnh giấy gì đó liền tò mò rút ra hỏi: "Ể, cái gì đây?"

Vừa mở ra đọc được mấy dòng chữ đầu tiên, cậu ta liền thốt lên: "Cái gì thế này? Thư tình sao? Ha ha, để xem là của em nào đây".

Hải Nam nghe tới hai chữ "thư tình" thì lập tức quay người lại, nhảy xổ về phía Quốc Thái quát: "Trả lại đây mau!"

Quốc Thái bật cười thành tiếng, cầm tờ giấy chạy thẳng ra phía ngoài ban công. Hải Nam vội đuổi theo. Hai người đứng ngoài ban công chòm chòm với với, giằng co một lúc thì bỗng nghe phía sau lưng có tiếng nói vọng tới.

"Hai người đang làm gì thế?"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Hạ Du vừa chạy ra ban công hóng gió cho thoải mái một chút, bỗng nhiên lại thấy ở phía toà kí túc đối diện có hai người nào đó đang làm gì trông rất mờ ám mà cô không nhìn rõ. Tính tò mò lập tức trỗi dậy, cô bèn đứng sát lại thành ban công hỏi với sang.

Cả hai người bên này nghe có tiếng người hỏi liền đứng khựng lại trong tư thế hết như cặp đôi đang khiêu vũ, sau đó cùng ngoái cổ về phía sau nhìn.

Khuôn mặt của hai người đối diện vừa hiện rõ, Hạ Du hai mắt đứng tròn, quai hàm đánh bộp một phát xuống đất. Cô đứng bất động vài giây như tượng đá, khoé miệng co giật không ngừng, ú ớ: "Hai cậu...hai cậu..."

Trong đầu bỗng chạy qua một tia suy nghĩ, chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi, Hạ Du từ ngạc nhiên chuyển sang vui mừng, cười phá lên: "Á ha ha ha! Xin lỗi nha, tôi không cố ý phá chuyện tốt của hai cậu đâu nha! Á ha ha ha!"

Hạ Du cố ý cười lớn, xua tay rồi giả vờ che mặt mình lại, sau đó bỏ vào phòng mặc cho Hải Nam và Quốc Thái đứng bên này mắt chữ A miệng chữ O đang bất động tại chỗ. Hai người quay sang nhìn nhau, phát hiện ra tư thế của mình trông vô cùng nhạy cảm thì dường như mới hiểu ra. Chả trách lúc này Hạ Du lại nói như vậy, không lẽ cô ấy nghĩ hai người...

Hải Nam buông tay ra làm cho Quốc Thái bị thả rơi tự do, cả người đáp bịch một phát xuống đất, sau đó giật phắt tờ giấy trên tay cậu ta rồi hăm hăm đi vào phòng.

Quốc Thái vừa nhăn nhó xuýt xoa cái mông đáng thương của mình, vừa nói với theo: "Mày là cái đồ ác độc!"

Hạ Du mang tâm trạng hơn hờ chạy vào phòng, nhất thời quên đi cái chuyện xấu hổ lúc nãy, lập tức mở cửa sổ game ra nhắn tin cho Hải Vũ ngay: "Á ha ha ha! Đồ đệ, tôi vừa phát hiện ra một bí mật động trời".

Vài phút sau Hải Vũ mới gửi lại một dấu chấm hỏi.

Hạ Du cười tí mắt, trả lời: "Cậu còn nhớ cái tên quái gở mà tôi hay nhắc không? Thì ra cậu ta là gay. Tôi vừa mới thấy cậu ta đang ôm cái tên bạn của cậu ta một cách rất tình tứ, còn chuẩn bị hôn nhau nữa đấy!"

Ở căn phòng nào đó trong kí túc xá trường C, có một bạn đẹp trai đang ngồi bất động trước màn hình, khuôn mặt chuyển sang một màu xám xịt u ám.

* * *

Bầu trời trong xanh, điểm một vài gợn mây trắng mong manh đang lững lờ trôi. Những tia nắng sớm tinh nghịch nhảy múa khắp sân trường, xuyên qua những tầng lá xanh, rọi qua cửa sổ lớp học những vệt màu vàng nhạt loang lổ trên nền gạch trắng.

Thời tiết hôm nay đẹp, rất đẹp, đâu có dấu hiệu gì bất thường đâu nhỉ?

Cái tên ngồi cạnh Hạ Du hôm nay bỗng nhiên trở nên ngoan ngoãn một cách kì lạ. Từ sáng tới giờ cậu ta ngồi im lặng, cun cút như một con cún nhỏ. Điều này khiến Hạ Du vô cùng thắc mắc. Bình thường cậu ta không trêu chọc cô thì cũng choảng võ mồm với cô cơ mà, sao hôm nay lại ngoan đột xuất thế?

Mà thôi, mặc kệ cậu ta đi. Cậu ta như vậy lại đỡ phiền, lẽ ra cô nên vui mừng mới phải chứ, thắc mắc làm gì?

Nghĩ vậy, Hạ Du liền xoay người ngồi thẳng nhìn lên bảng. Thế là gần như buổi học hôm đó trôi qua trong sự im lặng nhàm chán. Cho tới tiết cuối, cô rốt cuộc cũng không nên nổi tò mò nữa mà quay sang nhìn Hải Nam. Thà cậu ta cứ chỉ cha chỉ choé như mọi khi đi, tự nhiên im thin thít như bị câm vậy. Đúng là khiến người ta cảm thấy khó chịu mà.

Hạ Du giả vờ ho mấy tiếng, hỏi nhỏ: "Ê, hôm nay bị á khẩu rồi à?"

Hải Nam khoanh tay đặt trên bàn, đầu xoay ra phía ngoài cửa sổ cố tình tránh mặt Hạ Du, trả lời: "Không, chẳng qua không thích nói thôi".

"Hay tối qua..."

Tối qua...

Hạ Du đang định nói tiếp bỗng nhớ ra gì đó, nhìn Hải Nam cười ha hả rồi vỗ bàn rầm rầm giống như kiểu vừa nhặt được kim cương vậy. Chính vì quá phấn khích nên cô cũng quên bống mất rằng hiện tại đang trong giờ học, lại còn là tiết Toán. Vậy nên...

"Đồ Hạ Du!"

Nghe tiếng gọi hết như gọi hồn vọng từ cõi âm vang lên, Hạ Du lập tức ngừng cười, bất giác đỏ mặt hời hợt, từ từ quay lên bảng. Chỉ thấy cô giáo dạy Toán đang nhìn mình chăm chăm bằng ánh mắt đỏ ngầu giận dữ.

Vào...bóp!

Vẫn là những âm thanh quen tai, vẫn là viên phấn trắng phau, bé bé xinh xinh được phóng đi, đập cánh an toàn trên trán của Hạ Du. Khỏi cần phải nói, ai cũng biết "thiên hạ đệ nhất phi phấn" ngoài cô dạy Toán ra thì còn ai vào đây nữa?

Hạ Du thầm khóc trong lòng, lại là cô dạy Toán. Lúc này hưng phấn quá nên nhất thời quên mất sự có mặt của "đương kim cô dạy Toán" ở đây. Quả này thì xong rồi. Hạ Du cúi gầm mặt xuống ra về ăn năn.

Cô dạy Toán nghiêng răng ken két, tức giận quát: "Chị bây giờ muốn cái gì đây hả? Dọn lớp cũng phạt rồi, dọn nhà vệ sinh cũng phạt rồi. Có phải chị chê hình phạt nhẹ quá phải không?"

Hạ Du thần nhiên trả lời: "Cô đừng có nghiêng răng nhiều như vậy, không thôi răng sẽ bị mòn rất nhanh đấy ạ!"

Nghe Hạ Du nói xong, cả lớp lập tức úp mặt xuống bàn, bùm miệng lại cố nén cười.

Cô giáo trừng mắt nhìn Hạ Du: "Em nói cái gì? Em đang gợn mặt với tôi phải không?"

Hạ Du chưa biết nên đáp lại như thế nào, vì hiện tại cô cũng đang phải cố gắng nén cười trong bụng thì tiếng trống tan học, âm thanh cứu mạng của cô bất ngờ vang lên. Cô giáo dạy Toán cố nuốt con giận dữ xuống, chào học sinh rồi xách cặp đi thẳng. Cô vừa ra khỏi cửa, cả lớp lập tức vỡ oà.

"Ha ha ha, tụi mày có thấy khuôn mặt của bà cô lúc này không? Buồn cười chết tao rồi, ha ha ha!"

"Soái đúng là soái của lòng em. Ai lớp diu!"

"Trông mặt bà cô thôn vô cùng, chắc tức lắm!"

Hạ Du cũng không thể nén cười được nữa, ngả ra tựa lưng vào cạnh bàn phía sau cười lăn lộn một lúc lâu, lát sau quay sang bên cạnh đã không thấy Hải Nam đâu. Quái lạ, cô ngồi ngoài mà cậu ta ra đường nào nhỉ?

Vừa mới dứt hơi cười, cô lại tiếp tục cười nữa, bởi vì nghĩ mình đã nắm thóp được Hải Nam rồi. Chắc chắn là sợ cô nói ra vụ tối qua cho nên mới cố tình chuồn trước chứ gì? Ha ha, đáng đời cậu ta, ai kêu để cô biết được làm gì? Sau này xem cậu ta còn vênh váo được tới mức nào nữa.

Tối qua Ngọc Linh có ghé về nhà nên trưa hôm nay Hạ Du được ăn một bữa no nê do Ngọc Linh trở tài ở phòng của mình. Buổi chiều Ngọc Linh có tiết học nên đi trước, còn Hạ Du lăn ra ngủ một giấc tới gần hai giờ mới dậy, sau đó tranh thủ lấy bài vở ra học.

Tối xế chiều, khi Hạ Du đang loay hoay dọn dẹp lại phòng thì điện thoại đột ngột đổ chuông. Là một dãy số lạ, Hạ Du hơi lưỡng lự một chút, sau đó mới bắt máy: "Alo!"

Đầu dây bên kia lập tức trả lời: "Đi ăn tối với tôi!"

Nghe giọng nói lạ lẫm ở đầu dây bên kia, Hạ Du hơi nhú mày suy nghĩ, nhưng không thể đoán ra là ai nên đáp lại: "Hình như lộn số rồi chú ơi!"

"Không lộn, là tôi, Quốc Thái đây!"

Hạ Du còn tưởng ai, hoá ra là tên bạn quái thai của tên Hải Nam dở hơi kia. Cô thờ ơ đáp: "Không đi, tôi không có tiền".

"Vậy tôi cho cậu ghi nợ!"

"Bao đi thì tôi còn suy nghĩ lại".

"Vậy tôi bao".

Hạ Du cười khẩy, đáp: "Bao cũng không đi".

Nói xong, không đợi Quốc Thái trả lời cô cúp máy luôn. Có điên mới đi ăn với cậu ta. Cô không muốn trở thành người nổi tiếng đâu, có khi còn bị đám con gái hám trai kia làm phiền nữa. Tốt nhất không nên dây dưa với mấy người này, ở nhà với đồ đệ là an toàn nhất.

Trước lúc Hạ Du cúp máy, Ngọc Linh đã hốt hải từ bên ngoài chạy vào phòng. Thấy Hạ Du đang nói chuyện điện thoại với ai mà trông có vẻ không được vui thì cũng tò mò, đợi Hạ Du cúp máy xong liền hỏi: "Mày nói chuyện với ai vậy?"

"Cái tên Thái Quốc Thái giám gì đó hôm bữa gặp dưới căng tin á. Tự nhiên gọi điện cho tao rủ đi ăn tối chứ. Vớ vẩn!" Hạ Du cong môi xì một hơi.

Ngọc Linh nghe xong thì tròn tròn mắt, phóng lại trước mặt Hạ Du nhìn chăm chăm: "Là Quốc Thái, hotboy bên A6 phải không? Vậy ra người cậu ấy tới tìm là mày sao?"

Hạ Du nhú mày khó hiểu: "Là sao?"

"Cậu ấy đang đứng dưới sân kí túc xá đợi mày kia. Mày từ chối rồi à?"

Hạ Du thản nhiên trả lời: "Dĩ nhiên, đâu phải muốn rù tao đi ăn là dễ đâu!"

Ngọc Linh thốt lên: "Trời ơi con hâm, sao mày lại có thể từ chối lời mời của cậu ấy chứ? Bao nhiêu đứa muốn còn không được. Không đi thì nhường cho tao, đúng là có phúc mà không biết hưởng. Lẽ ra mày phải..."

Ngọc Linh còn đang thao thao bất tuyệt thì cả hai bỗng nghe tiếng gào to: "Đồ Hạ Du, mau ra đây đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Hạ Du nhanh chóng cùng Ngọc Linh chạy ra ngoài. Đám con gái trong kí túc xá đã vây kín hết cả dãy hành lang dài. Hạ Du cố chen chúc vào đám người ấy, đưa mắt nhìn xuống dưới sân. Một bóng người cao lớn, quen thuộc đang đứng dưới đó, nhắm thẳng phòng của Hạ Du nhìn lên.

Thấy Hạ Du lộ đầu ra, cậu ta lại gào to hơn: "Đồ Hạ Du, cậu mau xuống đây đi!"

Hạ Du tròn trừng mắt, nói vọng xuống: "Cái tên quái thai kia, có im ngay không? Tên của tôi để cậu kêu gào vậy hả?"

Đám con gái xung quanh lập tức mắt chữ A, miệng chữ O quay sang nhìn Hạ Du kinh ngạc.

Quốc Thái dịu giọng lại: "Cậu xuống đây đi rồi tôi không gọi nữa!"

Hạ Du bắt đầu cảm thấy bức mình rồi. Cái tên điên đó, rốt cuộc là muốn gì đây? Định làm loạn kí túc xá nữ à? Cô lại trừng mắt hăm dọa: "Cút mau, không thì đừng có trách!"

"Đồ Hạ Du, cậu không xuống thì tôi cứ đứng dưới này gào tên cậu, cho tới khi nào cậu chịu xuống thì thôi!"

Vèo...bốp!

Một chiếc dép lười in hình chú vịt vàng dẹt từ trên tầng một phóng xuống, nhẹ nhàng đáp thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của người đang đứng dưới sân trường. Đám con gái xung quanh người thì tròn ngược mắt kinh hãi, người thì ngất xỉu tại chỗ, người thì lại ôm ngực thở gấp,...còn Hạ Du thì nhìn xuống sân trường bằng ánh mắt tức nuối, sau đó lầm lũi đi vào trong phòng, vừa đi vừa lầm bầm: "Mẹ kiếp, đôi dép lười hai lần nghìn của mình, vì cái tên khốn kiếp đó mà mất một chiếc!"

* * *

Sáng nay, Hạ Du và Ngọc Linh đều ngủ dậy muộn, vì vậy hiện tại cả hai đang cuống cuống thay quần áo, sau đó kéo nhau chạy tới lớp với vận tốc ánh sáng. Lớp của Ngọc Linh ở tầng dưới nên khả năng bị muộn giờ sẽ thấp hơn. Tạm biệt ở chân cầu thang lên tầng hai, Hạ Du tức tốc chạy thật nhanh với hi vọng sẽ vào lớp kịp, ai ngờ người tính không bằng trời tính. Chính vì quá vội vã nên vừa tới chỗ ngã rẽ hành lang Hạ Du liền đâm sầm vào một người nào đó, kết quả là làm cho người kia ngã ngửa về phía sau, nằm đè lên một người khác ở sau lưng nữa.

Hạ Du cũng thê thảm không kém, cả người bị ngã chổng quẹo dưới đất. Cô lật đật đứng dậy, không nhìn hai người kia là ai mà chỉ cúi đầu rồi rít xin lỗi. Bây giờ gấp quá rồi, là ai cũng mặc kệ đi, phải về lớp trước đã.

"Này, đứng lại đó cho tôi!"

Hạ Du vừa định co giò chạy đi thì bị tiếng quát làm cho giật mình, chân khựng lại quay ra sau nhìn. Trước mặt là một cô gái thân hình mảnh mai, khuôn mặt khá xinh đẹp. Cô ta có mái tóc dài uốn xoắn như mây cộng mĩ gợi mà Hạ Du vẫn thường ăn. Đôi mắt nâu sậm đang trừng lên vì tức giận.

Thấy Hạ Du cứ nhìn mình chằm chằm, cô ta lại to tiếng quát: "Mất mồi cô để trên trời à?"

Hạ Du hơi cúi đầu trả lời: "Xin lỗi, tôi không cố ý. Tại vì gấp quá!"

Người bị ngã phía sau lưng cô gái kia bây giờ mới lồm cồm đứng dậy, bức tức phúi phúi bộ quần áo tươm tất trên người, sau đó quay sang trừng mắt nhìn Hạ Du gât: "Cậu làm cái gì vậy hả?"

Hạ Du nhìn cô gái kia chăm chú, mày khẽ nhú lại. Dù Hạ Du là người không thích quan tâm tới chuyện thiên hạ, nhưng người nổi tiếng như Trần Lê Bảo Yến đây thì cô cũng có biết một chút. Cô ta là quán quân hai năm liền của cuộc thi Học sinh thanh lịch mà nhà trường thường tổ chức hằng năm. Hơn nữa, cô ta lại là con gái cưng của gia đình giàu có và có tiếng trong giới truyền thông. Cô ta đã từng làm người mẫu cho một vài tạp báo nho nhỏ,... Tóm lại là cả trường không ai không biết cả. Thế nhưng, cô ta cũng là nỗi ngán ngấm của bao nhiêu học sinh khác trong trường vì cái tính kiêu kì vốn có của con nhà giàu. Chính vì thế, Hạ Du chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức. Cô cực kì không muốn dính dáng gì đến mấy người này, rất phiền phức.

"Xin lỗi nha, tôi sắp muộn giờ học rồi, tôi đi trước đây!"

Không chờ hai người kia nói gì, Hạ Du liền ba chân bốn cẳng chạy tốt về lớp. Còn đứng đây dựa vào mấy cô bánh bèo này thì xác định là đứng ngoài cửa lớp luôn.

Tiếng trống vừa dứt cũng là lúc Hạ Du chạy tới cửa lớp.

Rầm!

Hạ Du thầm kêu trời gọi đất, lồm cồm đứng dậy xoa xoa cái mông đáng thương của mình. Ngẩng đầu lên, cô không khỏi thất kinh. Tiết đầu hôm nay là Toán, vì thế cho nên Hạ Du vừa đâm sầm vào "đương kim cô dạy Toán" đáng kính. Cô thầm kêu gào khóc lóc trong lòng, sao cái số mình lại đen đui thế này cơ chứ?

Cô dạy Toán vừa đứng dậy, chỉnh đốn bộ áo dài màu hường phấn thướt tha của mình rồi quay sang trừng mắt nhìn Hạ Du quát lớn: "Đồ Hạ Du, em có ý muốn trả thù tôi đúng không?"

Hạ Du xua tay lấp bắp trả lời: "Ồ...không...không phải đâu cô ơi. Em..."

"Còn lí do lí sự cái gì? Tôi thật không thể nhìn ra điểm nào ở con người của em cho thấy em là một đứa con gái cả. Mọi hình phạt tôi đều đưa ra hết rồi, bây giờ tôi cũng không biết phải phạt em kiểu gì nữa đây!"

Đôi mắt Hạ Du chột sáng long lanh, nhìn thẳng vào mắt cô giáo nói: "Vậy cô tha cho em đi".

"Em đừng có mơ. Chiều mai xuống dọn dẹp hội trường cùng với mấy bạn bị phạt khác nghe rõ chưa?"

Nói xong, cô giáo bức bối nện guốc cồm cộp bước vào lớp, còn Hạ Du thì chỉ biết đứng đó thở dài thườn thượt.

Mới sáng sớm mà đã có bao nhiêu là chuyện xui xẻo xảy ra khiến Hạ Du cảm thấy vô cùng chán nản. Chính vì vậy, giờ ra chơi cô phải tranh thủ ngủ một chút để bù đắp lại. Ai ngờ vừa uể oải bò ra bàn, chưa kịp nhắm mắt đã nghe bên cạnh oang oang tiếng người gọi: "Soái ê, có người tới tìm kia!"

Hạ Du rên rỉ vài tiếng, ngẩng đầu lên hỏi: "Là ai vậy?"

Cậu bạn cùng lớp liền trả lời: "Hotboy Đinh Quốc Thái bên A6!"

Khuôn mặt Hạ Du bỗng chốc xuất hiện mấy gạch đen sì. Cái tên khốn kiếp đó, mới hôm qua đứng dưới sân kí túc xá gào thét như một tên điên trôn trại, báo hại cô phải tốn mất đôi dép lao hai lăm nghìn để đuổi đi. Hôm nay lại mò sang tận lớp tìm cô, lại muốn gây chuyện gì nữa không biết. Mà cho dù là có chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không phải chuyện tốt đẹp. Tốt nhất không nên ra gặp, mất công hôm nay lại tốn mất đôi dép quai hậu bảy chục nghìn nữa thì khổ.

"Không gặp, mày ra đó kêu cậu ta rút về lớp ngay đi!" Hạ Du quăng lại một câu rồi tiếp tục nhào người ra bàn ngáp ngắn ngáp dài.

Cậu bạn kia nghe vậy liền chạy ra cửa truyền đạt thông tin, sau đó lại hót ha hót hải chạy vào nói: "Cậu ta nói nếu soái không ra thì cậu ta sẽ không đi đâu hết!"

Hạ Du lười nhác trả lời: "Vậy thì nói với cậu ta, thích đi hay không mặc xác cậu ta, không liên quan đến tao!"

Cậu bạn kia lại chạy ra cửa truyền đạt thông tin, sau đó lại chạy vào lớp, đưa tay quẹt mồ hôi trên trán, cúi xuống vừa thở hổn hển vừa nói: "Cậu ta nói nếu soái không ra thì sẽ vào lớp nắm đầu soái lôi ra!"

Hạ Du bật người dậy, tức giận đập bốp một phát lên bàn. Liếc ra phía ngoài cửa, cô thấy Quốc Thái đang đứng dựa cả người vào thành lan can, ung dung đút hai tay vào túi quần.

"Mày ngồi lên chỗ này đi!" Hạ Du nhìn cậu bạn kia rồi chỉ tay vào chỗ trống trước mặt.

Cậu bạn kia không hiểu Hạ Du định làm gì nhưng cũng ngồi xuống.

"Co chân lên!"

Cậu ta vừa co chân lên ghế, chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã thất kinh, khum người ôm lấy đầu.

Vèo...bốp!

Một chiếc dép dũi dằng được phóng ra, đập trên khuôn mặt vô cùng rạng ngời của chàng trai đang đứng ngoài hành lang trước sự kinh hãi của bao nhiêu con người. Thủ phạm vừa làm hành động ấy thì thần nhiên phui phui tay, quay sang hỏi cậu bạn ngồi trước mặt: "Đôi dép của mày bao nhiêu tiền?"

Cậu ta lấp bắp: "Sáu...sáu lăm nghìn!"

Hạ Du gật gù hài lòng: "Tốt, cũng may là lấy dép của mày, đỡ tốn năm nghìn. Dép tao bảy chục nghìn lận. Dép mày mua lâu chưa?"

"Hình như cũng lâu rồi".

Hạ Du tắc lưỡi một phát, vỗ vai cậu bạn kia tươi cười nói: "Coi như tạo điều kiện cho mày mua dép mới. Hết chuyện rồi, về chỗ đi".

"..."

Cậu bạn kia mắt chữ A miệng chữ O, cổ họng nghẹn cứng không thốt nên lời. Cậu cứ nghĩ Hạ Du hỏi vậy để trả lại tiền bồi thường cho cậu, vậy mà... Khuôn mặt cậu trở nên vô cùng khó coi, trong lòng thầm khóc than: huhu, đôi dép sáu lăm nghìn của tôi, rõ ràng là cướp trắng trợn giữa ban ngày mà!

Ở ngoài hành lang trước cửa lớp 12A4, có anh bạn đẹp trai nào đó mặt mũi méo xệch đau khổ, ngậm ngùi ôm cái mặt hai màu sắc trở về lớp.

Hải Nam ngồi bên cạnh chứng kiến từ đầu tới cuối. Chẳng hiểu vì sao trên trán lại rịn ra vài giọt mồ hôi. Cậu quay sang nhìn Hạ Du, cười nói: "Ném cũng chuẩn phết đấy!"

Hạ Du quét ánh mắt hết sức "thân thiện" sang phía Hải Nam. Ánh mắt ấy quả thực có sức ảnh hưởng vô vùng lớn, cho nên suốt từ lúc đó cho tới tận giờ ra về, bạn Hải Nam của chúng ta ngồi học rất ngoan ngoãn, cạy miệng cũng không hé ra nửa lời.

Cô giáo vừa ra khỏi lớp, Hạ Du cũng nhanh chóng thu dọn sách vở, ưỡn oai bước đi. Qua cửa lớp chưa đầy năm bước chân, Hạ Du bị một bóng người cao lớn chắn trước mặt. Cô ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt đen láy đang nhìn mình chằm chằm.

Đúng là oan hồn không tan mà...

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Khuôn mặt vốn đẹp trai rạng ngời của Quốc Thái, trong mắt Hạ Du lại trở thành vô cùng nham nhở và đáng ghét. Mà cậu ta còn đang đứng gần sát với cô nữa. Cô đưa tay bịt lấy miệng, hai mắt mở to hết cỡ nhìn Quốc Thái.

Quốc Thái nhìn Hạ Du, môi nhếch lên một nụ cười kiêu ngạo nói: "Tôi biết là tôi rất đẹp trai rồi, nhưng không cần phải cố gắng kìm nén vậy đâu".

"Tôi...tôi sắp ói rồi, mau tránh ra!"

Quốc Thái chẳng những không tránh ra, ngược lại còn nắm lấy cánh tay Hạ Du lôi đi. Vừa xoay người đi được vài bước, cánh tay kia của Hạ Du lại bị ai đó nắm lấy khiến cả cô và Quốc Thái đều phải dừng bước. Xoay người lại nhìn, Hạ Du liền bắt gặp ánh mắt khó chịu của Hải Nam đang nhìn chằm chằm vào mình và Quốc Thái. Hạ Du nghĩ chắc chắn là cậu ta đang giận dữ việc Quốc Thái đi với mình rồi. Cái tên Thái giám này là người yêu của cậu ta cơ mà.

Hải Nam giật cánh tay của Hạ Du ra khỏi tay Quốc Thái, kéo cô lùi ra sau lưng mình, nói: "Đã kêu là không được đụng tới người của tao rồi mà!"

Quốc Thái vênh mặt lên thách thức: "Cái gì là của mày? Trên người cô ấy đâu có đóng dấu niêm yết gì chứng minh là người của mày đâu?"

"Cô ấy là bạn gái tao có nghe không? Sau này tránh xa xa ra một chút, không thì đừng có trách!"

Những người xung quanh tỏ ra vô cùng ngạc nhiên khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi. Ai cũng biết Hải Nam và Quốc Thái từ xưa đến nay vẫn luôn là cặp bài trùng người người ngưỡng mộ, không lẽ bây giờ chỉ vì tranh giành một cô gái mà trở mặt với nhau?

Hạ Du thì nãy giờ đứng im lặng nghe hai con vịt bên cạnh đang ù ù cạc cạc, cái gì mà người của tôi của cậu, cái gì mà bạn gái với chả bạn gái? Cô chẳng hiểu gì hết, chỉ muốn chuồn khỏi chỗ này ngay lập tức, mấy chuyện khác tính sau đi.

"Hai người cứ từ từ nói chuyện vui về ha!"

Hạ Du nặn ra một nụ cười vô cùng khổ sở, lợi dụng lúc hai người kia còn đang choáng vỡ mồm với nhau thì nhanh chóng lui dần ra sau rồi chuồn khỏi đó. Chạy đi một đoạn thật xa cô mới dừng lại, cúi người xuống thở dốc. Hai cái tên dở hơi kia, yêu nhau thì cứ công khai đại ra đi, lại còn lôi cô ra làm bình phong để giả vờ che giấu nữa chứ. Thật là...

Hạ Du đưa ánh mắt đảo quanh một vòng, xác định không có ai bám theo mới gật đầu hải lòng, xoay người lại đi thẳng về phía kí túc xá. Ai ngờ, vừa mới chuyển động cơ thể một cái thì đã đâm sầm vào ai đó, cả người ngã nhào sang một bên.

Ngày quái quỷ gì thế này?

"Lại là cậu nữa à?"

Giọng nói này hình như nghe quen quen. Hạ Du còn đang xuyết xoa cái mộng vô tội đáng thương, nghe người kia nói liền ngẩng đầu lên nhìn, sau đó tự khóc thầm trong lòng. Đúng là tránh vô đưa lại gặp vô đưa mà. Sao cái số cô hôm nay nó đen hơn cả chó mực thế này?

Bảo Yến giận dữ nhìn Hạ Du nói: "Mắt mũi cậu cắm ở dưới mộng à?"

Hạ Du lồm cồm đứng dậy phui quần áo, sau đó thần nhiên đáp: "Tôi chưa từng thấy có sinh vật nào mắt cắm dưới mộng cả. Hay mắt cậu cắm dưới đấy nên mới biết?"

Khuôn mặt Bảo Yến lập tức chuyển sang tím tái, trừng mắt quát: "Cậu nói cái gì hả?"

"Ai biết, cậu nghe gì thì cứ cho là như vậy đi. Thôi, tôi không rảnh đứng đây nói chuyện với cậu. Bye nha!"

Nói xong, Hạ Du lướt qua người Bảo Yến đi thẳng về phía kí túc xá, không thèm đếm xỉa gì tới cô ta đứng phía sau đang tức giận đến phòng mang trộm má.

* * *

Sáu rưỡi tối.

Hạ Du buồn bã chống cằm nhìn cái tên Hải Vũ đang xám xịt trong danh sách bạn bè. Rõ ràng đã hẹn sáu giờ online, vậy mà sáu rưỡi rồi vẫn chưa thấy tăm hơi đâu cả. Cô buồn bực, với chai nước uống một ngụm rồi lại cầm trong tay bầu chặt.

Ngọc Linh đang nằm trên giường bấm điện thoại bỗng hốt hoảng bật dậy nói to: "Du, mau lên diễn đàn trường mà xem!"

"Chuyện gì vậy?"

"Thì cứ lên đi!"

Hạ Du chép miệng, tắt cửa sổ game rồi mở trang diễn đàn của trường lên xem. Giao diện vừa tải, đập vào mắt cô là một bức ảnh vô cùng sắc nét. Có hai anh chàng nào đó đang giằng co một cô gái nhỏ bé giữa hành lang. Mà cái cô bé đó lại là bạn Hạ Du nhà ta, còn hai anh chàng kia không ai khác, chính là Hải Nam và Quốc Thái. Bên dưới tấm hình còn ghi kèm một dòng tiêu đề được tô đậm vô cùng nổi bật: Cuộc tình tay ba giữa hai chàng hoàng tử và một cô bé lọ lem.

Cái gì tình tay ba? Cái gì lọ lem?

Hạ Du không kìm được, tức giận hét lớn: "Cái quái gì thế này?"

Ngọc Linh quay sang nhìn Hạ Du bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ: "Mây đó nha, im im mà ghé góc thật. Lại còn câu được cả hai anh chàng siêu đẹp trai như thế này nữa!"

Hạ Du bực tức quay sang nhìn Ngọc Linh nói: "Cho tao cũng không thèm. Hai tên quái thai đó tao cực kì không muốn dính líu tới. Là ai? Đứa nào đã làm chuyện vớ vẩn này?"

Ngọc Linh bĩu môi: "Gì mà quái thai? Mắt thẩm mỹ của mày có vấn đề à? Vừa học giỏi, vừa đẹp trai, lại còn hát hay nữa. Nói cho mày biết, cái cậu Hải Nam đó đã từng được đóng phim rồi á. Tuy chỉ là vai phụ thôi, nhưng như vậy cũng là có tương lai rồi".

Hạ Du xuýt một hơi dài: "Phim cậu ta đóng có ma mới thèm coi. Tao nói cho mày biết, hai tên đó là gay, bọn hắn đang yêu nhau".

Ngọc Linh nhũm mày khó chịu: "Không thích người ta thì cũng đừng ăn nói linh tinh. Người ta thèm mà không được, còn mày đáng đến miệng rồi mà không thèm. Đúng là cái đồ khác người".

"Cho tao cũng không thèm!"

"Phải rồi, mày thì chỉ thèm mỗi đồ đệ Hải Vũ của mày thôi. Tao biết mà! Thôi tao nghe nhạc xiu rồi ngủ đây, sáng mai dậy sớm học bài để kiểm tra. Mày cũng ngủ sớm đi, bài bai".

Nói rồi Ngọc Linh bật nhạc trong điện thoại, sau đó đeo tai nghe, nằm xuống giường kéo chăn kín tới cổ nhắm mắt lại.

Tự nhiên Ngọc Linh nhắc tới Hải Vũ, Hạ Du mới sực nhớ ra nãy giờ ngồi nói chuyện mà quên không để ý tới game. Cô vội xoay người lại, mở cửa sổ game lên thì nhìn thấy mấy tin nhắn của Hải Vũ gửi tới. Cô lập tức trả lời lại: "Xin lỗi nha, nãy giờ bận tí việc".

Hải Vũ: "Không sao. Xin lỗi cậu, lúc này có việc ra ngoài nên online hơi muộn".

Hạ Du vừa định nhắn tin lại thì bang chủ Thiên Lang bất ngờ phát tin nhắn tới kênh bang: "Không hay rồi, bang ta đang bị tập kích. Mau về thành hết đi!"

Hạ Du cùng Hải Vũ và những người khác trong bang lập tức từ những vị trí bản đồ khác nhau lần lượt chạy về thành Trường An. Hiện tại, bang Nam

Thiên vẫn đang giữ vị trí chủ thành, bây giờ mà bị cướp thì coi như mất Trường An, rất nhiều quyền lợi cho bang phái và các thành viên cũng theo đó mà mất luôn.

Trong thành, một đám người trong bang Độc Môn đang đánh nhau với người của bang Nam Thiên ở phía ngoại thành. Hạ Du lập tức di chuyển tới cửa thành, tiến sâu vào bên trong nội thành thì trông thấy có mấy người đang cố gắng đuổi giết Thiên Lang. Vì Thiên Lang là người nắm giữ ngọc ẩn, nếu bị người khác giết thì người đó sẽ cướp được ngọc ẩn, coi như là mất thành.

Hạ Du lập tức phát tin nhắn tới kên bang: "Tình anh trở lên vào hết nội thành, còn lại ở ngoại thành ứng chiến!"

Tình anh là tên gọi của một chức vị trong bang phái. Thứ tự chức vị từ cao xuống thấp lần lượt là bang chủ, bang phó, trưởng lão, tình anh, bang chúng. Người chơi ở chức vị từ tình anh trở lên mới được quyền tham gia thành chiến nội thành.

Nghe Hạ Du nói xong, mọi người đều lần lượt theo chức vị của mình mà chạy đi ứng chiến. Những người bên trong nội thành đều ra sức cố gắng ngăn cản đám người kia lại gần Thiên Lang, một số theo sát Thiên Lang để thêm máu, bảo toàn mạng sống cho anh ta. Thời gian tập kích bang phái là hai mươi phút. Sau hai mươi phút ấy, nếu không thể giết được chủ thành, cướp ngọc ẩn thì xem như tập kích thất bại, người chơi sẽ bị hệ thống đá ra khỏi thành.

Hạ Du cảm thấy tình hình có vẻ không được ổn. Thời gian còn lại chỉ có năm phút, nhưng bên kia người đông thể mạnh, cứ kéo dài kiểu này e là sẽ thua mất. Cô lập tức nhảy về phía trước, nhắm vào cái tên Tà Đế mà đánh. Cô căn bản không phải đối thủ của anh ta, nhưng ở đây anh ta là người mạnh nhất, nếu không cản chân được thì chắc chắn sẽ bị cướp mất ngọc ẩn.

Hạ Du quyết tâm đứng chắn trước mặt Tà Đế, mặc cho mình liên tục bị đánh rớt máu. Cô dùng Hồi Phục Quyền hồi sinh một trăm lần, cứ hồi sinh rồi lại bị giết chết. Nếu cứ thế như vậy cho tới lúc hết giờ thì có lẽ cô sẽ bị rớt ít nhất một cấp nếu Tà Đế ra đòn mạnh tay. Nhưng Hạ Du mặc kệ, thà rớt cấp chứ không thể mất thành.

Thiên Lang: "Em làm gì vậy Du? Điên rồi sao?"

Lâm Tặc: "Đi tránh ra đi Du!"

Tiểu Du: "Mặc kệ em, mọi người cố gắng đi, đừng để em chết một cách vô ích".

Những người ở bên ngoài nghe thấy từ "chết" thì hơi ngạc nhiên, bắt đầu nhắn tin hỏi han tình hình bên trong. Nhưng do tình thế quá gấp nên những người bên trong không thể nào rời tay trả lời.

Chức vị của Hải Nam ở trong bang cũng không thể vào trong nội thành. Cậu đang tập trung đánh nhau phía bên ngoài, nghe mọi người nói vậy thì hoài nghi, trong lòng cảm thấy có gì đó rất bất an, hỏi thì không một ai trả lời. Cậu bỗng thấy bản thân rất vô dụng. Sự phụ cậu ở trong đó gặp chuyện mà cậu thì lại không biết gì, cũng không thể giúp được. Cái cảm giác này, sao nó lại khó chịu đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Thời gian tập kích kết thúc, không có thông báo bị cướp ngọc ẩn từ hệ thống, nghĩa là bang Nam Thiên đã giữ được thành an toàn. Nhìn đám người kia lần lượt bị đá ra khỏi thành, Hạ Du liền ngả người ra sau thở phào nhẹ nhõm. Nhìn lại cấp độ của mình, cũng không bị rớt cấp, chỉ là mất đi gần một nửa số điểm kinh nghiệm. Với lực chiến của Tà Đế kia thì Hạ Du nghĩ mình chắc chắn sẽ rớt mất ít nhất là một cấp, nhưng xem ra anh ta đã nhẹ tay rồi.

Những người trong bang Nam Thiên lần lượt bị hệ thống đưa ra khỏi thành. Vừa ổn định lại, mọi người lập tức xúm nhau hỏi han Hạ Du.

Thiên Lang: "Em có sao không Du?"

Lâm Tặc: "Có làm sao không Du?"

Hạ Du gửi đi một cái mặt cười, đáp: "Không sao, chỉ mất có chút xiu điểm kinh nghiệm thôi".

Girl9xx: "Du nó làm gì vậy lão Lang thú?"

Thiên Lang gửi một biểu cảm tức giận, sau đó trả lời: "Nó chắn trước mặt cái thằng Tà Đế để mặc cho cậu ta giết chết cũng không chịu chạy đi. Lần sau không được vậy nữa, cùng lắm mất thành thì thôi, sau này có cơ hội lại đi giành".

Girl9xx: "Em làm mọi người cảm động quá!"

Tiểu Du: "A ha ha ha, có gì đâu chứ. Thôi em đi đánh quái để bù lại điểm kinh nghiệm đây. Đi thôi đồ đệ!"

Hạ Du nhanh chóng leo lên con phượng hoàng rồi cùng Hải Vũ rời khỏi thành Trường An. Từ lúc thành bị tập kích tới giờ, Hạ Du chưa nói được câu nào với Hải Vũ, mà cô thấy cậu ta từ lúc đó tới giờ cũng im thin thít mới lấy làm lạ, liền nhắn tin hỏi: "Cậu làm sao thế? Sao này giờ im lặng vậy?"

Hải Nam ngồi tần ngần trước màn hình máy tính, tay lạch cạch gõ ra một hàng chữ, rồi sau đó lại xóa đi. Cứ thế, từ này tới giờ chẳng biết cậu đã lặp đi lặp lại hành động đó bao nhiêu lần rồi. Thực ra trong lòng cậu đang xuất hiện một loại cảm xúc rất phức tạp.

Sau một hồi trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc cậu mới gửi tin nhắn cho Hạ Du: "Sư phụ..."

Hạ Du thấy cậu ta im lặng từ này đến giờ cũng có phần khó chịu, lại hỏi: "Hôm nay cậu bị làm sao thế?"

Hải Nam gõ ra một hàng chữ, lưỡng lự vài giây rồi mới chịu gửi đi: "Chúng ta kết hôn đi!"

Hạ Du lập tức ngẩn ra, mắt đứng tròn nhìn chằm chằm vào hàng chữ màu hồng vừa xuất hiện trên màn hình.

Cậu ấy vừa mới nói...kết hôn?

Phải mất một lúc sau khi im lặng Hạ Du mới có thể hoàn hồn, lập tức hét lên: "A a a a!"

Kết quả của việc gào thét điên cuồng giữa đêm khuya thế này là lãnh nguyên một cái gối lên đầu từ tay Ngọc Linh.

"Bị điên à? Làm giết cả mình!" Ngọc Linh trừng mắt nhìn Hạ Du quát.

Hạ Du bây giờ làm gì còn tâm trạng để mà quan tâm tới những thứ khác nữa. Trong đầu cô chỉ xuất hiện duy nhất một ý nghĩ, đồ đệ của cô vừa mới cầu hôn cô. Ôi mẹ ơi, đây là thật, không phải mơ.

Ngón tay Hạ Du luống cuống đặt trên bàn phím, hết gõ rồi lại xóa. Cô chẳng biết mình phải nói gì bây giờ. Từ chối thì không thể nào rồi, nhưng đồng ý ngay như thế liệu có khiến cậu ấy phát hiện ra mình thích cậu ấy hay không?

Hình như thích thầm một người chính là loại cảm giác này. Vừa muốn người ta biết, lại vừa không muốn người ta biết.

Chưa biết phải làm thế nào thì Hải Vũ đã nhắn tin trước: "Cậu không thích cũng không sao. Coi như tôi chưa nói gì cả".

Tiểu Du: "Không, tôi thích, tôi thích!"

Gửi tin nhắn đi rồi Hạ Du mới cảm thấy tự trách bản thân mình. Cho dù có thích cậu ấy đi chăng nữa thì cũng đâu cần quá gấp gáp như vậy, lỡ cậu ấy phát hiện ra thì sao? Thế là cô lại cố tỏ ra rằng mình đang vô cùng bình thường, hỏi: "A ha ha, sao tự nhiên lại muốn kết hôn vậy?"

Hải Vũ thân nhiên đáp: "Không phải cậu đang nợ tôi sáu trăm năm mươi vàng sao? Tôi biết cậu không có khả năng trả đâu, cho nên thôi thì cứ lấy thân báo đáp đi".

"..."

Không có khả năng trả nợ?

Lấy thân báo đáp?

Phải đến một lúc sau Hạ Du mới hoàn hồn, mặt mũi lập tức trở nên vô cùng khó coi. Được rồi, cho dù là vậy đi chăng nữa thì cậu ấy có nhất thiết phải nói thẳng ra vậy không? Đối lòng một chút thì chết à?

Hạ Du xuýt ra một hơi rõ dài, nói: "Cậu làm sư phụ đau lòng quá! (biểu tượng khóc ròng)".

Hải Vũ: "Biết sao giờ? Sự thật luôn phũ phàng. Vậy là đồng ý rồi nhé!"

Dĩ nhiên là không thể từ chối rồi. Hạ Du định tới chỗ của Chức Nữ trước rồi mới truyền tống Hải Vũ tới đó, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, làm vậy khác nào để cho cậu ấy biết cô còn nóng lòng hơn cả cậu ấy nữa. Không được, như thế thì quá xấu hổ đi.

Vậy là Hạ Du cố gắng kiềm chế lại cảm xúc, đợi một lúc rồi mới giả vờ hỏi băng quơ: "Vậy bây giờ tới chỗ Chức Nữ luôn hay sao?"

Hải Vũ: "Đợi tôi một chút!"

Hạ Du chưa kịp nói gì đã thấy Hải Vũ thoát khỏi game. Cô ngẩn ra vài giây, chẳng hiểu mô tê gì. Cái tên này, nói cho đã rồi tự nhiên chạy mất. Không lẽ đang định đùa với cô à?

Hạ Du buồn bã chống cằm nhìn vào danh sách bạn bè. Mấy phút trôi qua rồi mà vẫn chẳng thấy Hải Vũ online. Tự nhiên cô cảm giác trong lòng vừa có chút hụt hẫng, lại vừa có chút tức giận. Không lẽ cậu ta chỉ đang định trêu chọc cô thôi sao?

Một yêu cầu truyền tống được gửi tới cho Hạ Du, cô liền bật người ngồi thẳng dậy, nhấp luôn vào ô đồng ý. Ngay sau đó, nhân vật của cô được đưa tới

bên cạnh NPC Chức Nữ ở trước cửa Thiên Tứ Lương Duyên điện. Nhìn thấy người đang đứng đối diện mình, cô chợt sững người nhìn chăm chăm vào màn hình.

Không phải chàng trai áo vải xanh quen thuộc, không phải cây ngao kiếm vẫn thường cùng Hạ Du đi đánh quái, không phải tám băng phiến hình bông hoa tuyết vẫn thường bay song song cùng với con phượng hoàng của cô. Người đứng bên cạnh Hạ Du hiện tại là một chàng trai mặc chiến giáp màu đen, sau lưng có một đôi cánh ác quỷ đang không ngừng toả ra hiệu ứng ánh sáng huyền ảo, tay cầm cây đao Hủy Thiên có một không hai trong toàn hệ thống cho tới thời điểm hiện tại. Và thú cười là một cỗ Song Long Ngự Giá cấp thần.

Đó không phải Hải Vũ, mà là... Vô Tình?

Nếu Hạ Du nhớ không nhầm thì toàn hệ thống game này chỉ có duy nhất một cái tên Vô Tình, không ai khác chính là đệ nhất cao thủ mà mọi người vẫn thường hay nhắc tới. Hạ Du nhìn chăm chăm vào số cấp độ và tiên vị trên đầu của người đối diện thì khẳng định đây chính là đệ nhất cao thủ Vô Tình. Nhưng tại sao người này lại xuất hiện ở đây? Còn Hải Vũ đâu rồi? Lúc này nhận được yêu cầu truyền tống, Hạ Du lập tức đồng ý ngay mà chẳng kịp nhìn xem là ai gửi tới. Không lẽ Hải Vũ có quen với người này, mời cậu ta đến tham dự hôn lễ? Còn không thì...Hải Vũ đem cô bán rẻ cho cái người này sao?

Hạ Du còn đang lơ ngơ, không hiểu chuyện gì xảy ra thì người kia đã nhắn tin tới.

Vô Tình: "Sur phụ..."

Hạ Du mắt đứng tròn.

Sur phụ?

Những ngón tay của Hạ Du khẽ run rẩy, bắt đầu lướt trên bàn phím: "Cậu là..."

Vô Tình: "Là tôi, Hải Vũ đây!"

Hạ Du lại một lần nữa bất động tại chỗ, không dám tin vào mắt mình. Phải mất một lúc Hạ Du mới bình thường trở lại. Cô hoài nghi hỏi: "Cậu mua lại nick của người ta à? Hay là...trộm?"

Vô Tình im lặng một lúc, sau đó mới trả lời: "Hải Vũ là Vô Tình, và ngược lại".

Hạ Du cảm thấy đầu óc trở nên choáng váng, trời đất xung quanh đang quay cuồng.

Hai người là một?

Nhớ lại những lúc cô chỉ dạy cậu ấy trong game, tự nhiên cô lại thấy bản thân vô cùng dờ dỗi. Đã là đệ nhất cao thủ, người ta còn giỏi hơn cô gấp mấy lần rồi. Nếu đã là đệ nhất cao thủ thì tại sao lại phải lập một nick nhỏ, chạy qua máy chủ của cô làm gì? Cứ cho là cậu ta muốn lập nick mới chơi ở máy chủ khác, nhưng giỏi như vậy rồi sao phải giả vờ như mình thực sự là người mới? Tại sao lại phải nói dối? Tại sao lại phải làm như vậy?

Hạ Du bóp chặt hai tay, mắt không hề rời khỏi màn hình một giây nào, hỏi: "Mục đích của cậu là gì?"

Vô Tình: "Sur phụ...thực ra tôi..."

Tiểu Du: "Đừng có gọi tôi là sur phụ. Cậu cảm thấy tôi có thể làm sur phụ của cậu sao? Cậu trả lời đi, tại sao phải làm như thế? Có phải muốn mang tôi ra làm trò cười không? Vậy chắc cậu đã đạt được mục đích rồi nhỉ? Cảm giác thế nào?"

Hạ Du chán nản ngã người ra sau ghế, buông thõng cả hai tay xuống. Chỉ là game ảo thôi, nhưng cảm giác bị lừa dối là thật, nhói lòng cũng là thật. Nơi lồng ngực của cô như có gì đó vừa chặn ngang khiến hô hấp trở nên rất khó khăn. Một giọt nước long lanh rí ra nơi khoé mắt, trực trào lăn xuống đôi gò má bầu bĩnh.

Im lặng một lúc lâu, Vô Tình mới lên tiếng: "Không phải tôi cố ý lừa cậu đâu. Thật sự tôi không cố ý, chỉ là nếu xuất hiện với thân phận đệ nhất cao thủ này, liệu cậu có để ý tới tôi hay không? Cậu có đối xử với tôi như đối với Hải Vũ hay không?"

Hạ Du đọc xong tin nhắn rồi khẽ nhắm mắt lại. Lúc này Ngọc Linh cũng đã ngủ rất say rồi. Không khí tĩnh lặng xung quanh càng khiến Hạ Du cảm thấy trống trải hơn, hết như bầu trời đêm đen đặc tịch mịch ngoài kia.

Vô Tình lại nói tiếp: "Cái gọi là đệ nhất cao thủ cũng chỉ là một cái danh hư ảo. Tôi chỉ muốn được cậu đối xử như cái cách cậu đối xử với Hải Vũ mà thôi".

Tiểu Du: "Vậy tại sao bây giờ cậu còn xuất hiện với thân phận này làm gì? Chẳng phải chỉ cần làm Hải Vũ như trước đây là được rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hải Nam im lặng.

Không khí bỗng trở nên nặng nề hơn bao giờ hết. Lẽ ra hôm nay có thể vui vẻ mà kết hôn với nhau rồi, tại sao lại thành ra thế này?

Vô Tinh: "Nếu có thể, tôi thực sự chỉ muốn mãi là Hải Vũ".

Hạ Du khẽ nhếch môi cười, nói: "Chẳng có gì gọi là không thể. Vốn dĩ cậu vẫn có thể mãi là Hải Vũ, chỉ cần cậu muốn".

Vô Tinh: "Nhưng tôi không muốn cứ đứng sau lưng cậu nữa!"

Hạ Du không hiểu được ý nghĩa của câu nói vừa rồi là gì. Vừa muốn hỏi, lại vừa không muốn. Những ngón tay chạm trên bàn phím, muốn gõ gì đó nhưng rồi lại rút về.

Vô Tinh: "Tôi thực sự cảm thấy rất khó chịu khi cậu bị người khác ức hiếp mà chỉ biết đứng đó nhìn. Rõ ràng là có thể ra mặt giúp cậu, nhưng với điều kiện phải là Vô Tinh. Tôi rất muốn mình được làm Hải Vũ, nhưng cậu biết không, Hải Vũ rất vô dụng, và tôi không muốn làm một Hải Vũ như vậy nữa".

Hải Nam vô thức gõ ra một loạt những suy nghĩ trong đầu. Từng chữ, từng chữ đều là những gì bao lâu nay cậu đã kìm nén trong lòng.

Hạ Du không nói gì, im lặng dõi theo từng dòng tin nhắn đang nhảy lên trong khung hội thoại không bỏ sót một chữ. Có cái gì đó khiến trái tim cô khẽ rung động trong những lời nói vừa rồi. Cô bắt đầu cố gắng chuyển suy nghĩ của mình sang một chiều hướng khác. Có thể cậu ấy không cố ý lừa cô, nhưng việc đồ đệ của mình bỗng nhiên trở thành đệ nhất cao thủ như thế này thì rất khó có thể chấp nhận ngay được. Chả trách mà trước đây khi còn cùng nhau đi thăng cấp, đôi khi cô hay thắc mắc tại sao cậu ấy là người mới mà thao tác lại nhanh nhẹn như thế, phán đoán cũng rất chuẩn. Thì ra vốn dĩ là đệ nhất cao thủ. Nếu vậy lẽ ra cô nên hãnh diện vì được làm sư phụ của đệ nhất cao thủ chứ nhỉ? Buồn bã cái gì?

Hạ Du hít một hơi thật sâu, sau đó thở phào ra. Được rồi, chuyện này cũng có gì to tát đâu chứ? Thế là những nghi ngờ lẫn tức giận từ nãy tới giờ trong lòng Hạ Du đều lần lượt tan biến hết. Cô muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên mở lời như thế nào.

Im lặng thêm một lúc, Vô Tinh mới nói trước: "Cậu còn ở đó không?"

Tiểu Du: "Ừ, còn".

Vô Tinh: "Xin lỗi, thực sự tôi không hề cố ý".

Hạ Du thở dài: "Thôi được rồi, lần này tôi sẽ rộng lượng bỏ qua cho cậu".

Cảm giác như trong lòng vừa trút bỏ được một tảng đá vô cùng nặng nề, tâm trạng của Hải Nam bắt đầu thoải mái hơn. Cậu định nói gì đó nhưng Hạ Du đã nhanh tay hơn, lời nói có phần oán trách: "Nhưng nghĩ lại, bao lâu nay cậu đã lừa gạt sư phụ cậu như vậy thì cũng không thể dễ dàng cho qua được".

Nói xong, cô còn gửi đi một biểu tượng tức giận.

Hải Nam phì cười, cố tình trêu chọc cô: "Thân xác này bây giờ là của cậu đó, muốn làm gì thì làm đi".

Hạ Du lúng túng: "Làm cái đầu nhà cậu, ai thèm thân xác của cậu làm gì. Vớ vẩn".

Nói thì nói vậy, chứ trong đầu Hạ Du bây giờ đang tưởng tượng xem không biết đồ đệ của cô ở ngoài đời trông thế nào nhỉ?

Màn hình bỗng nhảy ra một lời đề nghị kết hôn. Hạ Du lập tức nhấp chuột đồng ý ngay rồi mới ngồi ngay ngắn lại trước máy tính. Sau đó cô mới tự cảm thấy kinh bi bản thân mình. Mới lúc này còn không chịu chấp nhận người ta, bây giờ chưa gì đã cuống cuống như vậy rồi.

Lúc này Hạ Du mới nhìn lại đồng hồ, đã hơn mười hai giờ khuya rồi. Chả trách vào trong Thiên Tứ Lương Duyên điện từ nãy giờ rồi mà không thấy ai vào tham gia cả.

Hạ Du ủ rù: "Muộn quá, không ai online cả. Lúc này quên không đề ý giờ giấc. Bây giờ lỡ vào rồi phải làm sao?"

Vô Tinh thần nhiên đáp: "Càng tốt, đỡ tốn tiền lì xì, tốn tiền mua kẹo".

"..."

Không thể nghĩ ra câu trả lời nào nghe êm tai một chút được sao? Đúng là cái đồ keo kiệt.

Hạ Du chép miệng lắc đầu. Sao cô cảm giác như càng quen lâu thì càng phát hiện ra con người này rất ư là xấu tính. Như thế mà cô vẫn có thể thích được sao? Lẽ nào đầu óc cô thực sự có vấn đề rồi?

* * *

Sáng nay có một, à không, chính xác là hai tên cương thi xuất hiện trong lớp 12A4. Mặt mày trắng bệch, hai mắt đen ngòm. Kì lạ là hai vết thâm quầng của hai người trông giống hệt nhau. Điều này khiến cho người khác không khỏi nghi hoặc, xúm nhau chỉ trỏ vào hai con người đang khò khò dưới góc lớp mà xì xầm to nhỏ.

"Nhìn hai người họ sao mờ ám quá vậy?"

"Ừ, tao cũng thấy thế. Chắc tối qua hai người họ thức khuya lắm!"

"Ê, bọn mày nói xem, có khi nào tối qua họ ở cùng với nhau, họ..."

Vèo...bốp!

Một nắm xôi đang găm dở được vận chuyển từ tay một bạn nữ, nhằm ngay miệng của cậu bạn vừa lên tiếng kia mà bay tới, nằm gọn trong miệng cậu ta khiến cậu ta bị nghẹn, trợn ngược mắt lên nhìn trời. Cái này người ta gọi là nghẹn xôi. Không phải bạn Hạ Du nhà ta đổi nghề phi xôi đâu, tại cục xôi ấy đáng giá có năm nghìn thôi, đôi dép tới bảy mươi nghìn cơ.

Chủ nhân của nắm xôi thì đang khóc ròng nhìn theo hướng cục xôi vừa bị phóng đi, tiếc nuối vì bữa sáng bị cướp một cách trắng trợn. Thủ phạm thì thần nhiên bỏ ra bàn, tiếp tục ngáy khò khò, cho tới khi trống tiết mới ưỡ ỏi đứng dậy chào giáo viên, sau đó cố gắng mở hai mắt thật to để nghe giảng. Thế nhưng, con buồn ngủ lại có sức quyến rũ vô cùng lớn, chính vì vậy mà Hạ Du không tài nào kháng cự được, lại lén lút nằm bẹp xuống bàn nhắm mắt lại.

Hạ Du đang ngồi trên ghế đá dưới sân trường, bỗng có một khuôn mặt vô cùng đáng sợ ghét sát vào mặt của cô, thè cái lưỡi đỏ chót, vừa to vừa dài đu qua đu lại trước mặt cô, sau đó còn liếm lên mặt cô nữa. Hạ Du hốt hoảng la hét âm ỉ, nhắm tịt mắt, giờ tay tát vào khuôn mặt kia một phát như trời giáng.

Hạ Du từ từ lấy lại bình tĩnh, mở mắt ra. Không thấy khuôn mặt kia đâu nữa, chỉ thấy trước mắt là khuôn mặt vô cùng quen thuộc của cô giáo dạy Toán đang đỏ rục một mảng, đôi mắt cũng theo đó mà ánh lên một tia giận dữ đang nhìn chằm chằm vào mặt Hạ Du.

Cô dạy Toán...

Hạ Du ngu ngơ, trưng cái vẻ mặt "chuyện gì đang xảy ra" nhìn xung quanh.

Cô dạy Toán trừng mắt nhìn Hạ Du, nhẹ nhàng thốt ra ba chữ: "Đồ...Hạ...Du..."

Giọng nói này, rõ ràng là vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại khiến Hạ Du bất giác đổ mồ hôi.

"Em đúng là quá quắt lắm rồi. Ở trong tiết học nào loạn chưa đủ hay sao mà còn ngủ gật nữa hả? Mà ngủ gật thì thôi đi, tụi đã vì sợ lớp bị ảnh hưởng mà cho em ngủ, vậy mà em còn la hét âm ỉ. Rốt cuộc em có muốn học nữa không đây?"

Thì ra lúc này là nằm mơ...

Hạ Du bật người đứng dậy, khoanh hai tay trước ngực lễ phép: "Dạ thưa cô, em không cố ý đâu ạ. Em..."

"Em không cần giải thích cái gì nữa. Em đúng là đứa học sinh khó cái tạo. Em nhìn bạn Hải Nam bên cạnh đi, người ta là con trai mà còn biết chăm chú tập trung học hành, còn em thì sao? Nhìn em tụi đứng là phát ngán lên được!"

Nghe cô giáo nói vậy, Hạ Du liền quay sang nhìn cái người bên cạnh. Cậu ta đang khoanh tay để trên bàn, ngồi ưỡn ngực thẳng lưng ra vẻ đứng đắn. Hạ Du trông thấy bộ dạng đều đặn đó thì cảm thấy khinh bỉ, chỉ muốn xách dép lên tát vào mặt cho cậu ta một phát.

"Em còn lờm cái gì? Oan ức lắm sao? Hết giờ học đi cọ rửa bồn cầu cho tụi!"

Cọ rửa bồn cầu? Cô không thể nghĩ ra cái tên nào cho nó cao quý một chút được sao?

Lại là cọ rửa bồn cầu. Hết cọ rửa nhà vệ sinh, cọ rửa nhà xí, cọ rửa toilet rồi bây giờ tới cọ rửa bồn cầu. Không lẽ cuộc đời của Đồ Hạ Du này chỉ biết quanh quẩn bên cái nhà vệ sinh ấy thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hét Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Đúng là càng nghĩ lại càng cảm thấy cuộc đời tằm tòi mà. Hạ Du chán nản ngồi xuống, liếc sang nhìn người bên cạnh. Hải Nam thấy Hạ Du nhìn mình thì

cũng nhìn lại, còn nở một nụ cười rất tươi. Rõ ràng là nụ cười vô cùng thân thiện, vậy mà thu vào mắt của Hạ Du lại trở thành nụ cười nham nhở một cách rất muốn bị ăn đấm. Cô cắn nhẹ cánh môi dưới, trong lòng khẽ gầm gừ mấy tiếng.

* * *

Giờ ra chơi.

"Soái ê, có người tới tìm kia!"

Tâm trạng Hạ Du đang không được tốt, nghe thấy vậy liền bực bội ngẩng đầu dậy nhìn ra phía cửa. Ngoài cái tên quái thai Thái giám kia đang lấp ló ngoài hành lang trước cửa lớp của cô thì còn ai vào đây được nữa? Lần này Quốc Thái không trực tiếp đứng trước cửa nữa mà núp đằng sau cánh cửa, ngó đầu vào trong tìm kiếm. Chắc cậu ta sợ lại bị ăn dếp nên phải đề phòng.

Hạ Du gào to: "Cậu cút ra khỏi đây cho tôi!"

Các bạn trong lớp nghe tiếng gào muốn thét ra lửa kia thì im thin thít, nhìn nhau mặt cắt không còn một giọt máu. Quốc Thái thì vẫn đứng trơ ra đó, không có dấu hiệu gì cho thấy muốn rời đi. Hạ Du biết chắc Quốc Thái sẽ chẳng chịu bỏ đi nếu cô không làm gì đó. Cô bực dọc đứng dậy rời khỏi chỗ bước ra ngoài. Cái tên Thái giám chết bầm này, đứng trước mặt cô còn cười nham nham nhở nhở. Thế quái nào mà bọn con gái bọn nó lại mê mẩn như vậy không biết? Rõ ràng là chó gà không thèm ngửi mà.

Hạ Du đưa tay đẩy Quốc Thái tránh xa mình ra một chút, nói: "Cậu đừng có trưng cái bộ mặt đáng ghét đó ra nữa. Xúc phạm người nhìn lắm!"

Quốc Thái không nói gì, nụ cười trên môi vụt tắt. Khuôn mặt rạng rỡ vừa rồi bỗng chốc chuyển sang xám xịt.

"Tìm tôi có chuyện gì?"

"Trưa nay rảnh không?"

Nhắc tới hai từ "trưa nay" là Hạ Du lại thấy bực mình. Nghĩ thôi đã thấy mấy cái bồn cầu đang lơ lửng bay qua lại trước mặt rồi.

Cô lầu bầu: "Cậu hỏi làm gì?"

Quốc Thái nhoen miệng cười: "Trưa nay đi ăn chung không? Tôi mời".

"Tôi không đi, cậu phấn khởi đây ngay khi tôi còn đang bình tĩnh" Nói xong, Hạ Du hậm hực quay ngoắt người trở vào trong lớp.

Quốc Thái lập tức rịn mồ hôi. Biết là nguy hiểm cận kề trước mắt đấy, nhưng sao vẫn cố chấp mà lao vào.

"Ra về tôi lại qua tìm cậu!"

Hạ Du đột ngột dừng lại, xoay người ra sau quét ánh mắt "muốn ăn xôi hay ăn dếp" về phía Quốc Thái khiến cậu ta xách dếp treo lên cổ, ba chân bốn cẳng chạy khỏi đó ngay lập tức.

* * *

Tiếng trống tan học vang lên mà Hạ Du cứ ngỡ là âm thanh gọi hồn vọng từ cõi xa xăm nào đó tới. Nhìn các bạn trong lớp từng tốp kéo nhau ra về, Hạ Du cảm thấy vô cùng chán nản, rầu rĩ gục gặc cái đầu. Cô còn chưa được về, mấy cái bồn cầu đang còn chờ cô nữa. Rốt cuộc thì cô với mấy cái bồn cầu kia có thù oán gì cơ chứ?

Đợi cho mọi người về hết Hạ Du mới lê lét thân xác đi tới nhà vệ sinh nữ với tâm trạng buồn hơn cả bị chó cắn. Giờ này người ta đã được cầm mặt vào bàn thức ăn ngon lành rồi, còn cô thì phải cầm mặt vào mấy cái bồn cầu xấu xí đáng ghét kia. Đúng là ông trời quá bất công với cô mà.

Đang hí hục cầm cây cọ quét ngang quét dọc trong nhà vệ sinh, Hạ Du bỗng nghe thấy có tiếng rên rỉ giống như là âm thanh vọng về từ cõi âm khiến cô bất giác rùng mình. Cô dừng lại động tác, bóp chặt lấy cây cọ bồn cầu trong tay, cổ họng nuốt ực một phát. Não bộ bắt đầu hoạt động một cách tích cực. Sau đó, hàng loạt những suy nghĩ bắt đầu chạy ngang đầu.

Không lẽ nhà vệ sinh nữ này có...ma? Đúng rồi, trong phim ma thường hay có ma nữ trong nhà vệ sinh lắm. Không lẽ...

"Á á á á!"

Hạ Du bỗng hét toáng lên, nhảy tót hẫp vào bên trong buồng vệ sinh đóng sầm cửa lại thở gáp. Cô trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mấy cái vụ ma cô này thôi.

Hạ Du ghé sát lỗ tai vào cánh cửa, cố nghe ngóng xem tình hình bên ngoài như thế nào. Cô cứ đứng như vậy một lúc mà thấy im re, chẳng có động tĩnh gì mới thở phào nhẹ nhõm, đứng thẳng người dậy thả lỏng cơ thể. Chắc lúc này là cô nghe nhầm thôi chứ ma cô gì ở đây?

Nghĩ vậy, Hạ Du liền mở cửa, vừa định bước ra ngoài thì bỗng có một bóng trắng không biết ở đâu thấp thoáng trước mặt cô. Theo phản xạ, cô lại hét âm ỉ lên, cầm cây cọ bồn cầu trên tay ném luôn về phía trước, sau đó chạy sang một bên úp mặt vào bờ tường nhắm chặt mắt lại.

Phía bên kia chỉ nghe bộp một cái, sau đó cũng im lặng luôn. Hạ Du khẽ mấp máy đôi mi mở mắt ra từ từ quay sang nhìn. Thấy có một bóng trắng đang nằm lẩn ra đất cô lại co rút người, quay mặt vào trong, miệng run rẩy lắp bắp: "Mẹ ơi...m...ma!"

Nhưng mà...hình như có gì đó sai sai. Ma thì làm sao bị giết chết được?

Hạ Du cảm thấy nghi ngờ, lấy hết can đảm xoay người lại nhìn. Dưới đất có một cái xác của con trai. Không lẽ cậu ta bị con ma nữ kia lôi vào đây hành hạ xong rồi giết luôn?

Nghĩ đến đây, Hạ Du bất giác co rúm cả người, run rẩy từng bước tiến lại gần cái xác đang nằm dưới đất kia. Bên cạnh cậu ta còn có cái cây cọ bòn cầu của cô nữa.

Cái xác kia bất thành linh ngồi bật dậy, trên khuôn mặt đang thò lò hai hàng máu đỏ tươi ngay bên dưới hai lỗ mũi. Hạ Du vừa nhìn thấy đã sợ đến trắng bệch cả mặt, nhắm tịt mắt, gân cổ hét toáng lên. Cái xác kia lập tức nhảy tới, đưa tay bùm chặt miệng cô lại.

"Im lặng coi, là hét cái gì?"

Hạ Du nói mà như sắp khóc: "Mẹ ơi, xác chết biết nói!"

"Ai là xác chết? Cậu điên rồi à?"

"Ừa? Không phải xác chết hả?"

Hạ Du ngừng run rẩy, từ từ mở mắt ra rồi nhìn chăm chăm vào người đang đứng ngay trước mặt mình. Trời ạ, thì ra là cái tên Hải Nam mắc dịch đây mà. Sao cậu ta lén lút lút lút ở gần nhà vệ sinh nữ làm gì? Báo hại này giờ cô còn tưởng cậu ta bị ma nữ giết nữa chứ.

Hạ Du thở hắt ra một hơi, gạt tay Hải Nam ra khỏi cổ mình rồi nhũn nhũn nhìn cậu nói: "Tôi tưởng cậu bị ma nữ giết. Sao trên mặt cậu máu me không vậy? Nhìn gớm chết đi được!"

Hải Nam nghiêng răng giận dữ: "Còn hỏi à? Con ma nữ đó là cậu chứ à? Phi nguyên cái cây cọ bòn cầu vào mặt tôi như vậy hỏi sao không chảy máu?"

Hạ Du hững hờ đáp: "Ai kêu cậu cứ giả ma giả quỷ hù dọa tôi làm gì? Đáng đời!"

Hải Nam tiến lại phía bồn rửa mặt, vặn vòi nước rửa đi vết máu đang dính trên mặt rồi mới quay sang hỏi Hạ Du: "Tan học rồi không về còn ở đây làm gì?"

Nhắc mới nhớ, này giờ bị cái tên này hù dọa mà Hạ Du quên mất nhiệm vụ cao cả còn chưa làm xong. Cô cúi xuống nhặt cây cọ bòn cầu lên, nói: "Không thấy à? Đang cọ rửa bồn cầu. Lượn chỗ khác chơi đi cho tôi làm, xong tôi còn phải về nữa".

Hải Nam bỗng nhiên cười phá lên: "Ha ha ha, một tuần có bảy ngày mà cậu đi cọ rửa bồn cầu hết sáu ngày rồi. Có tương lai lắm, cứ tiếp tục phát huy".

Cốp!

"Úi cha!"

Sau khi tiếp xúc trực tiếp với cây cọ bòn cầu, một cục u nho nhỏ xinh xinh lập tức mọc lên trên đầu của Hải Nam. Cậu đau đớn, nhăn nhó xuýt xoa: "Sao cậu đánh tôi?"

Hạ Du không thèm trả lời, vứt cây cọ sang một bên rồi kéo vòi nước xịt tứ tung khắp nơi về phía trước, vừa xịt vừa nói: "Cậu mới có tương lai ấy. Cút đi cho tôi cọ rửa bồn cầu!"

"Oái, coi chừng, ướt hết người tôi rồi thấy không? Tắt vòi nước đi nhanh!"

Hải Nam hốt hoảng nhảy loạn lên tránh vòi nước đang bắn về phía mình nhưng vô ích. Nhoáng một cái, cả người cậu ướt như chuột lột từ trên xuống dưới. Thấy Hạ Du thản nhiên vứt cái vòi nước sang một bên, nhặt lại cây cọ bòn cầu định đi vào trong thì âm ỉ, tiến về phía trước định tóm lấy tay cô thì không ngờ lại bị trượt chân ngay vũng nước vừa đọng lại trên sàn, cả người ngã ngửa ra phía sau. Cậu đau đớn ôm cái mông tội nghiệp xuýt xoa.

"Á ha ha ha!"

Hạ Du trông thấy cảnh tượng vừa rồi thì không kiềm chế được cảm xúc, đứng cười sặc sụa như chưa từng được cười bao giờ. Cái tên đáng ghét này, đáng đời cậu ta, cho chừa cái tội hay chọc phá cô.

Hải Nam thấy Hạ Du cười nhạo mình thì giận tím cả mặt. Cái cô gái này, dám cười lên nỗi đau của cậu. Là ai? Ai đã định cho cô ấy là con gái? Có phải là chọn nhầm giới tính rồi không? Chả trách lại toàn bị nghi ngờ là con trai. Cậu lắc đầu, thở hắt ra một hơi, sau đó lồm cồm đứng dậy.

Roẹt...roẹt!

Âm thanh kì lạ đột ngột phát ra khiến Hải Nam vừa đứng thẳng được người dậy đã đơ tại chỗ, Hạ Du đang ôm bụng cười nghiêng ngả cũng lập tức

ngừng lại ngay. Khuôn mặt cả hai bỗng trở nên vô cùng căng thẳng, cùng nhau nhìn về phía âm thanh vừa phát ra ấy.

"Á á á, cậu đi chết đi!"

Hạ Du vừa phát hiện ra điều bất thường thì lập tức hét toáng lên, tiện tay phi luôn cây cọ bông cầu về phía của Hải Nam, sau đó quay mặt đi chỗ khác. Chẳng ngờ tay nghề "phi đồ" của Hạ Du quá cao siêu cho nên cây cọ bông cầu kia một lần nữa lại để lại vết tích trên đầu của Hải Nam.

Hải Nam vừa đau đớn, vừa tức giận mới gằn lên ba chữ: "Đồ...Hạ...Du..."

"Cậu...biến thái. Không thèm nói chuyện với cậu nữa, tôi đi đây!"

Nói xong, Hạ Du chuẩn bị tư thế cao chạy xa bay thì Hải Nam lập tức gọi lại: "Không được đi! Cậu hại tôi ra nông nỗi này rồi muốn bỏ trốn à?"

Hạ Du dừng bước, không quay lại nhìn mà lúng túng đáp: "Cậu...cậu tự ngã rồi tự bị rách quần. Không liên quan đến tôi. Tôi có làm gì đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

"Tôi không biết, nếu cậu không giúp tôi rời khỏi chỗ này, tôi sẽ nói cho mọi người biết rằng cậu vì cuồng tôi quá mà lôi tôi vào nhà vệ sinh nữ, sau đó hành hung, xé quần của tôi!"

Khuôn mặt của Hạ Du lập tức xuất hiện mấy gạch đen sì. Cô tức giận đến nỗi run cả người, hai tay đặt dọc bên hông nắm thật chặt, lớn giọng nói: "Cậu dám à? Cậu thử đi, không ai tin cậu đâu. Tôi sợ chắc?"

"Tôi đẹp trai thế này, với tình cảnh này thì chắc chắn bọn họ sẽ tin vô điều kiện".

Hạ Du nghe xong lại bắt đầu dẫn đo suy nghĩ. Cậu ta nói cũng không sai, đám con gái trong trường thấy trai đẹp thôi là mê mẩn như chết rồi. Nếu cậu ta mà giờ trở khóc lóc kể tội cô thì chắc chắn bọn họ cũng tin lời cậu ta răm rắp. Cái tên lão toét này, dám uy hiếp cô nữa chứ, đúng là tức không chịu nổi nữa.

Hạ Du còn chưa biết nên làm gì thì Hải Nam lại nói tiếp: "Còn đứng đó à? Lát nữa có người xuất hiện thì khỏi cứu chữa luôn".

Hạ Du lúng túng gãi đầu: "VẬY...vẬY giờ phải làm sao?"

"Nghĩ cách đưa tôi ra khỏi đây!"

"Cậu tự mà đi về, còn phải nghĩ ngợi cái gì nữa?"

Hải Nam nuốt ực một phát như để khiến bản thân được bình tĩnh hơn. Cậu đã cố gắng nói tránh đi rồi mà Hạ Du còn không chịu hiểu. Rốt cuộc là không chịu hiểu hay ngốc tới nỗi không hiểu đây?

Cậu giả vờ ho vài tiếng, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà...quần tôi..."

Nghe tới chữ "quần" là Hạ Du đã hiểu ngay ra vấn đề. Mặt cô bỗng nhiên đỏ lựng cả lên, miệng xuy ra một hơi rồ dài. Nghĩ ngợi một chút, cô mới nói: "Cậu cởi áo ra, quần quanh hông ấy, sau đó đi theo tôi. Tôi đi trước ngóng tình hình, nếu có người xuất hiện thì tôi hú, cậu phải tìm chỗ trốn ngay biết chưa?"

"Được rồi. VẬY...đi!"

Hải Nam cởi chiếc áo sơ mi đồng phục của mình ra quần quanh hông, sau đó khép nép đi sau lưng của Hạ Du. Trông hai người lúc này không khác gì hai kẻ gian đang lén lút lút lút làm chuyện xấu vậy. Cũng may bây giờ là buổi trưa, học sinh các lớp đa số đều đang tập trung dưới căng tin ăn cơm nên đoạn đường từ nhà vệ sinh nữ về tới kí túc xá cũng khá vắng vẻ, chính vì thế mà hai bạn trẻ của chúng ta đã trở về kí túc xá một cách an toàn.

* * *

Bây giờ tới.

Hạ Du vừa đăng nhập vào game đã thấy yêu cầu truyền tống từ Vô Tình. Cô vui vẻ nhấp chuột chọn đồng ý, lập tức nhân vật của cô được đưa tới bản đồ Hắc Phong Động. Giờ này có lẽ mọi người đều tập trung trong thành Trường An để tham gia hoạt động hằng ngày nên ít ai đi đánh quái.

Hạ Du di chuyển tới gần chỗ của Vô Tình, gửi đi một cái biểu tượng chào vui vẻ rồi mở cài đặt chọn chế độ tự động đánh quái. Cô vừa tắt cửa sổ cài

đặt liền nhìn thấy mấy cái mặt cười mà Vô Tình vừa gửi tới. Cô đang định trả lời lại thì khung hội thoại trên kênh thể giới bỗng nhiên xuất hiện một tin nhắn viết bằng chữ cái in hoa vô cùng nổi bật.

Diệp Vy: "Má ơi, em vừa nhìn thấy Vô Tình đang đánh quái với chị Du! (biểu cảm kinh ngạc)".

Tin nhắn ấy vừa xuất hiện, trên thế giới lập tức bùng nổ ngay.

Hộ Pháp: "Thật không vậy?"

Ông Địa: "Ồ đâu thế?"

Đậu Hũ: "Đùa à? Em đang ở đâu?"

Diệp Vy: "Chính xác một trăm phần trăm. Hắc Phong Động, gần chỗ yêu khuyến ấy. Qua mà xem!"

Hạ Du thấy mọi người xôn xao bàn tán tự nhiên lại bối rối, hốt hoảng nhắn tin cho Vô Tình: "Cậu mau trốn chỗ khác đi. Không thì uống thuốc tàng hình cũng được!"

Vô Tình gửi tới một biểu cảm khó hiểu, hỏi: "Sao lại phải trốn?"

"Bọn họ sắp kéo nhau qua đây rồi, không thấy sao?"

Vô Tình: "Thì kệ họ chứ".

Vô Tình trả lời một cách vô cùng thản nhiên khiến Hạ Du hơi ngạc nhiên. Tuy cô biết bây giờ cậu ấy không còn như trước, nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó không được thoải mái, nhất là khi để cho người khác biết được, chắc chắn sẽ bị làm phiền rất nhiều.

Mọi người lần lượt kéo nhau qua Hắc Phong Động. Quả nhiên đúng là Vô Tình đang đánh quái bên cạnh Tiểu Du. Điều khiến họ kinh ngạc và sững sốt hơn là cái danh hiệu đang nằm chễm chệ trên đầu nhân vật của hai người họ.

Phu quân của Tiểu Du.

Phu nhân của Vô Tình.

Thế giới nhất thời im lặng trong giây lát, sau đó lập tức bùng nổ lần hai.

Đậu Hũ: "What? Hai người này từ khi nào thế?"

Nguyễn Mi: "Không phải chị Du là của anh Hải Vũ rồi à? Sao anh Vô Tình lại cướp của anh ấy?"

Ngư Ma Vương: "Không lẽ gu của đệ nhất cao thủ cũng là..."

Boy Nhà Nghèo: "Trời ơi, thế giới này loạn thật rồi!"

Đậu Hũ: "Chỉ có con trai mới mang lại hạnh phúc cho nhau thôi!"

Ngọc Linh cũng vừa đăng nhập vào game, chứng kiến cuộc nói chuyện kia thì vô cùng ngạc nhiên, quay sang nói với Hạ Du: "Mày ăn cái gì mà tốt số vậy Du? Ở ngoài câu được cả hai anh đẹp trai, trong game lại câu được cả đồ đệ lẫn đệ nhất cao thủ. Từ khi nào thế? Còn Hải Vũ đâu?"

Hạ Du ái ngại gãi gãi đầu: "Thực ra thì..."

"Nói mau!"

Hạ Du chép miệng, nghĩ trước sau gì Ngọc Linh cũng biết, thôi thì bây giờ nói luôn đi cho rồi. Cô cắn nhẹ cánh môi dưới, ngập ngừng: "Hai người đó...là một!"

Ngọc Linh tròn mắt ngạc nhiên: "Thật á?"

Hạ Du gật gật đầu: "Tao mới biết đây thôi. Tao vô tội!"

Ngọc Linh đưa tay xoa cằm ra chiều suy nghĩ, sau đó nhăn mặt trách móc: "Vậy tại sao cưới âm thầm thế? Cưới đệ nhất cao thủ mà im im vậy đó hả? Đùng là không thể chấp nhận được!"

Hạ Du cười trừ: "Nửa đêm rồi, lúc đó mày ngủ như chết, cũng không ai online cả. Thôi được rồi, tao sẽ bù cho mày một cái Hồ Phù, cấp sáu luôn nhé. Được chưa?"

Ngọc Linh chép miệng, gật đầu: "Như vậy thì còn tạm được!"

Nói xong, Ngọc Linh vui vẻ quay lại máy tính. Hạ Du cũng vừa quay lại, nhìn vào máy tính thì vẫn thấy trên thế giới không ngừng bàn tán về chuyện của mình.

Đậu Hũ: "Không phải em nói em thích đồ đệ của em sao Du?"

Thiên Lang gửi đi một biểu cảm lắc đầu, buồn bã nói: "Sao em lại có thể ham vinh hoa mà phản bội lại tình yêu với đồ đệ của mình vậy hả Du? Mau đi an ủi Hải Vũ đi, cậu ta thất tình rồi. Tội cho chàng trai đó!"

Usagi Phạm: "Cậu ấy không thấy online!"

Đậu Hũ: "Chắc đau lòng quá nên có khi đi tự tử rồi cũng nên".

Quyên Moon: "Trai đẹp thời nay đã ít rồi mà bọn họ còn quay sang yêu nhau. Chả trách mình tới giờ vẫn ế chồng ế cho".

Hạ Du nhìn mọi người nói chuyện mà chỉ biết cười khổ. Cô gửi cho Vô Tình một cái mặt cười, sau đó nói: "Cái này là tự mình hại mình thôi. Cậu đừng có thất tình tự tử đu dây điện nhá!"

Vô Tình: "Tôi chết rồi sẽ hiện hồn về bắt cậu đi cùng cho vui!"

Hạ Du bất giác mỉm cười, khẽ lắc đầu mình. Cả hai đành mặc kệ mọi người trên thế giới vẫn tiếp tục bàn tán xung quanh vấn đề mối tình tay ba giữa cô, Vô Tình và Hải Vũ, lặng lẽ dẫn nhau đi sang bàn đồ khác đánh quai.

Ngọc Linh bỗng nhiên quay sang chỗ Hạ Du gọi toáng lên, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng: "Du, mày mau vào trang hội học sinh trường C mà xem đi kia!"

Hạ Du ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Thì cứ lên mà xem!"

Hạ Du nhấn tin báo cho Vô Tình một tiếng rồi tắt cửa sổ game, mở trang hội học sinh trường C lên xem. Ngay trang đầu tiên của diễn đàn là một tấm hình được chụp từ xa. Trong hình, một chàng trai đang cúi đầu, lén lén lút lút đi sau lưng một cô gái nào đó từ trong nhà vệ sinh nữ đi ra.

Hạ Du bất giác đỏ mặt trên trán. Sao cái này nhìn quen thế nhỉ?

Sau khi nhìn chăm chú vào tấm hình, cô lại lướt mắt xuống bên dưới để đọc nốt phần nội dung đính kèm theo tấm hình kia.

Kỳ án trong nhà vệ sinh: "Phát hiện hotboy Vũ Hải Nam đi ra từ nhà vệ sinh nữ trong tình trạng thiếu thốn quần áo. Người đi đằng trước được tình nghi là kẻ đã ép Hải Nam vào nhà vệ sinh nữ, sau đó đe dọa cướp đoạt quần áo trên người cậu ấy. Nghi vấn lớn nhất cho rằng, người này chính là một fan nữ cuồng nào đó. Hiện vụ án đang được tiếp tục điều tra!"

Đọc xong hết lượt không bỏ sót một chữ, khoé miệng Hạ Du bỗng co giật liên hồi.

Ngọc Linh chau mày suy nghĩ, sau đó quay sang hỏi Hạ Du: "Ê, mày có thấy cái người đằng trước kia nhìn quen quen không?"

Hạ Du bị ghen hòng, trán lấm tấm mồ hôi, lắp bắp: "Ai...ai mà biết được. Tao không biết!"

"Sao thế? Ôm à? Sao giọng run run vậy?"

"Không có gì!"

Nói xong, Hạ Du liền quay lại nhìn vào màn hình để che giấu đi sự khác thường trên gương mặt. Cũng may người đăng tải bài viết này đã làm nhòe người cô trong ảnh, nếu không thì e là bây giờ cô đã không được yên ổn ngồi đây chơi game rồi.

Hạ Du tức giận, chửi thề trong đầu: Mẹ kiếp, nhất định phải tìm cho ra tên khốn nào đã viết bài này. Cho đi đoàn tụ với tổ tiên luôn!

"À, nghe đồn lúc sáng bà cô dạy Toán bị ai đó tát cho phát vào mặt ấy. Mày biết không?"

Ngọc Linh đột ngột quay sang hỏi khiến Hạ Du lại một phen giật mình kinh ngạc, trán lại đổ mồ hôi hột. Cô lắp bắp: "Tát...tát á?"

Ngọc Linh gật gật đầu: "Ừ, không biết á?"

Hạ Du bất giác rùng mình. Trời ạ, không lẽ cái tát trong mơ ấy lại là thật? Chả trách sao cô lại cứ có cảm giác nó chân thật đến thế. Nếu vậy thật thì sau này e là lại phải chịu khổ dài dài rồi.

Trong đầu Hạ Du bỗng nhiên lại xuất hiện hình ảnh của mấy cái bồn cầu đang lơ lửng bay xung quanh mình.

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Thứ bảy, giờ chuyển tiết ba, cả lớp Hạ Du đang nhao nhao như cái chợ vỡ thì một bạn nữ ngồi bàn đầu vô tình nhìn thấy cô chủ nhiệm đang đi từ hướng cầu thang về lớp vội la toáng lên: "Chị gái của Sim La về mấy đứa ơi!"

Nghe tiếng hô, cả lớp lập tức im bật, người vội vã chạy về chỗ, người quay lại ngồi ngay ngắn nghiêm túc. Cô chủ nhiệm đứng trước cửa lớp, đưa mắt nhìn một vòng bên trong rồi mới hắng giọng gọi lớp trưởng Tô Uyên ra ngoài. Nói chuyện một lúc, cô đưa cho Tô Uyên một tờ giấy gì đó rồi quay người bước đi. Chờ cho cô chủ nhiệm đi khuất hẳn, mấy bạn trong lớp mới đứng dậy nhao nhao hỏi Tô Uyên.

"Bà ý nói gì thế?"

"Giấy gì vậy lớp trưởng ư?"

Tô Uyên bước vào trong lớp, đưa ngón tay lên che miệng ra dấu im lặng, sau đó giờ tờ giấy lên trước mặt đọc sơ qua rồi mới đồng thanh nói: "Thông báo về thời gian nghỉ sau thi ấy. Năm nay khối 12 được nghỉ hẳn một tuần luôn".

Cả lớp sau khi nghe Tô Uyên nói xong thì oà lên, la hét om sòm khiến Tô Uyên phải đập tay lên bàn liên tục nhắc nhở. Mọi người bắt đầu hào hứng, bàn với nhau xem sẽ lên kế hoạch gì cho kì nghỉ dài ngày này.

Hạ Du nghe xong cũng không mấy quan tâm cho lắm, vì cho dù có nghỉ nhiều đến mấy thì thời gian online game với đồ đệ của mình cũng chỉ có buổi tối thôi. Cô ưỡn oai trườn người ra bàn, cầm cây bút bi liên tục bật tắt một cách buồn chán.

"Này, nghỉ một tuần cậu định làm gì? Có đi đâu không?" Hải Nam quay sang chọc chọc vào cánh tay Hạ Du hỏi.

Hạ Du quay sang nhìn Hải Nam một cách khó hiểu: "Liên quan tới cậu không?"

"Có chứ! Bây giờ mình đã là vợ...à mình là bạn bè mà. Bạn bè hỏi han quan tâm nhau cũng là chuyện bình thường thôi".

Hạ Du không nói gì, cong môi xuy một hơi rồi quay người lại nhắm hờ hai mắt. Cái tên này, cứ làm như thân lắm không bằng.

Giờ ra chơi, giáo viên vừa ra khỏi lớp chưa bao lâu thì Hạ Du đã nghe đâu đó có tiếng gọi mình. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện ra khuôn mặt vô cùng nham nhở hệt như con khỉ đột đang đu bên ngoài cửa sổ chỗ cô ngồi. Hạ Du chỉ biết ôm trán nhìn trời, thầm than thở: Ai đó làm ơn đem con thú này về chuồng giúp cô đi trời ơi!

Quốc Thái đứng phía bên ngoài cửa sổ, nhìn Hạ Du tươi cười, vẫy tay chào: "Hé lô!"

Hạ Du quay sang nói với Hải Nam bằng giọng điệu hết sức thành khẩn: "Này, cậu có thể nào lôi cái tên bạn quái thai kia của cậu đi chỗ khác giúp tôi có được không?"

Hải Nam lắc đầu: "Cậu ta là kẻ bám đuôi vô cùng lợi hại. Đuổi không được đâu. Nhưng không phải là không có cách. Muốn thử không?"

Hai mắt Hạ Du lập tức sáng long lanh, mừng rỡ nói: "Thật à? Nói nghe xem cách gì?"

Hải Nam cười cười, sau đó cúi gằm lại thì thầm: "Cậu làm bạn gái tôi đi, đảm bảo sau này cậu ta sẽ không dám lớn vồn tới gần cậu nữa. Ok?"

Hạ Du nghe xong liền ngẩn ra vài giây. Cậu ta vừa mới quạc quạc cái gì thế?

Nhìn thấy phản ứng ngu ngơ của Hạ Du, Hải Nam cảm thấy hơi buồn cười, lại tiếp tục nói: "Cậu cũng thích tôi còn gì. Bức thư tình hôm trước cậu gửi tôi vẫn còn đang giữ đây này".

Hạ Du nghe tới hai chữ "thư tình" thì cảm thấy muốn bùng cháy. Cũng chính vì nó mà suốt ngày cô phải đi ôm cái bồn cầu hôi hám kia. Cô tức giận gào lên: "Cái tên điên này, tôi đã bảo cái đó không phải tôi viết rồi mà!"

Hải Nam vẫn cố tình trêu chọc: "Thôi đừng có dối lòng nữa. Lần sau viết cẩn thận tí, sai chính tả tùm lum".

Biết Hải Nam cố ý châm chọc mình, Hạ Du nhất thời không thể kìm nén được cơn tức, ngó dáo dác xung quanh tìm kiếm gì đó rồi nhanh tay giật lấy cục xôi đang ăn dở từ tay một bạn nữ ngồi gần chỗ mình, nhắm thẳng vào khuôn mặt của Hải Nam mà ném. Trớ trêu thay, bạn Hải Nam nhà ta là người rất nhạy bén cho nên đã nhanh chóng cúi xuống, tránh được sự tấn công bất ngờ của Hạ Du. Cuối cùng, người vinh dự đón được cục xôi ấy lại là anh bạn Quốc Thái đẹp trai đang ngơ ngác như một con nai tơ đứng ngoài cửa sổ.

* * *

Buổi chiều không có tiết, Hạ Du tranh thủ đi tới thư viện để mượn sách tham khảo các môn học, chuẩn bị cho việc ôn thi. Tuy cô học hành không giỏi,

cũng rất lười, nhưng bản thân tự ý thức được tầm quan trọng của kì thi sắp tới đây nên dù có mê game tới đâu cũng không thể bỏ bê chuyện học hành được. Chuẩn bị phải tạm gác game gác qua một bên, thi cử xong rồi tính tiếp.

Lúc Hạ Du ra khỏi thư viện thì cũng đã hơn bốn giờ chiều. Thời tiết lúc này khá dịu và mát mẻ khiến tâm hồn người ta cũng trở nên dễ chịu hơn. Hạ Du vui vẻ ôm chồng sách tung tăng trở về kí túc xá. Đi ngang qua sân bóng, cô bỗng nhìn thấy có hai vật thể chưa xác định đang lồm nhồm phía trên dây ghế của cô đọng viên. Tính tò mò chợt nổi lên, cô lén lút khẽ nhón chân từ từ tiến lại gần. Đập vào mắt là một tấm lưng trần đang chuyển động, trên đó còn lấm tấm vài giọt mồ hôi. Có lẽ là vừa mới hoạt động mạnh. Hạ Du nghĩ chắc chỉ có thể là lưng con trai cho nên mới to và rộng như vậy. Nhưng sao lưng con trai mà lại trắng nõn nà thế cơ chứ?

"Có nằm im đi không?"

"Đau quá, nhẹ nhẹ một chút chứ!"

"Mày cứ ngo ngoáy như thế hỏi sao không đau? Ra rồi đây này, ngồi im đi!"

Hạ Du hệt như con vẹt bầu lù đù đứng chôn chân tại chỗ, nhú mày nhìn tấm lưng nõn nà kia cứ nhấp nhồm trước mặt mà không khỏi thắc mắc. Còn chủ nhân của hai giọng nói kia đang nhao nhao bỗng có cảm giác như có người đang nhìn mới không hèn mà cùng nhìn ra phía sau.

Khuôn mặt hai người phía trước thu vào tầm mắt, Hạ Du lập tức mất chữ A, miệng chữ O, kinh ngạc tới nỗi làm mấy cuốn sách trên tay rơi lộp bộp xuống đất, khoé miệng lấp bắp: "Hai cậu...hai cậu...không lẽ..."

Cảnh tượng lần trước Hạ Du bắt gặp ở bên ngoài ban công lần nữa xuất hiện trong đầu, lại thêm tình cảnh hiện tại khiến Hạ Du càng cảm thấy sùng sốt hơn. Cô nuốt nước bọt ực một phát, tay bắt đầu gơ về trước xua loạn xạ, vừa xua vừa lấp bắp: "Tôi...tôi...không thấy...không thấy gì hết. Tôi chưa thấy gì cả. Tôi nói thật, hai cậu cứ tiếp tục, tôi đi ngay...đi ngay đây!"

Nói xong, Hạ Du luống cuống ngồi xổm xuống, vội vã nhặt lại mấy cuốn sách rồi siêu siêu vẹo vẹo bước đi. Sau đó, cô tăng tốc một cách chóng mặt, vèo một phát đã mất hút khỏi sân bóng, để mặc hai người kia vẫn còn đang ngo ngoáy nhìn theo mà chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Quốc Thái ngo ngoáy quay sang nhìn Hải Nam hỏi: "Gì vậy mày? Không lẽ cô ấy nghĩ tao với mày..."

Hải Nam không trả lời, khuôn mặt lập tức trở nên xám xịt. Cậu đứng phắt dậy, cầm cái áo thể dục ướt đầm mồ hôi đang vắt trên ghế sau đó bỏ đi khỏi đó.

Chuyện là buổi chiều, Hải Nam và Quốc Thái rủ nhau đi đánh bóng chuyền. Trong lúc đánh bóng thì Quốc Thái bị ngã, một cái dầm dưới sân cỏ đâm trúng sau gáy cô nên Hải Nam mới giúp cậu ta gỡ nó ra. Lúc đó cả hai đang ở trần, cái dầm lại nằm sau gáy cô nên lúc gỡ, Hải Nam phải chồm cả người lại gần Quốc Thái. Không ngờ bạn Hạ Du nhà ta đi ngang, vô tình nhìn thấy cảnh tượng hai người ở trần ngồi sát gần nhau, lại còn nghe loáng thoáng cái gì mà "nằm im", "nhẹ nhẹ" rồi "đau quá" gì đấy lại tưởng bọn họ đang.. Cũng không thể trách Hạ Du được. Thời buổi bây giờ trai đẹp họ cứ bám dính lấy nhau, đi đâu cũng thấy toàn hũ nữ thì làm sao cô có thể thoát khỏi cái suy nghĩ ấy?

Hạ Du sau khi lấy hết sức bình sinh co giò chạy về kí túc xá thì lập tức phi luôn vào phòng đặt đồng sách trên bàn, sau đó ngồi phịch xuống ghế ôm ngực thở hổn hển.

Ngọc Linh vừa phơi đồ xong, thấy Hạ Du như vậy liền ngạc nhiên hỏi: "Làm cái gì mà mồ hôi nhễ nhại, mặt xanh như tàu lá chuối vậy? Ma đuổi à?"

Hạ Du thờ mạnh thêm vài hơi, sau đó nuốt khan rồi lấp bắp: "Lúc này...lúc này ở sân bóng, tao...tao nhìn thấy...thấy..."

Ngọc Linh khẽ chau mày: "Thấy cái gì?"

Hạ Du với tay lấy chai nước khoáng đặt trên bàn uống một ngụm để lấy lại bình tĩnh, sau đó làm ra vẻ mặt nghiêm trọng, vẫy tay ra hiệu cho Ngọc Linh ghé sát lại, nhỏ giọng thì thào: "Tao nói mày nghe một tin vô cùng khủng khiếp. Hai cái tên chết dẫm kia đúng là gay thật rồi. Lúc này đi ngang qua sân bóng, tao thấy bọn họ..."

"Bọn họ làm sao?"

Hạ Du lưỡng lự, trả lời lấp lửng: "Bọn họ ở cùng với nhau, còn cời trần nữa. Bọn họ đang..."

Ngọc Linh bỗng nhiên tròn tròn hai mắt, đưa tay che trước miệng thốt lên: "Trời đất ơi!"

Hạ Du chép miệng: "Thấy chưa? Tao đã nói rồi mà, hai người đó đúng là..."

Hạ Du còn chưa kịp nói hết câu đã bị Ngọc Linh lập tức chen ngang: "Mày đã thấy những gì rồi? Có phải lưng bọn họ rất to phải không? Còn nữa, chắc chắn là rất săn chắc rồi. Trời ơi, nghĩ tới thôi mà muốn chảy cả nước dãi. Ôi, tấm lưng trần ấy vững chãi biết bao nhiêu, tại sao tao lại không có cái điểm phúc được nhìn thấy như vậy chứ?"

"..."

Nhìn biểu cảm nuối tiếc trên gương mặt của Ngọc Linh, Hạ Du cảm thấy bản thân tốt nhất không nên nói thêm gì nữa. Mà thực ra cô cũng cạn cả lời rồi. Cô chỉ biết chép miệng, hai tay ôm lấy đầu lắc nguầy nguầy đầy ngao ngán. Thôi vậy, chờ tới khi nào cô ấy được tận mắt chứng kiến đi rồi tự động sẽ

hiếu, giờ có giải thích thế nào cũng chẳng có tác dụng. Bị trai đẹp che mờ cả mắt rồi.

Ngày hôm sau tới lớp, vừa vào chỗ ngồi Hạ Du đã thấy cậu bạn cùng bàn đang ngồi chống tay lên bàn xoa cằm suy tư. Hạ Du nghĩ chắc là đang nhớ tới người yêu Thái giám kia rồi. Cô quay sang chăm chú nhìn Hải Nam, sau đó lại chép miệng thở dài. Kể ra thì cũng tội thật, yêu nhau như thế mà cứ phải giấu giấu diếm diếm. Cô nghĩ mình nên thông cảm cho họ mới phải.

Hạ Du quay sang khêu vai Hải Nam, cúi gằm lại nhỏ giọng hỏi: "Này, hai người từ khi nào thế?"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Hải Nam không hiểu Hạ Du đang hỏi vấn đề gì, nhú mày quay lại nhìn cô: "Là sao?"

"Thì ý tôi là cậu với cái tên Thái giám quái thai của cậu ấy, yêu nhau từ khi nào? Hai người giấu kĩ thật đấy!"

Khuôn mặt Hải Nam lập tức trở nên xám xịt: "Đừng có nói năng linh tinh!"

Hạ Du vỗ vỗ vai Hải Nam ra vẻ đồng cảm: "Thôi, không cần phải ngại, đều là chị em với nhau cả mà. Tôi không kì thị cậu đâu, có khi còn giúp cậu được nữa đó!"

"Nào cậu có vấn đề rồi à? Tôi đẹp trai thế này mà lại là loại đấy à?"

"Cậu không nghe người ta nói gì à? Đừng thấy trai đẹp mà mê, trai đẹp thời nay bê đê hết rồi!"

"Cái đồ đầu đất như cậu thì chỉ có nghĩ được mấy thứ vớ vẩn là giỏi".

"Nói ai đầu đất hả? Cậu mới là đầu đất ấy!"

Âm lượng giọng nói của Hạ Du đột ngột to hơn, lọt vào đôi tai vô cùng thính của cô dạy Toán. Thế là Hạ Du lại bị ăn một viên phấn trắng phau lên đầu. Cô rụt cổ lại, đưa tay xoa xoa đầu.

Cô dạy Toán tròn trừng mắt, gằn giọng: "Đồ Hạ Du! Em..."

"Em biết rồi, cọ bòn cầu!" Hạ Du không đợi cô dạy Toán nói hết đã chen ngang, sau đó ủ rũ như con gà rù chờ chết. Gì chứ nghe cái giọng nói thánh thót ấy là cô đã tưởng tượng ra mấy cái bòn cầu "thương mến" đang réo gọi tên cô ở nơi quen thuộc nào đó rồi.

* * *

Buổi tối, sau khi hoàn thành hết đồng bài vở Hạ Du mới lấy máy tính đăng nhập vào game. Đạo này cô phải dành nhiều thời gian cho việc học nên chỉ tranh thủ vào game nghe ngóng tình hình, hoặc để nói chuyện với đồ đệ một lát rồi thôi. Vừa nhìn thấy tên Vô Tình đang sáng trong danh sách bạn bè, cô liền gửi tin nhắn cho cậu ngay.

Tiểu Du: "Hé lô đồ đệ!"

Nghe giọng điệu này của Hạ Du thì Hải Nam đoán được tâm trạng của cô đang rất tốt. Chắc là có chuyện vui, vậy nên cậu cũng gửi lại một cái biểu cảm tươi cười vui vẻ.

Hạ Du nói tiếp: "Cậu còn nhớ cái tên Hải Nam quái gờ mà tôi hay kể cho cậu nghe không?"

Hải Nam ngồi ở trước màn hình, nghe Hạ Du nhắc tới tên mình liền cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh hỏi: "Ừ nhớ, có chuyện gì à?"

Hạ Du với tay lấy túi hạt dưa, vừa cắn vừa gõ chữ một cách khoái chí: "Cậu ta đúng thật là gay đó. Lúc chiều tôi nhìn thấy cậu ta với cái tên Thái giám chết bầm bạn của cậu ta đang...abcxyz ở ngoài sân bóng ấy. Nhìn thấy mà điếng hồn luôn. Chuyện này mà đồn ra ngoài chắc hai người đó chỉ có nước ôm nhau đi tự tử mất thôi".

Hải Nam bỗng nhiên cảm thấy có gì đó hơi sợ sệt. Với tính cách của Hạ Du thì có khả năng cô ấy sẽ đi oang oang với mọi người về chuyện này cho mà xem. Cậu liền vội nói: "Vậy cậu định đi nói chuyện này cho người khác biết à? Không nên đâu, lỡ như đó không phải sự thật thì sao?"

Hạ Du nghe xong liền cảm thấy không được vui, vút hạt dưa đang cắn dở trong miệng sang một bên, mặt mày nhăn lại, trả lời: "Cậu nghĩ tôi là loại người đó à? Sao cậu có thể nghĩ xấu về sự phụ của mình như thế? Thật đáng buồn mà!"

Vô Tình: "Thì tôi đang nói vậy thôi mà. Không có thì tốt!"

Trong lòng Hạ Du thoáng qua chút buồn bã, thờ dài thườn thượt. Vốn dĩ cô đâu có định nói chuyện này cho ai biết ngoại trừ Ngọc Linh, chỉ là cảm thấy muốn chia sẻ tâm sự với đồ đệ một chút, ai ngờ cậu ta lại nghĩ cô là loại người nhiều chuyện đến như vậy.

Im lặng một lúc, cô đột nhiên nhớ ra có chuyện khác muốn nói với Hải Vũ nên tiếp tục: "Thôi bỏ đi, chuyện này mới quan trọng hơn nè. Tôi sắp phải chuẩn bị thi học kì hai rồi, còn thi đại học các kiểu nữa, cho nên từ mai chắc không online game sớm được, có khi còn không online được luôn ấy".

Vô Tình không nói gì, chỉ gửi lại mấy dấu chấm lửng. Điều này khiến Hạ Du càng cảm thấy buồn hơn. Cô ủ rũ ngồi chống tay lên cằm, nghĩ tới lại thấy buồn buồn.

Đúng lúc ấy, Ngọc Linh chợt la toáng lên gọi: "Du, Du! Lại đây tao cho xem cái này nè!"

Hạ Du nhú mồm nghi hoặc. Không lẽ trên diễn đàn trường lại đăng tin gì nóng hổi à? Cô vội gửi tin nhắn báo cho Vô Tình rồi chạy tới bên cạnh Ngọc Linh hỏi: "Lại có chuyện gì vậy?"

"Tao điều tra được người đã đăng mấy bài viết kia rồi!"

Hạ Du nghe xong, lập tức kích động hỏi: "Là đứa nào?"

"Mấy...tự xem đi!"

Ngọc Linh xoay màn hình máy tính của mình về phía Hạ Du. Vừa nhìn thấy thông tin mình muốn biết, mặt cô từ từ chuyển sang bộ dạng vô cùng khó coi.

"Tao nghĩ chắc cậu ấy cũng không có ý đầu mà!"

Ngọc Linh trông thấy khuôn mặt hắc ám ấy của Hạ Du thì mơ hồ cảm nhận được sự nguy hiểm bắt đầu lan toả đâu đây. Cô lo rằng chủ nhân của những bài đăng kia kiểu gì cũng bị Hạ Du vui đập thê thảm nên mới cố tình nói đỡ cho người ấy.

Hạ Du không trả lời, từ từ trở về chỗ của mình. Thấy Vô Tình vẫn đang đứng bất động bên cạnh nhân vật của mình, cô muốn nói gì đó nhưng đầu óc đang bận suy nghĩ chuyện khác cho nên lại im lặng.

Mãi một lúc lâu sau, Vô Tình thấy Hạ Du chưa quay lại mới lên tiếng hỏi: "Còn ở đó không?"

Tiểu Du: "Còn".

Vô Tình: "Sao im lặng thế? Có chuyện gì à?"

Tiểu Du: "Tôi đang suy nghĩ tìm cách tác chiến".

Vô Tình ngạc nhiên: "Tác chiến gì cơ?"

Tiểu Du: "Kẻ thù. Khi nào có kết quả tôi sẽ nói cho cậu biết. Thôi, đi kéo nhiệm vụ rồi còn ngủ nữa. Cũng muộn rồi!"

Hạ Du thay lại kĩ năng cùng trang bị khác cho nhân vật, mở bảng nhiệm vụ hằng ngày chọn một cái rồi bắt đầu di chuyển nhân vật của mình. Vừa chạy được vài bước thì thấy tin nhắn của Thiên Lang đang gọi mình trong kênh bang phái.

Thiên Lang: "Du này, có phải vì em phụ tình Hải Vũ nên cậu ấy đi tự tử thật rồi không? Chứ từ dạo đó tới giờ anh thấy cậu ấy mất tích không chút dấu vết luôn".

Đậu Hũ: "Dự là mấy ngày nữa, báo chí sẽ đưa tin giờ chót, ngày...tháng...năm..., quá thất vọng vì bị phụ tình, một nam thanh niên nhảy cầu tự tử".

Usagi Phạm: "Tội nghiệp anh Hải Vũ quá!"

Hạ Du nhìn mọi người nói chuyện mà chỉ biết lắc đầu cười khổ, sau đó gửi tin nhắn cho Vô Tình nói: "Này, mấy người trong bang đang nói Hải Vũ đã đi nhảy cầu tự tử vì bị phụ tình rồi kìa!"

Vô Tình: "..."

* * *

Như thường lệ, giờ ra chơi chính là thời gian để Hạ Du tranh thủ chợp mắt một chút nếu không muốn ba tiết cuối phải ngồi gật gù như con gà rù. Thế nhưng, từ khi có một vài con người xuất hiện trong cuộc sống của cô thì cái gọi là "thường lệ" ấy hoàn toàn bị phá vỡ.

Hạ Du vừa nhắm hai mắt chưa được bao lâu thì đã nghe đâu đó oang oang tiếng gọi: "Soái ê, có hotboy tới tìm này!"

Hạ Du chỉ cần nghe tới hai chữ "hotboy" thôi thì không cần đoán cũng biết là ai. Cô định sẽ không thèm đếm xỉa đến Quốc Thái, nhưng sau đó chẳng biết

sao lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài, trong đáy mắt thoáng qua một tia nguy hiểm. Sau đó, cô lười nhác đứng dậy đi ra khỏi lớp.

Hạ Du liếc mắt về phía Quốc Thái, hờ hững hỏi: "Lại có chuyện gì nữa đây?"

Quốc Thái vui vẻ chạy lại bên cạnh cười nói: "Tối nay đi chơi với tôi không? Mới tìm được chỗ này đồ ăn ngon lắm. Yên tâm, hôm nay tôi mời!"

Hạ Du định mở miệng từ chối ngay, nhưng sau đó lại chau mày như đang toan tính gì đó rồi nở nụ cười trả lời: "Được, vậy tối nay gặp!"

Quốc Thái nghe Hạ Du nói xong, hai mắt ngạc nhiên mở to hết cỡ nhìn cô. Bình thường cậu qua đây rù rê, nếu không bị cho ăn dế hay ăn xôi thì cũng tốn thương tâm lí nặng nề mà trở về tay không. Sao đột nhiên hôm nay lại dịu dàng như vậy?

"Cậu không đùa chứ? Sao tự nhiên lại dễ dàng đồng ý như vậy?"

"Cậu ngộ thật đấy, người ta đã đồng ý rồi còn hỏi lí do nữa. Vậy coi như tôi chưa đồng ý đi!"

Nói xong, Hạ Du định xoay người bỏ vào lớp thì Quốc Thái níu tay cô lại, gãi gãi đầu: "Ày, chỉ là thấy lạ lạ nên hỏi thôi mà!"

Hạ Du khoanh hai tay trước ngực, liếc nhìn Quốc Thái một lượt từ trên xuống dưới rồi chép miệng: "Thì tại bây giờ tôi mới phát hiện ra cái vẻ đẹp tiềm ẩn của cậu. Chắc, vừa đẹp trai này, học giỏi, lại còn hát hay nữa. Vậy mà trước giờ cứ từ chối lời mời của cậu mãi, đúng là một sự tổn thất vô cùng lớn..."

Hạ Du thao thao bất tuyệt tăng bốc Quốc Thái lên tới tận mây tầng mây khiến cậu ta như không dám tin vào tai mình. Những lời này có thật là vừa thoát ra từ cái miệng bé bé xinh xinh trước mặt cậu hay không?

Hạ Du nhìn khuôn mặt Quốc Thái vẫn còn đang há hốc ngơ ngác thì vô cùng hài lòng. Tối nay cô nhất định sẽ cho cậu ta được nếm trải một buổi gặp gỡ vô cùng đáng nhớ. Cô vẫy tay tạm biệt Quốc Thái, sau đó đi vào lớp với tâm trạng rất phấn khởi.

Hạ Du vừa ngồi vào chỗ, Hải Nam bên cạnh liền khều tay cô hỏi ngay: "Hai người vừa nói chuyện gì đấy?"

"E hèm, thì tối nay tôi với cậu ấy đi hẹn hò!"

Hải Nam nghe xong trừng to hai mắt, kéo tay Hạ Du bầu chặt: "Cái gì?"

"Cậu làm gì thế? Bỏ tay tôi ra, đau quá!"

"Ai cho cậu đi hẹn hò với thằng dờ hơi đó?"

"Yên tâm đi, tôi chỉ mượn cậu ta một buổi tối nay rồi sẽ trả lại cho cậu ngay, không ai cướp mất người của cậu đâu. Tôi sẽ không đụng vào một cọng lông cọng tóc của cậu ta, được chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

"Cái gì mà mượn? Kêu là không được đi thì đừng có đi!"

Hạ Du quả quyết: "Tóm lại tối nay tôi nhất định phải đi hẹn hò với cậu ta!"

Hải Nam nhú mày khó chịu: "Cậu thích nó à?"

"Ừ, thích chứ, rất thích là đằng khác!"

Hạ Du chăm chú nhìn khuôn mặt khó chịu của Hải Nam mà cười thầm trong bụng. Chắc chắn là cậu ta đang tức giận vì tối nay cô cướp mất người yêu của cậu ta rồi. Nhưng thôi, cứ coi như cô tạo điều kiện cho cậu ta đêm nay có thể được tận tình chăm sóc chu đáo cho người yêu. Là cô đang cố gắng giúp họ vun đắp tình cảm đó chứ.

Thế là Hạ Du bắt đầu ngồi tưởng tượng đến cái cảnh Hải Nam ngồi bên giường, nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc vương trên trán của Quốc Thái, nhìn cậu ta bằng ánh mắt vô cùng triu mến. Sau đó, Hải Nam sẽ nắm chặt lấy tay Quốc Thái và nói: "Đừng lo, có anh ở đây rồi!"

Nghĩ tới đây, Hạ Du bỗng cảm thấy cả người ớn lạnh, da gà da vịt nổi hết cả lên. Những gì tiếp theo đó thật sự cô không dám tưởng tượng nữa mà. Nhưng cô đang thắc mắc, nếu hai người đó là một cặp thì ai sẽ là người mạnh mẽ, ai sẽ là người yếu đuối nhỉ?

* * *

Buổi chiều, sau khi kết thúc tiết thể dục, Hạ Du nhanh chóng trở về kí túc xá để chuẩn bị cho buổi hẹn hò tối nay. Thấy tâm trạng hớn hờ của cô, Ngọc Linh thắc mắc hỏi: "Có chuyện gì vui à?"

Hạ Du gật đầu: "Ừ, tối nay tao đi hẹn hò với cái tên Thái giám kia!"

Ngọc Linh tròn mắt kinh ngạc, thốt lên: "Gi? Đùa à?"

"Không đùa, tao còn chuẩn bị quà cho cậu ta nữa kia! Ha ha, thôi tao đi tắm đây, không lại muộn giờ hẹn mất!"

Ngọc Linh không nói gì, nhìn Hạ Du phẩn khởi lấy quần áo đi vào nhà tắm. Chẳng biết sao tự nhiên sau khi nghe Hạ Du nói vậy cô lại thấy có gì đó khó chịu trong lòng. Rõ ràng là từ trước tới nay Hạ Du đâu có thích Quốc Thái, còn ghét như kẻ thù không đội trời chung nữa, sao bây giờ tự nhiên lại đồng ý đi hẹn hò với cậu ta? Đúng là càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu mà.

Địa điểm mà Quốc Thái hẹn với Hạ Du là quán đồ nướng sinh viên nằm cách trường học vài phút đi bộ. Khi Hạ Du tới nơi thì đã thấy Quốc Thái đang nhìn về phía mình vẫy tay gọi. Cô nở một nụ cười, sau đó nhanh chóng bước lại ngồi xuống đối diện hỏi: "Cậu chờ tôi lâu chưa?"

Quốc Thái xua tay: "Tôi cũng mới ra thôi. Đói chưa? Gọi món ăn luôn nha!"

Vừa nói, Quốc Thái vừa vẫy tay gọi phục vụ lại, sau đó lấy cuốn menu cầm trên kệ đưa cho Hạ Du. Cô cầm lên xem một lượt, chỉ đại một vài món rồi đưa lại cuốn menu cho anh phục vụ.

Trong lúc đợi thức ăn, để tạo sự tự nhiên thoải mái, Hạ Du liền vui vẻ lên tiếng trước: "Chắc, hôm nay trông cậu đẹp trai hơn hẳn thường ngày luôn đó nha!"

Quốc Thái chép miệng, đưa tay vuốt mái tóc ngược ra sau nói với vẻ mặt vô cùng tự hào: "Chuyện, tôi đẹp trai từ lúc còn trong trứng rồi!"

Hạ Du nở nụ cười thật tươi, gật đầu liên tục ra vẻ đồng tình. Một lát, anh phục vụ bưng lên mâm thức ăn đặt xuống bàn, sau đó cúi đầu rồi quay người đi. Nhìn mấy đĩa thức ăn thơm phức còn nghi ngút khói, Hạ Du không kìm được mà cúi xuống hít lấy hít để. Sau đó, cô nhanh chóng cầm đũa, gắp vào bát cho Quốc Thái mỗi món vài miếng, vừa gắp vừa luyến thối: "Đây, ăn đi cho nóng. Tôi là tôi thương cậu nhất đó nha!"

Quốc Thái bị hành động vừa rồi của Hạ Du làm cho cảm động, cũng nhanh chóng gắp lại thức ăn cho Hạ Du: "Cậu cũng ăn đi, ăn nhiều vào!"

Khung cảnh mùi mẫn trước mặt khiến người khác nhìn vào không khỏi ghen tị. Trông hai người họ cứ như một cặp trời sinh vậy.

Một lúc sau, đang chăm chú ăn, Hạ Du bỗng dừng đũa, ngược lên nhìn Quốc Thái bằng ánh mắt long lanh, hiền lành như một con mèo nhỏ nói: "Thái này, tôi có một thói quen rất kì quái đó là sau khi ăn xong phải uống một hộp sữa mới được. Ở đây toàn nước ngọt thôi, cậu chạy qua bên kia đường mua giúp tôi được không?"

"Được chứ! Cậu uống sữa gì?"

"Milo đi. Một hộp thôi. Làm phiền cậu nha!"

"Có gì đâu mà phiền. Đợi tôi chút nha!" Quốc Thái xua tay, sau đó đứng dậy chạy ra khỏi quán.

Hạ Du ngồi nhìn theo bóng Quốc Thái vừa đi khỏi, đưa tay xoa xoa cằm rồi cười một cách đắc ý. Cô bảo hôm nay sẽ cho cậu ta một buổi hẹn hò vô cùng đáng nhớ thì nhất định sẽ làm được.

Tầm năm phút sau, Quốc Thái trở lại với một hộp sữa milo trên tay. Cậu ngồi xuống thở phào ra, đặt hộp sữa lại trước mặt Hạ Du. Cô vui vẻ cầm lên nút một hơi, sau đó đặt lại xuống bàn, đẩy chai nước ngọt bên cạnh về phía Quốc Thái nói: "Cái này tôi mới gọi cho cậu đó. Mau uống đi!"

Quốc Thái phần vì vừa chạy nhanh nên cũng hơi khát, phần vì thấy Hạ Du có vẻ quan tâm mình nên gật đầu, với chai nước uống một hơi gần hết nửa chai. Sau đó cả hai lại tiếp tục ăn, xong thì đi dạo vài vòng rồi vui vẻ dắt nhau về kí túc xá.

Quốc Thái trở về phòng với một tâm trạng vô cùng phấn khởi. Lần đầu tiên hẹn hò mà cậu không nghĩ lại vui đến vậy. Kể ra thì cậu thấy Hạ Du cũng rất đáng yêu nếu cô ấy lột bỏ cái tính nóng nảy và hung dữ kia. Thấy Hải Nam đang ngồi ngẩn ngơ trước máy tính, cậu bước lại giường lăn kềnh ra, cổ tình cười lớn để chọc tức Hải Nam.

Hải Nam trông thấy bộ dạng đó của Quốc Thái thì tự nhiên ngửa cả mặt, mặt hầm hầm quay sang gần giọng: "Có im cái miệng lại không? Cười cái gì mà cười?"

"Mày biết không, em Hạ Du của mày..."

Bụp...bụp...bùm!

Một âm thanh vô cùng lạ lùng chợt vang lên cắt ngang lời Quốc Thái định nói. Mặt cậu bỗng nhiên biến sắc, cảm giác phía dưới có gì đó hơi nóng nóng.

Bụp...bùm bùm bùm!

Lần này thì thứ âm thanh kia vang lên rất đều và rõ rệt, kèm theo đó là một mùi hương vô cùng "êm dịu" bắt đầu lan toả ra khắp căn phòng. Khuôn mặt Quốc Thái chuyển sắc trắng bệch, bật người dậy phóng luôn vào nhà vệ sinh, còn Hải Nam thì mặt mày tái mét, chạy ra phía bên ngoài ban công cúi xuống góc lỗ thoát nước nôn thốc nôn tháo.

Hạ Du về tới phòng thì nhanh chóng đăng nhập vào game, mặc cho Ngọc Linh vừa đi tới bên cạnh hỏi dồn dập. Tâm trạng cô lúc này đang vô cùng tốt, muốn kể lại chiến tích của mình cho đồ đệ nghe. Nhìn thấy tên của Vô Tình đang sáng lên trong danh sách bạn bè, cô liền nhắn tin ngay: "Đồ đệ, hôm nay tôi có chút việc ra ngoài nên bây giờ mới online được. Xin lỗi nha!"

Không có tin nhắn trả lời. Hạ Du khẽ nhủ mày, rõ ràng có online mà, sao lại không trả lời? Không lẽ chờ cô lâu quá nên giận?

Đợi vài phút sau, không thấy động tĩnh gì, cô lại gọi: "Này, cậu treo máy à?"

Vô Tình: "Tôi đây, cậu vừa đi đâu về vậy?"

Hạ Du nở nụ cười sáng khoái, vừa cười vừa gõ bàn phím: "Ha ha, vừa mới đi ăn với cái tên Thái giám chết bầm kia về!"

Vô Tình: "Vui lắm hả? Mà hình như cậu ghét tên đó lắm mà, sao lại..."

Hạ Du không giấu diếm mà kể luôn: "Có ý đồ cả đấy chứ. Lúc nãy tôi có bỏ vào chai nước của cậu ta mấy viên thuốc xổ với thuốc trị táo bón. Đêm nay chắc cậu ta vui lắm!"

Hải Nam ngồi trước màn hình máy tính mà toát cả mồ hôi lạnh. Cậu không nghĩ tới việc Hạ Du lại có thể nghĩ ra cái chiêu trò như vậy. Đúng là nguy hiểm, quá nguy hiểm.

Đêm đó, bạn Hạ Du nhà ta dĩ nhiên là ngủ vô cùng ngon vì đã thành công trả được mối thù lớn. Còn ở căn phòng nào đó không xa lắm, có một người đang phải làm nhiệm vụ rất cao cả đó là "canh nhà xí", ngồi bên trong than thở, rên rĩ đủ kiểu, một người thì ngủ trong tình trạng vô cùng khổ sở vì phải nhét vào hai lỗ mũi hai cục bông gòn.

* * *

Cả buổi học ngày hôm sau đối với Hạ Du hết sức yên bình. Cô không thấy Quốc Thái mò sang tìm mình trong giờ ra chơi như mọi hôm nữa, còn Hải Nam bên cạnh từ sáng tới giờ cứ ngồi gật gù như con gà rù chờ chết. Có lẽ đêm qua phải thức khuya chăm sóc cho "cục cưng" nên hôm nay bộ dạng mới trông thê thảm như thế. Hạ Du cảm thấy bản thân thật quá lợi hại mà. Cô nghĩ hai cái con người kia sẽ không dám bén mảng tới gần chọc phá cô nữa nên sau khi tan học mới chủ động rủ Ngọc Linh xuống căng tin ăn trưa. Lâu lắm rồi cô không ăn cơm ở đây, cô nhớ cái món đậu phụ nhồi thịt sốt cà chua.

Đang ăn cơm một cách ngon lành cùng Ngọc Linh thì Hạ Du nghe xung quanh bắt đầu nhao nhao như ong vỡ tổ. Ngẩng đầu lên nhìn, cô thấy ở ngoài cửa xuất hiện hai bóng dáng vô cùng quen thuộc. Cả hai chính là nguyên nhân trực tiếp khiến cho đám con gái lại được một phen "hiến máu nhân đạo".

Hạ Du quay sang nhìn Ngọc Linh. Đôi mắt của cô ấy lúc này sáng hơn cả đèn pha ô tô. Cô chán nản lắc đầu: "Mau chùi nước dãi đi bà nội. Gớm quá!"

Ngọc Linh căn bản là không hề nghe thấy, mắt vẫn dán vào hai người con trai to cao đang tiến ngày càng gần hơn, sau đó cùng ngồi xuống bàn của mình và Hạ Du.

Quốc Thái thì khỏi phải nói rồi, cả đêm qua chắc bị "hành" ghê lắm nên giờ mặt mày phờ phạc như bị yêu quái hút hết sinh lực vậy. Hải Nam thì khá hơn một chút, trông tươi tắn hơn lúc sáng ở trên lớp. Mà hai người này đúng là lì thật. Bị cô chơi cho một vỏ như thế mà bây giờ vẫn đủ can đảm để mò tới gần cô. Hạ Du nghĩ có lẽ mình ra tay vẫn chưa đủ nặng rồi. Cô nở một nụ cười nhạt, sau đó cúi xuống tiếp tục ăn cơm.

"Ăn gì mà nhiều vậy?" Hải Nam lên tiếng hỏi.

Hạ Du chậm rãi nhai nuốt hết miếng cơm trong miệng rồi mới thản nhiên trả lời: "Bố mẹ vất vả kiếm tiền cho ăn học, học không được thì phải ráng mà ăn thôi, nếu không chả uổng phí công sức của bố mẹ à?"

Nói xong, Hạ Du lại cúi xuống xúc một thìa cơm, vừa định đưa vào miệng bỗng dừng lại nói: "À phải rồi..." Cô đặt thìa cơm trở lại trong khay, ngẩng đầu lên nhìn Quốc Thái bằng ánh mắt đầy "tình thương mến thương", hỏi: "Đêm qua vui không?"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Hạ Du giả vờ như mình chỉ vô tình hỏi, nhưng thực chất thì lại cố tình nói lớn hơn bình thường một chút, đủ để khiến những người xung quanh đồng loạt mắt chữ A, miệng chữ O quay sang nhìn chằm chằm về phía bàn ăn của cô.

Đêm qua...

"Cậu..."

Quốc Thái bất giác đỏ mặt hời hợt, trợn ngược mắt nhìn Hạ Du. Rốt cuộc cậu cũng đã thấm được cái gọi là "không thể chọc vào". Chừa rồi, cậu thực sự đã chừa rồi. Từ nay có cho tiền đi chăng nữa thì cậu cũng không dám bén mảng lại gần Hạ Du để chọc phá cô nữa. Cậu quay sang nhìn Hải Nam bằng ánh mắt vô cùng đáng thương, ngầm ra hiệu với Hải Nam rằng: "Tôi thề, tôi hứa, tôi đảm bảo sẽ không bao giờ đụng tới 'người của cậu' nữa."

Hạ Du tất nhiên chẳng thèm để ý đến một màn trao đổi ngôn ngữ qua ánh mắt của hai người kia, chỉ vui vẻ tiếp tục với sự nghiệp ăn uống của mình. Chuối ngày bình yên của cô rốt cuộc cũng đã trở về rồi.

* * *

Ánh nắng sớm mai dịu dàng chiếu xuống, ôm lấy vạn vật đang còn e ấp sau một giấc ngủ dài. Phía xa xa thấp thoáng một bóng dáng nhỏ bé đang tình nghịch men theo từng viên gạch dưới sân trường.

"Oái!"

Một cô gái nào đó đi ngang, chẳng biết vô tình hay cố ý mà đụng vào người Hạ Du khiến cô mất đà chúi sang một bên, ngã nhào xuống đất. Cô lồm cồm đứng dậy, nghe bên cạnh vang lên giọng nói: "Ồ, xin lỗi nhé. Tôi vô ý quá!"

Hạ Du ngẩng đầu lên nhìn cô gái kia. Xin lỗi mà cái mặt chẳng có chút thành ý nào cả, lại còn cười hệt như đang mỉa mai cô vậy. Hạ Du nghĩ chắc cô ta cố ý, nhưng cô chẳng thèm chấp, chỉ lườm một phát rồi xoay người đi về lớp. Mới sáng sớm mà đã gặp phải âm binh rồi. Vừa ngồi vào chỗ, cô liền nắm chặt tay, tức giận đập mạnh xuống bàn.

"Ủi chà!"

Hạ Du khẽ reo lên, đột ngột rút tay lại, cảm thấy lòng bàn tay truyền đến một cảm giác đau rát. Cô còn chưa kịp nhìn xem mình bị gì thì tay đã bị một bàn tay khác nắm lấy, kéo mạnh về phía trước.

Hải Nam hơi chau mày, nhìn vết xước dài đang rỉ chút máu tươi trên tay Hạ Du hỏi: "Tay bị làm sao vậy?"

Hạ Du nhún mày suy nghĩ, xong trả lời: "Ồ, chắc lúc nãy bị ngã. Mà sao lúc nãy không thấy đau nhỉ?"

"Đúng là cái đồ... Đến tay mình bị thương còn không biết nữa!"

Nói xong, Hải Nam buông tay cô ra, nhẩy lên mặt bàn rồi khỏi chỗ đi ra ngoài lớp. Hạ Du đưa tay còn lại lên gãi gãi đầu. Cái tên này, mới sáng ra đã bị đập dây thần kinh nào rồi không biết.

"Ngồi nhích vào bên trong chút đi!"

Hạ Du đang ngồi thẩn thờ nhìn vết thương trong lòng bàn tay thì bên cạnh bất ngờ vang lên tiếng nói khiến cô hơi giật mình ngẩng đầu lên nhìn.

"Còn nhìn gì nữa? Ngồi dịch vào bên trong đi!"

"À...ừ!"

Hạ Du vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn luống cuống di chuyển sang chiếc ghế bên cạnh. Hải Nam ngồi xuống, kéo bàn tay bị thương của Hạ Du lại phía mình rồi lấy chai dung dịch rửa vết thương mà cậu mới xin dưới phòng y tế lên nhỏ vào chỗ trầy xước của Hạ Du, nhẹ nhàng dùng bông gòn lau đi vết máu đã hơi khô lại xung quanh.

Hạ Du ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Hải Nam. Ánh mắt lúc nãy của cậu ta là sao? Rõ ràng là có gì đó như đang lo lắng, và cả xót xa nữa. Cô tuyệt đối không thể nhìn nhầm. Không phải chứ? Cậu ta mà cũng thấy lo lắng cho cô sao? Còn nữa, tay con trai gì mà mềm thế không biết. Lại còn nồn nà, mát lạnh và nhũn nhũn như tay em bé vậy. Có lẽ nào cậu ta mới chính là kẻ mềm yếu chứ không phải là Quốc Thái? Đúng là khó nghĩ thật đấy.

Hạ Du mơ màng nhìn thẳng vào người bên cạnh. Ánh nắng mờ ảo xuyên qua cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt thanh tú của Hải Nam khiến nó trở nên có sức hút một cách kì lạ. Làn da mịn màng, sống mũi thẳng tắp, đôi môi gợi cảm...

Ừc!

Hạ Du bất giác nuốt nước bọt, ngây người nhìn Hải Nam không chớp mắt. Không thể phủ nhận được rằng cậu ta rất đẹp trai. Nhưng sao lúc này cô lại có cảm giác cả người mình nóng hừng hực, nhịp tim cũng bắt đầu có dấu hiệu lệch lạc rồi. Chết thật, không lẽ ở chung với Ngọc Linh lâu ngày nên bị nhiễm cái tật mê trai rồi?

"Xong rồi!"

Hải Nam rút tay về, trông thấy Hạ Du ngồi bất động tại chỗ, bàn tay vẫn để lơ lửng trên không trung thì hơi ngạc nhiên, giờ tay quơ qua lại trước mặt cô hỏi: "Này, sao thế?"

"Hả? À không, không có gì đâu!"

Hạ Du luống cuống thu tay mình về, sau đó lại nhìn trân trân vào lòng bàn tay đã được quấn ngang bởi một lớp gạc mỏng. Chẳng biết tại sao trong lòng cô lại dấy lên một loại cảm xúc kì lạ mà ngay đến cả chính bản thân cô cũng không thể xác định được là gì.

"Lớn rồi chứ có phải nhỏ nhắn gì mà còn chạy nhảy như con nít vậy? Muốn trở về với tuổi thơ à? Mặt già quá rồi, có muốn cũng không được đâu nên đừng cố gắng làm gì".

Hạ Du khẽ chau mày, cong môi lên cãi: "Ai già? Cậu mới già ấy!"

"Lần sau làm ơn đi đứng cho cẩn thận chút đi. Hậu đậu là không ai bằng!"

"Biết rồi, không cần phải dặn!"

Hạ Du cong môi xuy ra một hơi, quay sang lườm Hải Nam. Cứ làm như cậu ta là mẹ của cô không bằng. Không lẽ đang tập làm vú em thật à? Mà cái tên này, mới cảm thấy rung rinh trước sắc đẹp của cậu ta một chút mà đã bị giọng nói đáng ghét của cậu ta làm cho thức tỉnh. Không được, cô nhất định phải giữ bản thân thật tỉnh táo, không thể để cái nhan sắc đáng hờn ấy mê hoặc được. Cô phải vì đồ đệ của mình mà một lòng một dạ chứ.

Hạ Du tự nhủ trong lòng, rồi lại thầm xin lỗi đồ đệ của mình. Chỉ là nhất thời cô không giữ được sự tỉnh táo nên mới nghĩ cái tên kia đẹp trai thôi, sau này tuyệt đối sẽ không có chuyện đó đâu.

Quay sang nhìn Hải Nam, Hạ Du thấy cậu vẫn đang ngồi nhìn cô cười nham nhở. Ghét thật chứ, chỉ muốn xách dép lên mà phang vào mặt cậu ta cho đỡ ngứa mắt. Cô hếch môi lên, không thèm để ý đến Hải Nam nữa mà bò dài xuống bàn, mặt mày nhăn nhó như khi ăn ớt.

Cả buổi học hôm đó, có người tự nhủ sẽ không nhìn cái người bên cạnh dù chỉ một lần. Nhưng rốt cuộc lại không thể kiềm chế bản thân, lâu lâu vẫn liếc nhìn trộm sang.

Hôm sau, giờ ra chơi, bỗng nhiên có một cô gái lạ mặt chẳng biết ở đâu xuất hiện trước cửa lớp của Hạ Du. Trông cô ta khá xinh đẹp, thân hình mảnh mai, có nước da trắng, mái tóc đen nhánh đuỗi thẳng suôn mượt. Đôi mắt hai mí to tròn đen láy trông rất cuốn hút. Đám con trai trong lớp Hạ Du phải gọi là cứ đổ rạp ra mà nhìn cô ta đắm đuối, tay không ngừng đưa lên chùi nước dãi.

Nhưng đó không phải vấn đề Hạ Du quan tâm. Cái cô quan tâm là cô gái xinh đẹp kia tới để tìm Hải Nam. Nhìn thấy Hải Nam, cô ta rất tự nhiên bước hiên ngang vào lớp, khoác lấy cánh tay Hải Nam kéo cậu ta đi. Trông họ thân thiết vô cùng khiến Hạ Du cảm thấy có gì đó không được thoải mái.

Trông thấy cảnh đó, đám bạn nhiều chuyện trong lớp lại bắt đầu xầm xì to nhỏ.

"Con bé đó học lớp dưới, mới chuyển vào trường mình hồi đầu học kì hai đó. Trước giờ có thấy nó thân thiết với Hải Nam như vậy đâu. Có phải họ đang quen nhau không?"

"Chắc vậy, chứ tao thấy bọn họ giống lắm!"

"Sao hôm trước Hải Nam tuyên bố rằng soái là người yêu của cậu ta mà!"

Có người vì không nhịn nổi tò mò mà quay sang gọi Hạ Du hỏi: "Soái ê, người yêu soái đi với gái mà để yên thế à?"

"Ai là người yêu của cậu ta? Không bao giờ tao yêu cái tên quái thai đó. Chết cũng không yêu!"

Hạ Du bỗng nhiên ngẩng đầu dậy gào lên tức giận khiến mấy bạn khác đổ cả mồ hôi hột, tự giác rù nhau im lặng lùi đi chỗ khác.

Hạ Du thở hắt ra, xong lại nằm bẹp xuống bàn nhăn nhó khó chịu. Cái tên quái thai kia cũng mê gái như quỷ, người ta kêu đi liền đi ngay. Rõ ràng là đã có người tình Thái giám bên cạnh rồi còn lăng nhăng như vậy. Chẳng lẽ cậu ta bị lưỡng, gái không tha mà gay cũng không chừa?

Nhìn bóng dáng hai người kia đi khuất, Hạ Du buồn bực đá đôi giày chà xuống mặt đất mấy phát rồi lại trườn ra bàn thờ dài.

Kể từ hôm đó tới giờ, ngày nào cô gái kia cũng tới tìm Hải Nam. Trông ra chơi vừa điểm đã thấy cô ta đứng trước cửa lớp vẫy tay gọi Hải Nam. Ra về cũng vậy. Mà Hải Nam thì trông thấy cô ta liền lập tức đứng dậy đi ra ngoài rồi cùng cô ta đi mất hút luôn. Cuộc sống của Hạ Du trở nên khá là yên bình vì không còn ai gây sự với cô nữa. Cái tên Thái giám kia thấy cô cũng tự động chạy mất dép. Thời gian vàng bạc trước đây Hạ Du vẫn luôn tranh thủ để đánh một giấc được trả lại, nhưng chẳng hiểu vì sao cô không thể chợp mắt, trong lòng cảm thấy có gì đó khó chịu vô cùng.

Tâm trạng mà không tốt thì cũng rất ảnh hưởng đến việc học hành. Chẳng hạn như hiện tại, Hạ Du dù có cố gắng đến mấy cũng chẳng thể nhồi nhét đồng lý thuyết môn Sử vào đầu. Cô chán nản nằm bò dài trên bàn, lấy cuốn vở úp lên đầu thở dài thườn thượt.

Ngọc Linh đang ngồi trên giường cầm bút suy nghĩ cách giải bài tập Toán, thấy Hạ Du như vậy mới quay sang hỏi: "Nay sao thế?"

Hạ Du không trả lời, lắc đầu nguầy nguậy.

"À, nghe đồn dạo này Hải Nam lớp mày đang hẹn hò với con bé lớp dưới, tên gì Duyên ấy. Mày biết chưa?"

Nhắc tới Hải Nam, tự nhiên Hạ Du lại vô cùng buồn bực, gắt lên: "Liên quan gì tới tao mà cần phải biết?"

"Hỏi vậy thôi mà, làm gì căng thế?"

Ngọc Linh lắc đầu, sau đó quay lại tiếp tục làm bài tập. Hạ Du thì chẳng còn tâm trạng mà học hành nữa nên mới tạm gác sang một bên, mở máy tính đăng nhập vào game. Cần phải làm gì đó để giải tỏa tâm trạng thì mới có thể học tiếp được.

Vô Tình không online, Hạ Du liền xách cây đại đao của mình đi tàn sát quái một cách vô tội vạ. Tối nọ sau đó, khi Vô Tình đã online được một lúc lâu mà cô cũng chẳng để ý, vẫn chuyên tâm vào sự nghiệp chém giết của mình.

Vô Tình lờ mờ đoán được tâm trạng của cô hình như không được ổn mới lên tiếng hỏi: "Có chuyện gì à?"

Đang trong cơn tức giận, Hạ Du liền không suy nghĩ mà trả lời thật lòng: "Cái tên Hải Nam đáng ghét ấy, đúng là cái đồ không ra gì. Thấy gái là sáng mắt ra!"

Hải Nam ngồi trước màn hình hơi ngẩn người. Sau một lúc, cậu mới nhận ra gì đó rồi bỗng nở một nụ cười, gõ tin nhắn: "Cậu đang ghen à? Cậu thích cậu ta hả?"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Hạ Du cau mày nhăn nhó, cong môi xuy ra một hơi. Đồi nào cô lại đi thích cái tên Hải Nam đáng ghét đó? Chẳng qua thấy ngứa mắt nên mới vậy thôi. Người cô thích là đồ đệ cơ, tuyệt đối không phải cái tên chết bầm kia.

Hạ Du liền giải thích ngay: "Ai thèm thích cái tên dở hơi đó chứ? Tôi chỉ thấy ghét nên nói thôi. Rõ ràng là đã có người yêu Thái giám bên cạnh, đêm đêm đầu ấp tay gối nữa mà lại còn đi lăng nhăng".

Khuôn mặt Hải Nam bỗng trở nên vô cùng khó coi, cả người cũng cứng đờ lại không chút phản ứng. Hiểu lầm thật sự là quá sâu sắc rồi.

* * *

Tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi trước đây vẫn là âm thanh mà Hạ Du mong chờ nhất mỗi buổi sáng đến lớp, nhưng hình như dạo này cô chẳng còn thấy tha thiết gì với nó nữa. Ngược lại, tự nhiên cô cảm thấy chán ghét nữa là đằng khác. Bởi vì sau âm thanh đó là cô lại nhìn thấy những cảnh tượng không muốn thấy một chút nào.

Người ngồi bên cạnh đã đi theo tiếng gọi của gái xinh rồi nên Hạ Du chỉ biết rầu rĩ ngồi cầm cây bút xoay tới xoay lui. Đột nhiên, một bạn nam cùng lớp đứng ngoài cửa nói vọng xuống chỗ cô: "Có người tìm soái kia soái ơi!"

Hạ Du ngừng lại động tác xoay bút, liếc mắt nhìn ra phía cửa lớp. Một chàng trai tuấn tú đang lười nhác đứng tựa cả người vào thành lan can, hai tay đút vào túi quần trong hệt như lãng tử phong lưu. Hạ Du khẽ nhếch môi cười khẩy. Lâu rồi không gặp, hôm nay tự nhiên lại vác xác tới đây tìm cô. Dù gì thì cô cũng đang rảnh rồi, đi ra chộc phá cậu ta một chút cũng được. Nghĩ vậy, cô liền bật người đứng dậy rồi bước nhanh ra phía cửa.

Quốc Thái nhìn thấy Hạ Du đi tới thì tự giác co người khúm núm lùi sang một bên. Nhìn cái bộ dáng sợ sệt trước mặt mà Hạ Du không khỏi buồn cười. Xem ra phi vụ hẹn hò lần trước đã khiến cậu ta ám ảnh thật rồi. Cô nở một nụ cười, hỏi: "Sợ tôi vậy còn đến tìm làm gì?"

Quốc Thái đưa tay lên gỡ đầu, vẫn cố giữ khoảng cách với Hạ Du: "À, thực ra hôm nay có việc tới tìm cậu!"

"Nói đi. Còn nữa, tôi không ăn thịt cậu đâu, yên tâm, vậy nên đừng có trưng cái vẻ mặt như chuột nhắt ấy ra nữa. Đường đường là sát thủ của gái mà lại sợ con gái à?"

"Nhưng cậu không phải con gái bình thường..."

"Thôi được rồi, có chuyện gì mau nói đi, không thôi tôi lại đổi ý bây giờ!"

Quốc Thái hít một hơi thật sâu, sau đó đánh liều bước lại gần Hạ Du, choàng tay qua cổ cô kéo đi. Vừa đi vừa nói: "Chuyện này nói ở đây không tiện. Đi, chúng ta xuống căng tin kiểm gì ăn rồi tiện nói luôn!"

Hạ Du nghĩ chắc bây giờ có cho tiền thì Quốc Thái cũng không dám dờ dẫm với mình nữa nên không cần quá đề phòng cậu ta làm gì. Nhưng cái kiểu thấy cô lùn mà cặp nách đi giữa bàn dân thiên hạ thế này thì không chịu được, thế nên cô phải lờm cậu ta cháy mặt, cố gắng gỡ cánh tay rắc rắc, to khỏe ấy ra khỏi cổ của mình.

Vừa xuống tới căng tin, Hạ Du đã bắt gặp Hải Nam đang ngồi cùng cái con bé lớp dưới kia ngay bàn đầu tiên gần lối ra vào, chẳng biết đang nói chuyện gì mà trông có vẻ rất vui. Hạ Du nhìn thấy cảnh tượng ấy bỗng nhiên lại có gì đó khó chịu trong lòng, nhưng không biết phải làm thế nào. Cô liếc nhìn về phía hai người họ, xong lại quay sang tươi cười nhìn Quốc Thái, chủ động khoác tay cậu ta vui vẻ đi vào trong.

Hải Nam thấy Hạ Du cùng Quốc Thái đi vào căng tin, lại còn khoác tay nhau cười đùa vui vẻ thì cảm thấy kinh ngạc. Chẳng phải Hạ Du ghét Quốc Thái lắm sao? Còn cái tên kia, không phải đã nói là sẽ không bao giờ tìm Hạ Du nữa cơ mà? Bây giờ lại thân thiết như thế này là sao?

Hải Nam đột ngột đứng dậy bước ra khỏi chỗ, đứng chắn ngay trước mặt Hạ Du và Quốc Thái. Cậu liếc mắt lờm Quốc Thái rồi quay sang Hạ Du, chau mày hỏi: "Sao cậu lại đi với cậu ta?"

Hạ Du không buồn trả lời, ném cho Hải Nam một ánh nhìn hơi hột rồi nhếch môi nở nụ cười như có như không, khoác tay Quốc Thái kéo đi. Khi cô và Quốc Thái vừa lướt qua người Hải Nam thì bị cậu vói tay giữ chặt lại. Hạ Du thấy hơi bức mình, hất mạnh cánh tay Hải Nam ra khỏi tay mình, chau mày nhìn Hải Nam: "Cậu làm cái trò gì vậy?"

"Cậu không được đi với cậu ta!"

"Cậu buồn cười thật đấy! Tôi đi với ai cũng phải cần cậu cho phép à? Cậu là cái gì? Không là gì hết, nghe chưa?"

Hạ Du trừng mắt nhìn Hải Nam, sau đó tức giận xoay người đi thẳng vào phía dãy bàn sâu bên trong căng tin. Hải Nam đứng bất động tại chỗ, hai bàn tay đặt dọc bên hông vô thức nắm chặt lại. Cậu khẽ nghiêng răng nhìn theo hai người kia cho tới lúc họ ngồi vào bàn rồi mới tức tối xoay người đi thẳng một mạch ra khỏi căng tin. Cô bé lớp dưới kia đang ăn dở ổ bánh mì thịt, chứng kiến cảnh vừa rồi cũng chẳng biết làm sao, chỉ biết ngồi đó vừa nhìn vừa ăn. Thấy Hải Nam bỏ đi thì cũng luống cuống đứng dậy í ới gọi rồi chạy theo phía sau.

Hạ Du từ nãy tới giờ giả vờ không thèm để ý tới chỗ Hải Nam, nhưng thực chất vẫn lén lút nhìn về phía cậu. Cho tới lúc Hải Nam và cô bé kia đi khỏi mới chán nản thờ hất ra, vói tay lấy gói bim bim mà Quốc Thái mua xé ra, vừa ăn vừa hỏi: "Nói đi, có chuyện gì mà gọi tôi ra đây?"

Quốc Thái đưa tay gãi sau đầu, dè dặt nhìn Hạ Du vài giây rồi mới nhỏ giọng, lắp lửng nói: "Thực ra...thực ra thì có chuyện muốn nhờ cậu giúp đỡ..."

Hạ Du chau mày nhìn Quốc Thái. Cô cực kì ghét cái kiểu nói chuyện mà cứ lắp la lắp lửng như thế này. Có chuyện gì thì cứ nói toẹt ra đi có phải hơn không?

"Nói nhanh còn kịp!"

Quốc Thái hơi lưỡng lự, ngó dáo diết nhìn xung quanh như muốn đề phòng gì đó rồi cúi sát lại gần thì thầm to nhỏ với Hạ Du. Chẳng biết cậu đã nói gì với Hạ Du mà chỉ thấy cô tròn tròn mắt đầy kinh ngạc, miệng thốt lên: "Cậu đùa tôi đấy à?"

Quốc Thái đưa tay che trên miệng Hạ Du, cúi xuống nói nhỏ: "Cậu bé bé cái miệng thôi, gào to như thế làm gì để người ta chú ý".

Hạ Du vẫn chưa hết kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào Quốc Thái, tiết chế giọng mình lại một chút: "Cậu nói thật hay đùa?"

"Đương nhiên là thật".

"Tôi đang nói chuyện nghiêm túc!"

"Thì tôi cũng rất nghiêm túc, vậy nên cậu phải giúp đỡ tôi".

Hạ Du nhú mày nhìn Quốc Thái bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ, sau đó khẽ cắn môi dưới ra vẻ suy nghĩ đắn đo. Một lát sau, cô mới chép miệng, nói với Quốc Thái một cách rất nghiêm túc: "Vậy tôi sẽ giúp cậu. Nhưng nếu cậu dám mang chuyện này ra để đùa cợt thì đừng có trách tôi!"

Nói xong, Hạ Du trừng mắt nhìn Quốc Thái đầy hăm dọa khiến cậu ta bất giác đỏ mồ hôi hột trên trán, vừa đưa tay lau vừa lắp bắp nói: "Tôi biết rồi. Cậu...cậu đừng có nhìn người ta bằng ánh mắt như thế!"

Phải trải qua cái cảm giác cả đêm ngồi ôm nhà vệ sinh, hít toàn mùi hương "hồng nàn" thì mới biết cái gì gọi là không dám có lần thứ hai. Cho nên, Quốc Thái tự biết mình tuyệt đối không được giờ trò với cô gái ngồi trước mặt cậu đây. Lần sau chắc gì đã được ngồi ôm nhà vệ sinh, có khi lại về đoàn tụ với ông bà tổ tiên sớm cũng nên.

Thấy Hạ Du không nói gì, Quốc Thái sốt sắng hỏi: "Vậy cậu giúp tôi bằng cách nào? Tôi phải làm gì bây giờ?"

Hạ Du chống tay lên bàn vuốt cằm dăm chiêu, sau đó búng tay một cái rở kêu, mặt hớn hờ nhìn Quốc Thái, vẫy cậu ghé sát lại gần mình hơn một chút rồi thì thầm với cậu gì đó. Cả hai người cùng cười nhất trí, vui vẻ ăn hết đồng bim bim trên bàn.

Hai người bên này thì vui vẻ là thế, nhưng ở một bụi rậm nào đó cách căng tin không xa, có một bạn nữ nào đó đang khó chịu vặn vẹo cơ thể, tay không ngừng nín áo người ngồi trước nói: "Anh đang làm cái trò gì thế? Định hiến máu nhân đạo à? Anh xem, tay chân em đỏ tấy hết cả rồi này!"

Cô bé lớp dưới kia lúc này phải cầm đầu cầm cổ chạy theo cho kịp Hải Nam, ai ngờ bỗng nhiên Hải Nam lại chuyển hướng quay ngược lại đi về phía căng tin. Mặc dù cảm thấy khó hiểu, nhưng rốt cuộc cô vẫn chọn lẻo đẻo đi theo sau lưng Hải Nam. Cậu không chọn đi vào căng tin mà đi tới bụi cây xanh gần cửa căng tin rồi trốn vào đó, lén lút nhìn vào sâu bên trong nơi có hai con người đang ghé tai nhau thì thầm to nhỏ.

Thấy giọng nói của cô bé lớp dưới hơi to, Hải Nam lập tức quay người, đưa ngón trỏ lên miệng ra dấu im lặng, nhỏ giọng nói: "Suyt! Em nói nhỏ thôi, bị phát hiện bây giờ".

"Vây anh ngồi đó mà rình tiếp đi. Em đi về lớp đây!"

Cô bé lớp dưới hậm hực đứng dậy, lủi ra khỏi bụi cây xanh đứng thẳng người, phui bộ đồng phục của mình cho tuom tất hơn một chút rồi bỏ đi.

Hải Nam không buồn để ý tới cô bé kia, mắt vẫn chăm chú không rời khỏi mục tiêu của mình. Thấy hai người kia đang vui vẻ cười cười nói nói, cậu bỗng nhiên cảm thấy vô cùng tức giận, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, tay vô thức nắm lấy mấy cành cây nhỏ ngắt mạnh khiến chúng gãy tả tơi.

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Kể từ ngày hôm đó trở đi, cứ đến giờ ra chơi là Quốc Thái lại chủ động tới lớp tìm Hạ Du, sau đó vui vẻ dắt nhau xuống căng tin. Điều này khiến cho không chỉ các bạn trong lớp mà ngay cả những học sinh khác trong trường đều rất lấy làm lạ. Không phải họ chưa từng chứng kiến những pha "choảng nhau" kinh hoàng giữa hai con người kia ác liệt đến mức nào, thế mà bây giờ lại thân thiết như bạn bè lâu năm vậy.

Hạ Du vừa cùng Quốc Thái đi khuất khỏi hành lang, các bạn khác trong lớp lập tức chụm đầu lại với nhau xì xầm to nhỏ.

"Này, soái lớp mình có phải đang hẹn hò với hotboy A6 Quốc Thái không vậy?"

"Phải không đó? Lúc trước choảng nhau ghê lắm mà?"

"Người ta bảo không đánh không quen ý. Thương nhau lắm thì cắn nhau đau thôi. Bọn mày không đọc ngôn tình à? Trước đánh sau yêu đó mà".

Những lời xì xầm bắt đầu rộn lên, khiến cho một bạn nam nào đó đang ngồi dưới bàn gần cuối góc lớp vô tình nghe thấy. Cậu ta tức tối nghĩ rằng, vô đầu bứt tai một hồi, đến khi không thể nghe lọt tai thêm nữa mới tức giận đứng phắt dậy, mặt hầm hầm đi ra khỏi lớp.

* * *

Tối nay Hạ Du tranh thủ online game sớm hơn mọi ngày một chút bởi vì cô có hẹn trước với một người. Giao diện game vừa tải xong, giữa màn hình máy tính liền nhảy ra một cửa sổ tin nhắn từ người lạ, kèm theo một lời đề nghị kết giao bằng hữu. Nhìn hai chữ "Thái Tuyền" là Hạ Du đã đoán ngay được chủ nhân là ai. Cái gã này, dù là tên thật hay tên ảo thì kiểu gì cũng phải làm người khác nghĩ đến "thái giám" thì mới chịu. Sao không đặt là "Thái giám" luôn đi cho rồi.

Hạ Du chép miệng lắc đầu, nhấp chuột chọn đồng ý rồi lách cách gõ tin nhắn gửi đi: "Cậu không thể nghĩ ra cái tên nào cho nó sang sang chút được à?"

Thái Tuyền: "Chỉ là cái tên thôi mà cần gì màu mè. Thôi bỏ qua vụ tên tuổi đi, vào vấn đề chính ngay và luôn!"

Hạ Du khế chau mày: "Cái cậu này, không nghe người ta bảo cái tên nói lên tất cả à? Đổi tên đi. Bây giờ có muốn tôi giúp nữa không thì bảo?"

Thái Tuyền: "Rồi rồi, đổi thì đổi. Mà theo cậu thì đặt tên gì cho nó ngầu?"

Hạ Du ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, đưa tay xoa cằm suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời: "Đặt là Kaizo đi. Thần tượng của nó tên cũng có chữ Kai. Đảm bảo nó sẽ có ấn tượng với cậu ngay từ cái nhìn đầu tiên!"

Thái Tuyền: "Được, vậy cậu ở đây đợi tôi một chút!"

Nói xong, Thái Tuyền liền chạy về thành tìm gặp NPC Tôn Tư Mạc, mua một viên Cải Danh Hoán Tính, đổi tên nhân vật của mình thành Kaizo, xong mới mở bản đồ dò tìm vị trí nhân vật của Hạ Du rồi nhanh chóng chạy tới đó. Hạ Du vừa thấy Kaizo xuất hiện liền thêm ngay vào đội ngũ rồi mới nhắn tin cho cậu ta.

Tiểu Du: "Đây, thế có phải hơn không? Nhớ những gì tôi dặn nghe chưa? Chuẩn bị bắt đầu!"

Không đợi Kaizo trả lời, Hạ Du liền mở danh sách bằng hữu thêm ngay nhân vật Lucia của Ngọc Linh vào đội. Vừa hay lúc đó Vô Tình cũng online, thế là cô thêm luôn cả cậu vào đội ngũ, sau đó phát lệnh truyền tống cho cả ba người tới trước cửa mặt cảnh.

Khi cả ba người vừa lần lượt xuất hiện bên cạnh, Hạ Du liền lên tiếng trước: "Đội hình hôm nay có thêm người mới nhé. Lu thì chắc biết Vô Tình rồi, còn Kaizo là bạn mới quen".

Sau đó là một màn chào hỏi vô cùng khách sáo, tới nỗi Hạ Du cũng cảm thấy không khí có chút không thoải mái nên mới đề nghị mọi người nhanh chóng chuẩn bị để tiến hành nhiệm vụ. Cả bốn người lần lượt đi vào bên trong mật cảnh. Vừa đi hết đoạn cửa vào đã gặp ngay một con quái cấp tám mươi. Ngọc Linh là người có cấp độ lẫn chiến lực thấp nhất nên đã trở thành mục tiêu tấn công đầu tiên của con quái. Bị dính một chiêu, nhân vật của Ngọc Linh liền rớt mất gần một nửa cột máu. Hạ Du hốt hoảng định nhảy vọt về sau cứu thì Kaizo đã nhanh hơn một bước, chặn trước mặt con quái đỡ thay Ngọc Linh thêm một đòn tấn công. Hạ Du hơi ngạc nhiên vài giây, sau đó lại gật gù tỏ vẻ hài lòng. Còn Ngọc Linh thì không phải nói, xúc động đến mức xuyết phát khóc vì lần đầu tiên được ném trái cây cảm giác gọi là "anh hùng cứu mỹ nhân".

Hạ Du và Vô Tình bất ngờ cùng nhau tung đòn tấn công về phía con quái khiến nó ngã gục xuống rồi biến mất khỏi màn hình. Cả bốn người lại tiếp tục tiến sâu hơn vào bên trong. Đi được một đoạn, Hạ Du liền đề xuất ý kiến chia làm hai hướng đánh đòn về phía trung tâm cho đỡ mất thời gian. Dĩ nhiên là Hạ Du với Vô Tình sẽ đi cùng nhau về hướng bên trái, còn Ngọc Linh và Kaizo cùng nhau đi về hướng phải. Có lẽ vì hơi ngại nên Ngọc Linh có chút chần chừ, nhưng dưới tài năng thuyết phục của Hạ Du, cộng với ấn tượng khá tốt về Kaizo ngay từ đầu nên cuối cùng Ngọc Linh cũng đồng ý. Vậy là bốn người bắt đầu tách ra đi về hai phía.

Bầu không khí giữa Ngọc Linh và Kaizo có chút không được tự nhiên cho lắm. Bình thường Ngọc Linh rất cởi mở và dễ bắt chuyện với người khác, nhưng chẳng hiểu sao hiện tại cô lại cảm thấy vô cùng căng thẳng nên không biết nói gì. Cả hai người cứ như vậy im lặng đi cạnh nhau, gặp quái thì Kaizo liền chạy lên trước ra sức tiêu diệt, không để chúng tới gần Ngọc Linh.

Hạ Du và Vô Tình đều có cấp độ lẫn chiến lực cao hơn hai người kia nên đề tiêu diệt những con quái nhỏ dọc đường, tiến thẳng về phía trung tâm để dăng hơn. Khi nhân vật Lucia và Kaizo xuất hiện ở vị trí trung tâm đã thấy hai người kia đang đánh nhau với boss chính của nhiệm vụ. Đặc điểm của những con quái trong nhiệm vụ này là chúng sẽ nhắm tới những người chơi có cấp độ và chiến lực thấp để tiêu diệt. Chính vì thế, ngay khi Ngọc Linh và Kaizo vừa xuất hiện, con boss chính đang đánh nhau với Hạ Du và Vô Tình liền lập tức nhảy vọt về phía Ngọc Linh ra đòn với cô. Thế nhưng, không may cho con boss là hôm nay bạn Ngọc Linh nhà ta đã có anh hùng đi bên cạnh nên chưa kịp đụng vào Ngọc Linh thì đã bị Kaizo một chiêu đánh cho chết không kịp ngáp. Hạ Du trông thấy cảnh tượng vừa rồi thì cảm thấy vô cùng hài lòng. Bước đầu gây ấn tượng xem như đã thành công.

Có lẽ Quốc Thái đã quyết tâm theo đuổi Ngọc Linh rồi. Lúc trước suốt ngày đu bám theo Hạ Du chẳng qua là vì muốn trêu chọc tên bạn thân của mình thôi, nhưng chọc không đúng người nên bây giờ có tiền cũng không dám nữa rồi.

Từ ngày Hạ Du bỗng nhiên trở thành quân sư tình yêu cho Quốc Thái, tần suất hai người gặp nhau ngày một nhiều hơn bình thường. Giáo viên vừa ra khỏi lớp chưa bao lâu, Hạ Du đã thấy bóng dáng của Quốc Thái đang thấp thoáng từ phía bên kia hàng lang chạy tới. Cô liền lập tức rời khỏi chỗ đi ra cửa đứng chờ sẵn, sau đó cùng Quốc Thái vui vẻ dặt nhau xuống căng tin khiến cho một bạn đẹp trai nào đó đang ngồi trong góc lớp nghiêng răng ken két, máu muốn dón hết cả lên não tới nơi rồi.

Hạ Du ngồi trong căng tin, một tay liên tục gõ trên mặt bàn, một tay chống cằm hướng ánh mắt mơ màng nhìn ra phía sân trường, cho tới khi gói bim bim to đùng bất ngờ xuất hiện trước mặt cô mới giật mình ngẩng đầu lên. Cô liền nhận lấy gói bim bim xé ra ngay, bóc một miếng bỏ vào miệng nhai nhồm nhồm.

Quốc Thái ngồi xuống đối diện, đẩy chai nước cam về phía Hạ Du nhỏ giọng nói: "Cảm ơn cậu nhiều nha!"

"Tôi chỉ là thuận gió đẩy thuyền thôi, mọi chuyện còn lại thế nào thì tự cậu lo liệu đi".

Hạ Du nói xong lại tiếp tục sự nghiệp ăn uống của mình. Bỗng cô khựng lại miếng bánh đang vừa định đưa vào miệng, mày hơi chau lại như đang suy nghĩ gì đó rồi quay sang nhìn chăm chăm vào người Quốc Thái dò xét.

Bị Hạ Du nhìn chăm chăm vào mình, Quốc Thái hơi ngạc nhiên: "Làm sao thế? Mặt tôi dính gì à?"

"Tôi đang nhìn xem cậu có gì đặc biệt không. Tôi thấy con Linh lâu lâu nó cũng hay nhắc tới cậu đó. Có khi nào nó cũng thích cậu rồi không?"

Quốc Thái nhìn Hạ Du bằng vẻ mặt háo hức: "Thật sao?"

Hạ Du gật gù: "Tôi không chắc lắm. Nhưng hình như cũng có khả năng là vậy".

"Cũng phải. Tôi vừa đẹp trai lại vừa tài năng như thế này thì có đứa con gái nào mà không thích cho được".

Hạ Du khẽ nhếch môi: "Trên kia dây điện hơi bị nhiều!"

"Cậu dối lòng một tí thì chết à? Người gì đâu mà khô cần thấy ghê. Thôi được rồi, cứ cho là cô ấy cũng thích tôi đi, nhưng phải làm gì cho cô ấy thật ấn tượng với tôi mới được chứ không phải vì vẻ bề ngoài hiểu không? Cậu nói thử xem, tiếp theo nên làm gì?"

Hạ Du đưa tay lên xoa cằm ra vẻ suy tư: "Để tôi nghĩ xem..."

Quốc Thái chăm chú nhìn theo từng hành động nhỏ của Hạ Du, nóng lòng tới nỗi cô còn chưa kịp nghĩ ra gì thì cậu đã lên tiếng trước: "Hay là để cô ấy chiêm ngưỡng body cực chuẩn của tôi đi, chắc chắn cô ấy sẽ thích mê luôn. Cậu thấy..."

Ặc!

Lời nói còn chưa kịp dứt thì Quốc Thái đã bị một miếng bánh nhét thẳng vào miệng làm cậu nghẹn lại, trợn mắt lên nhìn trời cố gắng nuốt trôi miếng bánh xuống bụng.

Hạ Du trừng mắt, cố gắng tiết chế giọng mình lại nhỏ nhất có thể: "Cậu biến thái vừa thôi. Cậu định làm gì nó hả? Tôi sẽ giết cậu..."

Quốc Thái mặt mày đen sì: "Tôi có định làm gì? Ý tôi là rù cô ấy đi boi. Cậu đang nghĩ cái quái gì trong đầu vậy?"

Hạ Du suýt chút nữa sặc cả nước bọt. Đi boi thì bảo đi boi, cái gì mà nhìn thấy bo đi bo điếc làm cô tưởng cậu ta định... Cô cong môi, lườm Quốc Thái một cái cháy mặt.

"Đề từ từ tôi tính!"

Hạ Du chép miệng, sau đó lại tiếp tục ăn bánh, vừa ăn vừa suy nghĩ mông lung. Quốc Thái thì đang trong tình trạng đứng ngồi không yên, chốc chốc lại lèo nhèo hỏi Hạ Du khiến cô mất tập trung, bực mình mà nhét luôn bánh vào miệng cậu ta. Hành động ấy lọt vào mắt một bạn trẻ đẹp trai ngồi cách đó không xa lại trở thành hành động vô cùng tình tứ, khiến cho cậu ta tức tối khó chịu, hai tay nắm chặt thành quyền nghiền răng ken két.

"Anh thích cái cô đó à?"

Hải Nam nghe có tiếng người hỏi nhưng không buồn quay người lại nhìn, im lặng cay cú nhìn về phía đối diện.

"Anh nhìn người ta làm gì? Thích thì đi cướp về đi chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Hải Nam tức tối: "Em nói nghe đơn giản quá nhỉ?"

Mỹ Duyên đứng khoanh tay trước ngực, lắc đầu nguầy nguậy bởi hành động và thái độ vừa rồi của Hải Nam. Đây là lần đầu tiên cô thấy Hải Nam vì một đứa con gái mà phải lên lút rình mò thế này. Cô tiến gần về phía Hải Nam hơn, cúi thấp người xuống một chút, nhỏ giọng: "Cách thì không thiếu, việc gì anh phải làm thế này? Mất mặt quá đi".

Hải Nam quay sang nhử mày nhìn Mỹ Duyên bằng ánh mắt không mấy vui vẻ, hừ một tiếng rồi nói: "Đội em nghĩ ra cách chắc lúc đó anh già luôn rồi!"

Cậu đột nhiên đứng phắt dậy, đi thẳng vào phía trong căng tin. Từ đầu buổi đến giờ, ánh mắt cậu vẫn không hề rời khỏi vị trí nơi Hạ Du và Quốc Thái đang ngồi. Cậu bước tới trước mặt hai người, không nói không rằng cầm tay Hạ Du kéo mạnh khiến gói bánh trên tay cô bất ngờ văng ra, rơi vãi tung toé dưới đất. Hạ Du còn ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chưa kịp ú ớ tiếng nào đã bị Hải Nam lôi tuột đi trước bao nhiêu ánh mắt tò mò của những người xung quanh. Quốc Thái thì không mấy ngạc nhiên cho lắm, vừa bóc bánh bỏ vào miệng vừa nhìn theo bóng dáng hai người kia mà nhoen miệng cười. Bạn thân từ hồi còi chuồng tắm mưa tới giờ, cậu còn không hiểu Hải Nam tại sao lại như thế ư?

Hạ Du sau khi bị Hải Nam túm tay lôi đi thì vừa khó hiểu lẫn bực bội. Cả đoạn đường từ căng tin trở về lớp, cô không ngừng giãy dụa, miệng kêu la oai oái nhưng không có cách nào thoát ra khỏi bàn tay đang siết chặt lấy tay mình. Đến khi bị Hải Nam ấn vào chỗ ngồi trong lớp, cô mới giật mạnh cánh tay mình lại, tức giận gào lên: "Cậu làm cái quái gì thế hả? Bị ngáo à?"

Hải Nam bực dọc ngồi xuống bên cạnh, nhìn chằm chằm vào mắt Hạ Du gần giọng: "Tôi bảo cậu tránh xa thằng đó ra rồi cơ mà? Từ nay đừng có mà đi chung với nó nữa!"

"Tôi đi với ai cũng cần phải có sự đồng ý của cậu sao? Cậu là gì? Ông nội tôi chắc?"

"Thích nó hay sao mà suốt ngày bám dính lấy nó như thế? Con gái con đứa, không ra cái thể thống gì cả!"

"Thích hay không là quyền của tôi, không liên quan đến cậu. Buồn cười thật đấy, thế cậu suốt ngày bám dính lấy gái thì chắc là ra cái thể thống công rãnh gì quá nhỉ?"

Hải Nam khề nhừ mày: "Em ấy không phải gái!"

Hạ Du cười nhếch môi: "Không phải gái chả lẽ lại là trai? Vậy cô ta chuyển giới à? Nói đi nói lại vẫn là cậu biến thái. Còn bắt con nhà người ta đi chuyển giới vì mình nữa".

Hải Nam chẳng buồn tranh luận về mấy cái suy nghĩ vớ vẩn của Hạ Du nữa. Đầu óc cô gái ngồi trước mặt cậu đầy phong phú đa dạng như thế nào cậu không phải không rõ. Cho dù bây giờ có tranh luận đến sáng mai thì cũng chẳng thể nào khai sáng cho cái não toàn chứa những điều tăm tối của Hạ Du được. Thế là cậu lảng sang chuyện khác: "Tóm lại là từ nay đừng có đi chung với thằng kia nữa!"

Hạ Du bĩu môi: "Hay chắc cậu đang ghen vì tôi cướp mất người tình của cậu à? Cậu cũng hay thật đấy, yêu hết người này tới người kia. Nữ không tha mà nam cũng không bỏ. Tôi nói cậu biến thái quá đúng không sai mà. Thôi đi mà lo nói chuyện với tình nhân của cậu ấy, đừng có quan tâm tới tôi!"

Nói xong, Hạ Du trừng mắt lườm Hải Nam một cái rồi úp mặt xuống bàn, mặc cho cậu vẫn cứ lải nhải bên tai cô không ngừng. Cái tên này, đúng là càng ngày càng không thể chấp nhận được mà.

* * *

Hạ Du đã hứa với Quốc Thái sẽ giúp cậu ta nghĩ cách rủ rê Ngọc Linh đi bơi, thế nhưng mấy ngày nay cô vắt óc suy nghĩ mãi mà vẫn chưa biết nên lấy lý do gì. Kể ra thì chuyện này hơi khó, bởi vì từ trước tới nay hề nhắc đến bơi lội là cô luôn luôn tránh xa như tránh tà vậy. Ngọc Linh là bạn thân của cô, dĩ nhiên chuyện cô ghét bơi lội cô ấy cũng biết. Bây giờ mà đột ngột rủ Ngọc Linh đi bơi thì hình như không được hợp lý cho lắm.

"Rốt cuộc phải làm thế nào nhỉ?" Hạ Du ngồi vắt vẻo trên ghế, vừa bồm bồm bỏ vào miệng vừa tự lẩm bẩm một mình.

Ngọc Linh vừa từ trong nhà vệ sinh đi ra, thấy Hạ Du ngồi thẫn thờ trên ghế, miệng lẩm bẩm như bị trúng tà mới lấy làm lạ, liền hỏi ngay: "Mày đang lẩm nhảm cái gì đấy?"

Hạ Du quay sang nhìn chăm chăm vào người Ngọc Linh một lúc rồi mới nói: "Chiều nay đi bơi không?"

Ngọc Linh chau mày: "Ăn bánh hết hạn nên bị trúng rồi à?"

Hạ Du chép miệng: "Vớ vẩn. Hỏi có đi không?"

Ngọc Linh cảm thấy có gì đó hơi đáng ngờ ở đây. Cô nhìn Hạ Du một lượt như muốn dò xét, xong lại quay sang phía cửa sổ nhìn ra ngoài nói: "Hôm nay đâu có mưa đâu nhỉ?"

"Tóm lại là có đi không? Hỏi nhiều quá!"

"Đi chứ!"

Gì chứ nói tới bơi lội là Ngọc Linh vô cùng thích thú vì đây là môn ưa thích của cô. Nhưng Hạ Du lại cực kì ghét nên trước giờ mỗi lần cô rủ có khi nào Hạ Du chịu đi đâu. Hôm nay đột nhiên Hạ Du chủ động rủ thì không thể bỏ qua, mặc dù có hơi đáng ngờ một chút. Thế là hai người hẹn sau giờ học buổi chiều gặp ở trước cổng hồ bơi. Khi Hạ Du tới nơi thì đã thấy Ngọc Linh đang chờ sẵn ở đó.

"Mày làm gì mà mò lâu thế? Đi, vào trong thôi!"

Ngọc Linh háo hức cầm túi đồ đi trước, Hạ Du sau đó cũng lò dò đi theo vào. Đây là lần đầu tiên trong suốt tám năm vừa qua Hạ Du mới bước chân vào hồ bơi. Chẳng biết bình thường ở đây có đông người không mà sao hôm nay lại vắng toe. Cô vừa bước chân ra khỏi phòng thay đồ thì đã thấy Ngọc Linh tung tăng đi ra với bộ quần áo bơi màu xanh nhạt ôm sát cơ thể. Cô mở mắt thật to nhìn chăm chăm vào người Ngọc Linh. Chỉ là đi bơi thôi mà, có cần phải thế này không? Nhưng mà không thể phủ nhận một điều rằng thân hình Ngọc Linh rất chuẩn. Có khi sau này đăng kí đi thi người mẫu lại có triển vọng.

Nhìn thấy Hạ Du, Ngọc Linh ngán ngẩm lắc đầu: "Đây là mày đi bơi hả? Mặc thế này thì thà khỏi thay đồ còn hơn, có phải là đỡ tốn công giặt thêm một bộ không?"

Hạ Du khế chau mày, cúi xuống nhìn lại quần áo trên người mình. Áo thun trơn màu nâu nhạt, quần ôm đen mỏng dài gần tới mắt cá chân. Quần áo thế này còn đòi hỏi gì nữa? Nhưng thôi, chủ yếu hôm nay rủ Ngọc Linh đi chỉ để giúp đỡ cái tên Thái giám kia thôi chứ cô đòi nào lại bơi với chả lội.

"Kệ tao, mày cứ việc bơi, tao ở trên giữ đồ. Đi đi, nói nhiều quá!"

Ngọc Linh chỉ biết chép miệng thờ dài, sau đó xoay người tiến về phía bên ngoài hồ nước. Vừa đi được vài bước cô đã khựng lại tại chỗ, mắt chữ A miệng chữ O nhìn chăm chăm vào người đang đứng cách chỗ cô một đoạn không xa lắm. Là Quốc Thái, cậu ta đang cời trần, mặc quần thể thao ngắn gần tới gối. Cô loạng quạng đưa tay ra gọi Hạ Du: "Du, đỡ tao, tao còn tỉnh!"

Hạ Du chau mày: "Chùi nước dãi đi má. Mê trai thì cũng vừa vừa phải phải thôi!"

Ngọc Linh nói mà mắt không hề rời khỏi bóng người trước mặt: "Tao bảo rồi, trai đẹp là của trời ban. Sống chết gì cũng phải nhắm cho đã đi rồi mới tính tới chuyện khác. Hơn nữa cậu ấy còn đang bán khoả thân kia. Chắc tao chết mất thôi!"

Quốc Thái tất nhiên đã biết trước được sự có mặt của hai người ở đây. Cậu xoay người từ từ tiến lại gần, giả vờ ngạc nhiên hỏi: "Ồ, là hai cậu sao? Trùng hợp quá, cũng đi bơi à?"

Hạ Du nghe xong câu đấy liền trề môi nhìn Quốc Thái. Đã lỡ diễn rồi thì diễn cho sâu một chút đi. Giả vờ ngạc nhiên mà khuôn mặt chẳng biểu lộ chút trạng thái nào cả. Nhưng thôi, dù gì cô đang giúp cậu ta nên cũng giả vờ diễn theo: "Chắc, đúng là trùng hợp quá!"

Hạ Du đứng phía sau lưng Ngọc Linh, vừa nói vừa lén nháy mắt với Quốc Thái ra hiệu. Quốc Thái dĩ nhiên hiểu ra ngay ý nghĩ của Hạ Du, lập tức tiến lên trước một chút, rất tự nhiên khoác vai Ngọc Linh kéo đi, vừa đi vừa nói: "Bạn Ngọc Linh xinh đẹp, qua đây mình tập bơi cho này. Bạn Hạ Du kia

chắc không có hứng thú gì với mấy cái vụ bơi lội này đâu. Cứ để cậu ấy ngồi đó giữ đồ cũng được!"

Hạ Du nghe xong câu đó suýt chút sắc nước bọt mà chết. Rõ ràng cô đang là người giúp đỡ họ cơ mà? Thế nào mà lại bị lãng quên một cách vô tình nhanh đến thế? Đúng là cái thứ con người ăn cháo đá bát. Cô cong môi xi ra một cái, sau đó giậm chân xoay người đi tới băng ghế bên cạnh hồ ngồi xuống, lấy điện thoại ra quẹt ngang quẹt dọc một cách thô bạo.

Một lát, Hạ Du để ý thấy dưới hồ nước có gì đó đen đen đang nhô lên nhô xuống, dần tiến về phía bờ. Cô nghĩ chắc có người đang bơi dưới đó nên cũng không quan tâm lắm, lại cắm mặt vào chiếc điện thoại trên tay. Thế nhưng, Hạ Du có cảm giác cái vật thể "đen đen" ấy sắp tiến gần về phía mình nên cô không thể thờ ơ được nữa, liền ngẩng đầu lên nhìn. Là người, hơn nữa lại là con trai. Trên người cậu ta chỉ mặc một cái quần bơi, tuy không ngăn như của Quốc Thái nhưng đang bị ướt cho nên dính sát lấy da thịt của cậu ta, để lộ cặp chân thon dài trắng nõn. Những hạt nước long lanh vẫn còn đang bám trên tóc, trên da thịt cậu ta từ từ lăn xuống theo từng nhịp bước chân.

Ừc!

Hạ Du nghe rõ mồn một tiếng nuốt nước bọt nơi cổ họng của mình. Mắt cô mở to, nhìn chằm chằm vào người vừa dừng lại trước mặt. Cô đang cố gắng kiềm chế để máu không phụt ra ngoài, nếu không chắc cô chỉ biết độn thổ mà chết ở đây mất thôi.

"Nhìn đủ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Hét Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Hải Nam đưa tay quơ qua lại trước mặt Hạ Du, sau đó ngồi xuống bên cạnh, tiện tay lấy luôn cái khăn tắm đang vắt trên ghế trùm lên đầu lau tóc.

Khuôn mặt Hạ Du bỗng đỏ lựng lên như hai quả cà chua chín. Cô lúng túng quay đi chỗ khác, miệng lắp bắp: "Ai...ai thèm nhìn cậu? Vớ vẩn".

Tự nhiên Hạ Du lại thấy mình cứ luống cuống như gà mắc tóc. Cô không biết phải làm gì, vội run rẩy mở điện thoại ra rồi dán mặt vào màn hình, ngón cái không ngừng quẹt ngang quẹt dọc. Quái thật, sao tự nhiên cô lại mất hết bình tĩnh thế này không biết.

Hải Nam quay sang hỏi: "Đi bơi mà ngồi đây ôm điện thoại à? Không biết bơi chứ gì?"

"Ai bảo tôi không biết bơi? Chẳng qua...ờ, chẳng qua tôi không thích thôi".

Hải Nam hơi nhếch khoé môi, vắt cái khăn ra thành ghế sau lưng rồi quay lại giật lấy điện thoại trên tay Hạ Du bỏ sang bên cạnh, sau đó đứng dậy nắm lấy cổ tay cô kéo mạnh: "Vậy thử thi với tôi xem nào!"

Điện thoại bị giật một cách đột ngột khiến Hạ Du hơi giật mình. Chưa kịp phản ứng gì lại bị Hải Nam kéo tay đứng dậy lùi về phía hồ bơi. Mặt cô bỗng biến sắc, miệng la oai oái: "Tôi không rành. Cậu bỏ tôi ra mau...bỏ ra!"

Cả người bị lôi lại sát bên mép thành hồ. Trước mặt là hồ nước trong xanh, gợn vài đường sóng nhỏ lăn tăn. Hạ Du lập tức cảm thấy cả người căng thẳng vô cùng. Cô nhìn thấy gương mặt sợ hãi của mình đang ẩn hiện trên mặt nước. Khẽ nuốt nước bọt, cô quay lại, miệng hơi run rẩy: "Cậu...thả tôi ra. Tôi không thích bơi...không thích...a a a a!"

Lời nói còn chưa dứt, Hạ Du liền bị một lực đẩy nhẹ khiến bản thân chơi vơi. Chỉ nghe "tùm" một cái, cả người cô liền ngã nhào xuống hồ, nước bắn tung toé.

"Ặc...cứu...cứu tôi...Ặc...tôi không biết...không biết bơi..."

Hạ Du cố vùng vẫy, ngoi đầu lên khỏi mặt nước, miệng thốt lên từng chữ đứt quãng. Hải Nam đứng trên bờ hơi híp mắt nhìn xuống phía dưới hồ. Đùa gì chứ? Nước cạn như vậy, cho dù có không biết bơi thì cũng đâu thể chìm được? Cậu nghĩ, cô gái này lắm chiêu nhiều trò, không chừng lại đang giả vờ để dụ cậu xuống rồi cho cậu một vỏ cũng nên. Tốt nhất là phải cảnh giác cao độ.

"Nam, mau vớt nó lên, vớt nó lên!"

Đột nhiên, Ngọc Linh từ hồ bơi phía đối diện chạy tới chỗ bờ hồ bơi Hải Nam đang đứng, vừa chạy vừa la thật to. Mới vừa rồi Hải Nam còn nghĩ rằng Hạ Du chỉ đang muốn giờ trò, nhưng thấy thái độ hốt hoảng của Ngọc Linh thì cậu cũng hơi nghi ngờ mới quay đầu lại nhìn xuống hồ. Chỉ thấy cơ thể Hạ Du không còn vùng vẫy nữa mà dường như sắp chìm khỏi mặt nước. Lúc này, cậu mới hốt hoảng nhảy tùm xuống nước, sải tay bơi thật nhanh về phía Hạ Du, ôm ngang hông cô kéo cả người sát với người mình rồi từ từ tiến về phía thành hồ bơi. Lúc ấy, Ngọc Linh và Quốc Thái cũng vừa đi tới, chột vật giúp Hải Nam kéo người Hạ Du lên bờ.

Ngọc Linh lập tức ngồi xuống bên cạnh cơ thể đang nằm bất động của Hạ Du ép ngực cho cô, nhưng hình như không có tác dụng. Cả người Hạ Du vẫn

không có chút phản ứng gì. Ngọc Linh lo lắng quay sang nhìn Hải Nam đang ngồi quỳ gối phía đối diện nói: "Nó bị chứng sợ nước từ đó tới giờ rồi. Có chết cũng không bao giờ đi bơi kiểu này đâu. Bây giờ phải làm sao đây?"

Hải Nam cứ nghĩ lúc này Hạ Du chỉ giả vờ, không ngờ sự thật lại như vậy. Cậu cảm thấy có chút tội lỗi, chăm chăm nhìn vào cơ thể đang nằm trước mặt mà vô cùng lo lắng. Cậu đưa tay bóp nhẹ mũi Hạ Du, hít một hơi thật sâu rồi cúi xuống hô hấp nhân tạo cho cô. Sau mấy lượt hô hấp, Hạ Du bất ngờ ho sặc sụa rồi bật người ngồi dậy. Dường như cô vẫn còn chưa hết sợ hãi, mặt mày tái xanh, tay chân cứ run cầm cập. Hải Nam nhìn thấy cô như vậy, vừa cảm thấy xót xa lại vừa ăn năn. Phải chi lúc này cậu không đùa quá trớn thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi. Chẳng biết tại sao đột nhiên cậu lại không tự chủ được mà ôm chặt người Hạ Du siết chặt lấy.

Ngọc Linh và Quốc Thái hết trở mắt nhìn cảnh tượng trước mặt rồi lại quay sang nhìn nhau. Mất vài giây sau, cả hai mới ý thức được tình huống hiện tại, bèn nháy mắt nhau, lén lút dắt nhau rời khỏi đó trong sự im lặng. Còn Hạ Du thì khỏi nói, từ lúc bị Hải Nam ôm chặt lấy thì cả người cứ đờ ra như xác chết, hai mắt mờ to nhìn thẳng về phía trước không chớp lấy một cái, cũng chẳng có một phản ứng gì.

"Xin lỗi!"

Hai chữ ngắn ngủi khế thì thắm bên tai Hạ Du. Hải Nam vẫn siết chặt lấy người Hạ Du. Cậu chẳng biết tại sao mình lại hành động như thế này. Tất cả mọi hành động hiện tại bây giờ của cậu đều là làm theo sự mách bảo của con tim.

Hạ Du cảm giác như nhịp tim của mình ngày một gấp gáp hơn, và đang có dấu hiệu bị lệch lạc. Chẳng biết từ khi nào cô phát hiện ra rằng, mỗi lúc ở bên cạnh người con trai đang siết chặt lấy mình kia là cảm xúc của cô lại càng lúc càng thay đổi rõ rệt. Cô chột dạ mạnh người Hải Nam ra, luống cuống đứng dậy định chạy đi thì bàn tay đã bị ai đó giữ chặt lại.

Cô quay sang nhìn Hải Nam, sau đó vùng tay thật mạnh, quát: "Cậu làm cái quái gì thế? Bỏ tay tôi ra!"

"Cậu định đi đâu?"

"Không liên quan đến cậu, đó là việc của tôi!"

Hải Nam nhìn thẳng vào mắt Hạ Du, khế cắn môi ngập ngừng nói: "Cậu...ghét tôi đến vậy sao?"

Hạ Du bỗng nhiên ngẩn ra vài giây.

Ghét sao? Lúc trước thì đúng là như vậy, còn bây giờ thì...

Cô cũng không rõ thứ cảm xúc của mình dành cho Hải Nam là gì nữa. Nhân lúc Hải Nam nói lỏng bàn tay, cô liền giật mạnh tay mình rồi bỏ chạy khỏi đó. Hải Nam chỉ biết ngồi tại chỗ bất lực nhìn cô chạy đi. Khuôn mặt thanh tú bỗng trở nên u buồn, hai hàng mi rũ xuống, ánh mắt thoáng qua tia hụt hẫng.

* * *

Năm nay, kì thi tốt nghiệp Trung học phổ thông quốc gia có sự thay đổi. Thay vì mọi năm học sinh thi sáu môn thì năm nay rút lại chỉ còn bốn môn. Trong đó, Văn, Toán là hai môn thi bắt buộc, hai môn còn lại sẽ do học sinh tự đăng kí theo mong muốn của mình. Cũng chính vì vậy mà hiện tại, trong giờ sinh hoạt cuối tuần, cả lớp của Hạ Du đang nhốn nháo, sôi nổi bàn luận về môn thi mà mình lựa chọn để điền vào bản đăng kí.

Tâm trạng Hạ Du không tốt cho lắm, nên từ đầu buổi tới giờ chỉ ngồi im lặng tại chỗ, gục mặt xuống bàn. Tới khi nghe lớp trưởng gọi đích danh tên mình cô mới giật mình ngẩng đầu dậy nhìn về phía bục giảng trả lời: "Gọi tao cái gì?"

"Lớp đăng kí môn thi hết rồi, sao soái không đánh dấu vào đây? Hôm nay phải đăng kí xong, nộp xuống cho Ban Giám hiệu nhà trường để tiến hành xếp lớp nữa. Soái chọn môn gì, nói đi tao đánh dấu hộ luôn cho".

Hạ Du hơi lưỡng lự suy nghĩ, xong quay sang chỗ bên cạnh thì không thấy bóng dáng quen thuộc hằng ngày đâu nữa. Cô thở ra một hơi buồn bã, nhỏ giọng trả lời: "Sinh, Hoá".

Cả lớp nghe câu trả lời của cô xong, không khí ồn ào vừa nãy bỗng im bật, mấy chục cặp mắt đồng loạt quay xuống nhìn cô chăm chăm.

Hạ Du khế chau mày: "Có gì lạ lắm à?"

"Môn Sinh thì không nói làm gì. Tao nhớ không nhầm thì soái lớp mình đâu có thích môn Hoá? Hình như đó giờ còn học dở môn ấy nhất cơ mà?"

"Soái ơi, Soái suy nghĩ cho kĩ đi chứ lớp mình ít ai chọn Hoá lắm. Sao không chọn Địa cho dễ?"

"Phải đó, chuyện này không đùa được đâu nha. Đừng có chọn bừa, nghĩ cho kĩ đi. Lỡ chọn rồi là không đổi được đâu. Rồi vào phòng thi không có đồng đội hỗ trợ, gặp mấy bạn lớp khác biết bạn nó có giúp soái không? Chưa kể thi tốt nghiệp thì canh thi cũng chật lắm đó!"

Hạ Du lười nhác trả lời: "Tao chọn rồi, cứ đánh dấu vào cho tao đi. Không làm được thì cứ định lí Lu-I mà chơi thôi".

Nói xong, Hạ Du không buồn nghe đám bạn trong lớp khuyên giải nữa mà nằm trườn ra bàn một cách mệt mỏi.

Hôm nay học bài xong sớm, Hạ Du tranh thủ đăng nhập vào game một chút. Cái tên Vô Tình vẫn một màu xám xịt nằm trên danh sách bằng hữu. Đạo gần đây cậu ấy rất ít khi lên mạng, có khi gần tới khuya Hạ Du mới thấy cậu online. Cô có hỏi, cậu chỉ bảo hơi bận, còn nói cô sau này buồn ngủ thì cứ đi ngủ trước chứ không cần đợi. Có lẽ cậu ấy bận thật, bởi vì cậu ấy còn cuộc sống ngoài đời của mình nữa cơ mà, đâu phải lúc nào cũng rảnh rỗi mà chơi game với cô.

Đang mơ mơ màng màng, Ngọc Linh bỗng ở đâu xuất hiện trước mặt Hạ Du với một túi đồ ăn vặt trên tay. Hạ Du nhìn thấy đồ ăn thì hai mắt lập tức loé sáng, chồm người dậy giật phắt túi đồ trong tay Ngọc Linh, lấy một gói bim bim xé ra, bốc bánh bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm.

Ngọc Linh thấy hành động như hổ đói của Hạ Du thì chỉ biết lắc đầu ngao ngán: "Biết mấy giờ rồi không? Ăn nhiều vậy không sợ béo phì à?"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

"Ai bảo mấy giờ này còn mang đồ ăn về. Là mấy hại tao, tao có bị béo phì thì mày là người chịu trách nhiệm".

Ngọc Linh kéo cái ghế bên cạnh lại ngồi xuống, hỏi: "Nghe bảo mấy tuần nữa là chia lớp mới rồi đó. Mày chọn môn gì thế?"

"Hoá, Sinh".

"Cái gì?"

Ừc!

Ngọc Linh đột nhiên hét toáng lên làm Hạ Du giật bắn người, nuốt luôn miếng bánh chưa kịp nhai xuống cổ họng. Cô tròn ngược mắt, quay sang nhìn Ngọc Linh.

"A ha ha, sorry nhá! Tại tao bắt ngờ quá!"

Ngọc Linh vội vã với lấy chai nước đặt trên bàn đưa cho Hạ Du, sau đó ngồi thao thao bất tuyệt, lại là về chủ đề chọn môn thi tốt nghiệp của Hạ Du. Nhưng Hạ Du căn bản là không buồn để ý tới những lời nói của Ngọc Linh, chỉ chuyên tâm với sự nghiệp ăn uống của mình.

Thấy Hạ Du như thế, Ngọc Linh đành bất lực thở dài, sau đó lại hỏi: "Thế cái cậu Hải Nam đó thì sao? Cậu ta chọn môn gì?"

Hạ Du nghe tới hai từ "Hải Nam" thì đột ngột dừng ăn, ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Linh. Từ sau cái hôm đi bơi đó, Hải Nam bỗng trở nên khác hẳn thường ngày. Không châm chọc, chỉ chơé với Hạ Du nữa, thậm chí còn cố tình tránh mặt cô. Cả tuần nay rồi, hai người dù có ngồi cạnh nhau năm tiết học một ngày cũng không cạỵ rằng nói chuyện nửa lời. Mặc dù Hạ Du cảm thấy rất khó chịu, nhưng cô cũng chẳng biết phải làm sao cho đúng nên cũng chọn cách im lặng luôn.

"Tao không biết".

"Bạn cùng bàn kiểu gì thế?"

Hạ Du khẽ cắn môi, thực ra cô cũng tò mò lắm, nhưng cái tên chết chấỵ đầỵ dạo này cứ tránh cô như tránh tà, ngồi cạnh thì không cạỵ miệng nói nửa câu. Cô cũng muốn hỏi lắm, nhưng thấy thái độ của cậu ta như thế cô cũng thấy bực nên chẳng buồn hỏi.

"Mà cậu ta chọn môn gì cũng mặc xác cậu ta. Muốn biết thì hỏi cậu ta chứ hỏi tao làm gì? Liên quan gì tới tao?"

Ngọc Linh lắc đầu: "Thôi bỏ đi. Mau, chuẩn bị vào ăn kẹo cưới của chị đi!"

Ngọc Linh vỗ vai Hạ Du cười một cái rồi xoay người đứng dậy, leo lên giường bật máy tính đăng nhập vào game. Hôm nay cô và Kaizo sẽ tổ chức lễ kết hôn.

Hạ Du buồn chán xoay người lại ngồi đối diện máy tính, di chuyển nhân vật của mình trở về thành Trường An đứng trước mặt Chức Nữ, tặng hẳn năm ngàn xu làm quà cưới rồi đi vào trong Thiên Tứ Lương Duyên điện. Hiện tại, bên trong lễ đường đã đông nghịt người. Cái tên Thái giám kia cũng giàu phết, phát bao nhiêu là kẹo hí đỏ, lại còn hào phóng tặng cô bao lì xì hai trăm vàng nói là quà đền ơn vì cô đã giúp đỡ cậu ta.

Hạ Du cười khẩy, mở hộp thoại ra gửi đi một tin nhắn riêng: "Cậu cũng giỏi đấy, mới đó đã hốt được nó rồi!".

Kaizo: "Đều là nhờ cậu cả. He he!"

Tiểu Du: "Tôi đang thắc mắc là tại sao đột nhiên cậu lại thích con Linh?"

Kaizo: "Tự nhiên thấy thích thì thích thế thôi, ai biết lí do đâu. Hỏi câu gì khó trả lời quá".

Hạ Du khẽ lắc đầu cười. Hai người này, vậy mà lại thành một đôi nhanh đến thế. Đúng là duyên phận của họ tốt thật. Tự nhiên Hạ Du lại thấy buồn cho số phận của mình, đúng là hẩm hiu hết mức.

* * *

Kì thi cuối năm của Hạ Du diễn ra khá là suôn sẻ. Tuy điểm số của cô không cao nhưng đối với học lực của Hạ Du thì khá là tốt, không có môn nào dưới trung bình cả. Một tuần sau đó, khối 12 chính thức bị chia lại lớp. Bạn học chung của Hạ Du đa số đều chọn khác môn cô chọn nên gần như cô chẳng học chung với người quen nào cả, chỉ trừ môn Sinh là còn được học với một vài bạn cùng lớp.

Có đôi lúc, chẳng hiểu vì sao mà bản thân ta lại cảm thấy trống rỗng đến lạ, giống như tâm trạng của Hạ Du lúc này. Cô vừa đi vừa nghĩ ngợi vớ vẩn, chốc chốc lại giơ chân đá mấy cái là khô rưng dưới sân trường. Một bóng đen cao lớn bỗng từ đâu nhảy bổ ra trước mặt Hạ Du khiến cô giật bắn người kêu lên một tiếng, tay nắm chặt thành nắm đấm giơ về phía trước. May cho người trước mặt nhanh tay chụp lấy bàn tay của Hạ Du, nếu không thì e là đã bị trọng thương rồi.

"Này, cậu có thể bớt bạo lực đi một chút được không? Người thì vừa được bằng cử khoa mà hờ ra là đánh với đấm".

"Đù cho cậu xuống mồ là được rồi, ai kêu dám hù dọa tôi!"

Quốc Thái buông tay Hạ Du xuống, nhe răng cười nham nhở, sau đó xoay người đi song song bên cạnh Hạ Du.

Hạ Du quay sang, chau mày hỏi: "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Có gì đâu, đang định đi về kí túc xá mà nhìn thấy cậu nên tiện về chung cho vui".

"Con Linh đâu?"

"Ồ lại trao đổi cái gì với bạn trong lớp ấy, bảo tôi đi về trước".

"VẬY CÒN..."

Hạ Du bỏ lửng câu nói, quay sang nhìn Quốc Thái rồi lại tiếp tục đi về phía trước, không hỏi thêm gì nữa.

"Định hỏi ai? Thăng Nam ấy hả?"

"Cũng lâu rồi không thấy mặt mũi cậu ta đâu cả. Chết mất xác ở xá xinh nào rồi?"

Hạ Du nhớ rất rõ, lần cuối cô nhìn thấy Hải Nam là vào tiết sinh hoạt tuần trước, khi mà lớp còn chưa bị chia lại. Không như những lần trước toàn tránh mặt cô, hôm đó cậu lại chủ động nói chuyện với cô, nhưng chỉ vồn vện đúng một câu "học tốt, chúc cậu thi đậu tốt nghiệp". Cô cũng chẳng biết nói gì ngoài đáp lại bằng cái gật đầu, một nụ cười nhạt vì bản thân cảm thấy hoàn cảnh lúc ấy gượng gạo vô cùng. Trong trí nhớ của Hạ Du, hôm đó cậu đã nhìn cô một lúc lâu, ánh mắt có gì đó rất mơ hồ khó đoán. Hình như cậu ta định nói gì đó với cô, nhưng rồi lại thôi.

"Nó ấy hả? Đạo này cứ như người cỡi trên. Đến và đi nhanh như một cơn gió ấy. Mà cậu hỏi làm gì? Nhớ nó à?"

Hạ Du quay sang lườm Quốc Thái: "Diên, tôi mà thêm nhớ cậu ta à? Tại tôi thấy hai người hay đi chung nên mới thuận miệng hỏi vậy thôi. Vớ va vớ vẩn!"

Nói xong, Hạ Du bước thật nhanh về phía trước để che giấu đi sự bối rối đang hiện rõ trên gương mặt mình, cũng không biết Quốc Thái đang ở sau lưng nhìn cô với ánh mắt vô cùng hoài nghi.

Hạ Du trở về phòng, ném balo sang một góc bàn rồi thả người phịch xuống giường một cách nặng nhọc. Cô đang suy nghĩ xem rốt cuộc đạo này cái tên Hải Nam làm gì, đi đâu mà mất tăm mất dạng. Cái trường này cũng đâu tính là lớn quá, lại còn ở cùng khu kí túc xá nữa mà đến một lần chạm mặt thôi cũng không có. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác chứ.

Nằm lẩn lộn qua lại một cách nhàm chán hồi lâu, Hạ Du bật người ngồi dậy lò dò đi tìm thức ăn bỏ vào cái bụng đang sôi ùng ục vì đói của mình, sau đó lôi sách vở ra bắt đầu học bài một mạch tới tận xế chiều. Lúc này Ngọc Linh có ghé về phòng, vội vàng tắm rửa thay quần áo rồi lại đi ngay. Chắc lại đi với Quốc Thái rồi. Hai cái người này, từ dạo quen nhau đến giờ cứ suốt ngày bám dính lấy nhau khiến người khác nhìn vào không thể không thấy ganh tị cho được. Nhưng Hạ Du biết, cả hai người họ đều là những người biết suy nghĩ, sẽ không vì chuyện tình cảm nam nữ mà chảnh mắng việc học hành thi cử nên cô cũng không lo lắng lắm.

Vừa loay hoay trong nhà tắm bước ra, Hạ Du liền nhìn thấy một túi bánh gạo to đùng đang đặt trên bàn cạnh máy tính. Chắc chắn là của Ngọc Linh mua cho cô. Tự nhiên cô cảm thấy Ngọc Linh đúng thật là vĩ đại vô cùng, đi chơi với bạn trai vẫn không quên còn có con bạn đang cô đơn lủi thủi ở phòng một mình. Cô bước lại gần, ngồi vắt vẻo trên ghế, mở túi bánh gạo ra ăn một cách ngon lành. Vừa ăn, cô vừa tranh thủ bật máy tính lên đăng nhập vào game.

Đồ đệ không online. Hạ Du buồn bực ngã người ra sau ghế thờ dài, đặt gói bánh gạo đang ăn dở sang một bên. Tự nhiên cô chẳng cảm nhận được mùi vị gì của miếng bánh gạo nữa, mặc dù đó là thứ đồ ăn ưa thích của cô. Đạo này cô cảm thấy mình với đồ đệ có vẻ hơi nhạt, chẳng được như lúc trước nữa. Hay là cậu ấy thấy chán rồi?

Dinh!

Âm thanh nhắc nhở vừa kêu lên, Hạ Du lập tức bật người ngồi thẳng dậy. Nhìn thấy chấm tròn nhỏ bên cạnh cái tên quen thuộc vừa sáng lên, cô liền vội vã nhấp chuột, lập đội ngay, sau đó gửi đi một tin nhắn.

Tiểu Du: "Đạo này cậu bận gì à đồ đệ? Sao cứ thoát ần thoát hiện như ma vậy?"

Vô Tình: "Đã bảo là không được gọi đồ đệ nữa cơ mà!"

Hạ Du bật cười: "Này, cậu quên lúc trước mọi người ai cũng nghĩ cậu là thụ à? Thế giờ thích gọi là vợ hay là đồ đệ?"

Hải Nam ngồi trước màn hình máy tính, sắc mặt bỗng trở nên khó coi vô cùng: "Cậu online ít thôi, lo học đi. Chẳng phải sắp thi tốt nghiệp rồi à?"

Lúc trước Vô Tình có nói rằng cậu ấy bằng tuổi cô nhưng cô lại quên mất, vì thế nên có lẽ cậu ấy cũng chuẩn bị bước vào kì thi tốt nghiệp và Đại học rồi. Đạo này hai người không còn hay nói chuyện như trước nữa, cho nên cô cảm thấy có chút không nề, nhưng chuyện học hành quan trọng hơn, thế nên cũng đành chịu.

Hạ Du định rủ Vô Tình đi đánh quái một chút nhưng cậu ấy lại từ chối, còn bảo Hạ Du lo mà đi ngủ sớm. Mặc dù cô biết cậu ấy có ý tốt, nhưng sao cô vẫn cảm thấy không nề rời xa. Từ giờ tới lúc thi tốt nghiệp còn có hơn hai tuần nên chắc từ mai phải nghỉ online cho đến khi thi xong. Nghĩ tới việc cả nửa tháng trời mà không nói chuyện với nhau, tự nhiên Hạ Du lại có chút buồn buồn.

Tiểu Du: "Từ mai chắc nghỉ online, bài vở gì ngập đầu".

Vô Tình: "Ừ, thi xong đi rồi tính tiếp!"

Hạ Du cắn môi nghĩ ngợi một lát rồi nói tiếp: "Không nói chuyện với nhau lâu như thế cậu đừng có mà quên mất tôi đấy nhá! Ha ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thi Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hạ Du giả vờ đùa, nhưng thực chất đó lại là điều khiến cô cảm thấy lo sợ. Đạo này mới chỉ ít nói chuyện thôi mà khoảng cách giữa cô và Vô Tình đã dần xa cách rồi, bây giờ một thời gian mà không nói chuyện với nhau nữa thì không biết liệu giữa hai người sẽ như thế nào đây.

Vô Tình: "Ai bảo không nói chuyện?"

Hạ Du ngạc nhiên: "Thi không online nên sẽ không nói chuyện được còn gì?"

Vô Tình: "0983XXXXXXX, nhá số qua đây!"

Hạ Du tròn mắt ngạc nhiên nhìn dãy chữ số vừa xuất hiện trên màn hình. Cô cứ ngồi thừ ra như thế một lúc, sau đó định thần lại mới vội vã lấy điện thoại bấm số, lưu vào danh bạ rồi ấn gọi. Điện thoại bắt đầu kết nối, những tiếng tút tút chậm rãi vang lên. Hạ Du cảm thấy trống ngực mình bắt đầu đập mạnh hơn. Một tay cô bóp chặt chiếc điện thoại đang áp trên tai, tay kia vô thức bầu chặt lấy mép bàn gỗ.

Vừa có tín hiệu đầu dây bên kia bắt máy, Hạ Du bỗng nhiên lại hoảng hốt lấy điện thoại xuống ấn tắt luôn. Cô hồi hộp tới mức tưởng chừng như hơi thở của mình đang ngừng lại. Ngồi nhìn chằm chằm hai chữ "đồ đệ" trên màn hình, tự nhiên cô lại thấy vô cùng hối hận. Phải chỉ lúc này đừng có tắt máy thì đã được nghe giọng của cậu ấy rồi.

Hạ Du đặt điện thoại sang một bên, lạch cạch gõ tin nhắn gửi cho Vô Tình.

Tiểu Du: "Ha ha ha, số 641 đuôi là của tôi đấy!"

Vô Tình: "Sao lại tắt máy?"

Hạ Du đưa tay gỡ đầu, cắn môi nghĩ ngợi một chút rồi trả lời: "Nhá máy cho biết số là được rồi, tốn tiền. Ha ha ha!"

Vô Tình: "Bỏ tay, thôi đi ngủ sớm đi".

Tiểu Du: "Ừ, vậy thôi tôi out nha, cậu cũng đi nghỉ sớm đi".

Hạ Du thở dài ra một hơi, tắt máy tính rồi cầm điện thoại lò dò đi về phía giường ngủ, thả người nằm phịch xuống. Vừa định nhắm mắt lại thì điện thoại bên cạnh chợt rung lên. Cô đưa tay với lấy điện thoại, thấy tin nhắn của Vô Tình gửi tới liền vội vã mở ra đọc ngay.

"Đi ngủ sớm đi, đã nói rồi đó, thức khuya đi rồi biết!"

Hạ Du đọc xong tin nhắn liền bật cười. Cái tên này, nói chuyện cứ như kiểu cô là con nít không bằng ấy. Cô lướt tay trên bàn phím một cách nhẹ nhàng, trả lời tin nhắn.

"Biết cái gì? Cậu định làm gì tôi?"

"Cậu nên nhớ bây giờ cậu đang là phu nhân của tôi đấy, tôi muốn làm gì thì làm thôi. Mau ngủ đi".

Hạ Du cảm giác hai bên má mình nóng hừng hực cả lên, mặc dù cái quạt gió đặt phía cuối giường vẫn đang phả thẳng hướng gió vào người cô. Đọc tin nhắn lại lần nữa cô mới trả lời: "Ừ, vậy cậu cũng ngủ ngon!"

Cầm điện thoại trên tay một lúc, không thấy Vô Tình trả lời lại nên Hạ Du nghĩ có lẽ cậu ta ngủ rồi. Lướt qua lướt lại những tin nhắn vừa rồi mấy lượt xong cô mới chịu tắt máy, nằm sải cả hai tay hai chân trên giường, ngửa mặt mở mắt lên nhìn trần nhà.

Tự nhiên cô lại nghĩ tới Hải Nam. Hình ảnh cậu xuất hiện trong tâm trí cô ngày một rõ ràng hơn. Mà không nghĩ đến thì thôi, nghĩ rồi lại thấy khó chịu, bứt rứt trong người. Người bằng xương bằng thịt chứ có phải là thứ gì khác đâu mà mất tích dễ đến thế. Sắp thi tốt nghiệp rồi, nếu mà nói cậu ta bận việc gia đình nên về hay gì gì đó thì cũng không hợp lý cho lắm. Rốt cuộc là cậu ta đi đâu nhỉ?

Mà tại sao cô lại phải nghĩ tới cậu ta làm gì cơ chứ? Người cô cần nghĩ là đồ đệ của cô, là Thiên Vũ, là Vô Tình, là người mà cô đang thâm thương trọng nhớ mới đúng chứ.

Hạ Du cứ lẩn qua lẩn lại như thế, rồi ôm theo mơ suy nghĩ rồi bù ả chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

* * *

Kì thi tốt nghiệp Trung học phổ thông cuối cùng cũng chính thức diễn ra. Thi tốt nghiệp thì tất nhiên sẽ nghiêm ngặt hơn những kì thi khác. Ngoài việc hội đồng coi thi bên trong rất chặt chẽ thì ở bên ngoài cổng trường và xung quanh khuôn viên trường đều bố trí rất nhiều người giám sát.

Hai môn thi của Hạ Du chọn may mắn lại được xếp lịch thi vào cùng một ngày, nhưng cách nhau một môn. Sau khi thi Sinh xong, cô phải đi ra ngoài phía khu vực chờ thi mà nhà trường đã sắp xếp sẵn để đợi thi môn tiếp theo. Môn Sinh thì đúng tử của cô nên cô khá là yên tâm về bài làm của mình. Còn môn Hoá, đây là môn học phải nói là cô dốt nhất từ trước đến nay, thế mà chẳng biết tại sao lúc ấy lại mạnh mẽ chọn nó, để bây giờ trong vòng hơn mười lăm phút cuối cùng trước khi chính thức bước vào phòng thi cô lại thấy hối hận vô cùng. Từ lúc thi xong môn kia ra đây tới giờ, cô đã cố gắng hết sức tập trung ôn lại tất cả kiến thức về lí thuyết, nghiền lại những bài giải làm trước đó nhưng chẳng hiểu sao tự nhiên cô lại thấy nó khó hiểu một cách kì lạ. Mỗi một phút giây trôi qua là Hạ Du lại cảm thấy hồi hộp hơn một chút. Cô hi vọng đề thi sẽ không quá khó, nếu không thì cô chết chắc.

Trong lúc đang ôm cái mặt tròn trĩnh của mình bóp cho nó méo mó biến dạng, vô tình một bóng dáng quen thuộc lại lọt vào tầm mắt của Hạ Du. Cô ngạc nhiên đứng bật người dậy, mở to mắt nhìn chăm chăm về phía trước. Đó không phải là Hải Nam à? Sao giờ này cậu ta lại ở đây? Không lẽ cậu ta cũng chọn thi môn Hoá? Hay là cậu ta vừa mới thi xong môn của mình ra?

Hạ Du định lên tiếng gọi Hải Nam, nhưng khi cô vừa chuẩn bị mở miệng đã bị hành động của cậu làm cho không thể thốt nên lời. Hải Nam cũng nhìn thấy cô, nhưng lại chỉ liếc qua chỗ cô rồi ngoảnh đi một cách hững hờ không còn gì hững hờ hơn, cứ như thể hai người chỉ là người dưng không hơn không kém vậy.

Nhìn bóng dáng Hải Nam ngày một xa dần đi trong đám đông, tự nhiên Hạ Du lại cảm thấy vô cùng khó chịu, còn có gì đó như là không can tâm. Cho dù là đang vội hay gì đi chăng nữa thì chào cô một câu cũng đâu có tốn bao nhiêu thời gian. Dù gì cũng là bạn cùng lớp, lại ngồi cạnh nhau trong cả một khoảng thời gian dài như thế, chẳng lẽ bây giờ không còn học chung nữa thì trở thành người dưng luôn sao?

Mang tâm trạng khó chịu ấy vào phòng thi, ngồi chờ giám thị canh thi tới mà Hạ Du không tài nào giải toả được cảm giác bứt rứt khó chịu trong người. Hình ảnh lúc nãy cứ như một thước phim quay chậm liên tục tua đi tua lại trong đầu Hạ Du. Cô còn đang lo lắng không biết lát nữa thi Hoá sẽ thế nào thì bây giờ lại thêm một mối phiền muộn trong lòng nữa. Biết vậy lúc này đừng gặp được cậu ta có phải hơn không?

"Này!"

Bên cạnh bỗng vang lên giọng nói khiến Hạ Du giật mình. Trước mặt cô là một cậu bạn học nào đó hơi lạ. Cậu ta khá nhỏ con, trên mặt đeo cặp kính dày cộp. Nhìn sơ qua thì không khác gì một tên một sách chính cống. Có lẽ là thi chung phòng với cô. Cô khẽ nhướn mày, hỏi: "Sao vậy?"

Cậu bạn kia đưa mắt như dò xét xung quanh, sau đó cúi lại gần Hạ Du thì thầm gì đó vào tai cô. Lúc mới nghe xong, Hạ Du cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, sau đó từ ngạc nhiên chuyển sang vui mừng. Cô nhìn cậu bạn kia, ra dấu tán thành rồi gật đầu mỉm cười, ngồi ngay ngắn lại để chờ giám thị vào phòng.

Hơn chín mươi phút đồng hồ trôi qua, Hạ Du đặt bút xuống bàn thở phào nhẹ nhõm. Soát kĩ lại một lượt bài thi của mình, đảm bảo năm mươi câu trắc nghiệm đã được tô đầy đủ cô mới yên tâm thu dọn bút thước, rời khỏi vị trí hướng thẳng lên bàn giám thị nộp bài. Trước khi ra khỏi cửa, cô không quên

hướng ánh mắt đầy cảm kích về phía cậu bạn một sách kia, mặc dù không quen biết gì, cũng chẳng biết tại sao tự nhiên cậu ta lại xuất hiện giúp đỡ cô như một đấng cứu thế như vậy.

* * *

Chuỗi ngày nghỉ sau khi kết thúc kì thi có lẽ là những ngày được mong đợi nhất của đời học sinh. Đây chính là thời gian để họ có thể nghỉ ngơi thư giãn, vui chơi cùng bạn bè, người thân sau những ngày tháng phải vật lộn với sách vở, thi cử.

Hạ Du từ dưới căng tin trường trở về phòng, ném cái túi đồ vừa mua lên bàn rồi ngồi phịch xuống ghế. Kí túc xá hôm nay vắng tanh. Đoạn đường từ phòng xuống căng tin rồi lại từ căng tin trở về phòng, số lượng người cô nhìn thấy chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cũng phải thôi, giờ này người ta đã vác đồ vác đạc rủ nhau đi rừng đi biển hết cả rồi, chứ đâu có ru rú ở phòng một mình giống cô. Lẽ ra cô cũng đã cùng bạn bè mình tổ chức đi biển rồi đó chứ, nhưng lúc bàn bạc thì có người lại muốn dành khoảng thời gian nghỉ này để về nhà, người thì lại muốn đi chơi với gà bông các kiểu. Bàn tới bàn lui cuối cùng kế hoạch bị huỷ bỏ. Ngọc Linh từ hôm qua đã khăn gói về nhà luôn rồi, ở đây một mình với bốn bức tường hiu quạnh đúng là không còn gì để chán hơn.

Hạ Du ngồi bật dậy, tặc lưỡi một cái rồi kéo cái máy tính lại gần mình, khởi động lên. Ai đi rừng đi biển gì mặc kệ, cô ở phòng chơi game với đồ đệ. mấy tuần nay không được nói chuyện nhiều cô cũng cảm thấy nhớ nhớ rồi.

Vừa đăng nhập vào game, Hạ Du đã thấy tên nhân vật của Vô Tình đang sáng lên trong danh sách bạn bè. Nhìn chấm xanh trên bản đồ, cô không báo trước mà trực tiếp di chuyển nhân vật của mình chạy tới chỗ của Vô Tình. Tới nơi, cô bỗng nhiên ngồi bất động, hai mắt tròn xoe nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính không chớp. Trên màn hình là một rừng trúc trong xanh, rải rác một vài khóm hoa nhỏ li ti đủ màu sắc. Giữa khung cảnh thơ mộng ấy, một đôi nhân vật nam nữ đang cùng nhau đánh quái.

[Thế giới] Boy Nhà Nghèo: "Đoán xem tôi vừa nhìn thấy gì nào? Đệ nhất cao thủ Vô Tình đang hẹn hò với người tình bí mật, Tiểu Du bắt chợt bắt gặp cảnh đó bỗng đứng im như pho tượng nhìn từ xa, có lẽ là đau lòng đến không nói nên lời rồi".

Hạ Du: "..."

Gi đây?

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Hạ Du còn chưa kịp động não xem chuyện gì đang xảy ra thì câu nói vừa xuất hiện trên khung hội thoại kia bỗng như một con lốc dữ dội kéo tới khiến cho cả kênh thế giới nhốn nháo lên.

[Thế giới] Diệp Vy: "Anh đang nói linh tinh gì vậy?"

[Thế giới] Boy Nhà Nghèo: "Ồ hay, anh nói thật. Anh đang đánh quái ở gần đó nên nhìn thấy mà. Mọi người không tin thì qua đây mà xem, rừng trúc bên Cao Lão Trang này!"

Hạ Du cứ như bị nói trúng tim đen, cảm thấy vô cùng bối rối. Cô vội vã dùng hiệu ứng ẩn thân, nhanh chóng di chuyển nhân vật chạy ngay về thành Trường An rồi thoát luôn khỏi game. Sau đó, cô lật đật đi tới bên giường ngủ phịch xuống thở ra một hơi. Chuyện quái quỷ gì thế nhỉ? Sao cô lại phải làm như vậy cơ chứ? Sao lại phải trốn chạy như vậy? Rốt cuộc là cô đang sợ cái gì?

Điện thoại nhét trong túi quần bỗng rung lên, cô uể oải lôi ra xem. Là Vô Tình nhắn tin cho cô.

"Cậu mới online à?"

"Ừ, thi xong rồi nên cũng rảnh, vào chút xem tình hình".

"Sao lại thoát rồi? Vào đánh quái đi, giờ tôi cũng rảnh rồi".

"Thôi, cậu chơi đi. Tôi thấy hơi mệt nên đi ngủ chút đã".

Gửi xong tin nhắn, Hạ Du tắt luôn nguồn điện thoại đặt sang bên cạnh giường. Cô chẳng rõ mình đang nghĩ gì, làm gì nữa, chỉ cảm thấy trong lòng vừa có chút khó chịu, lại vừa có cảm giác hoang mang lo sợ. Cô mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, đánh một giấc tới tận gần chín giờ tối mới giật mình tỉnh dậy, lò dò lấy quần áo đi tắm, ăn qua loa gói mì tôm với mấy cái bánh quy rồi lại bó gối ngồi trên ghế trước cái máy tính. Cô hít một hơi thật sâu, sau đó cũng quyết định đăng nhập vào game.

Vừa kịp nhìn thấy nhân vật của mình đang đứng dưới chân thành Trường An thì trên khung hội thoại cái nhân nhảy ra một tin nhắn: "Này cái con kia, mày

làm gì mà cả ngày gọi điện không liên lạc được hả? Mày chết giấm chết dúi ở đâu rồi hả?"

Hạ Du nhát thời ngắn ra vài giây, chợt nhớ rằng cái điện thoại tắt nguồn từ trưa đến giờ còn chưa thèm mở nguồn. Cô vội đứng bật dậy, tiến tới cạnh giường cầm điện thoại bật nguồn lên.

Hai cuộc gọi nhờ của Ngọc Linh, một cuộc của đồ đệ, bốn tin nhắn của đồ đệ nót. Cô vội vàng mở hộp thư thoại ra đọc.

"Làm sao mà mệt?"

"Đi đâu rồi? Sao không thấy trả lời?"

"Điện thoại cậu hết pin rồi à?"

"Tối nay tôi bận chút việc nên chắc không online game được rồi!"

Bận? Cậu ta bận cái gì? Bận đi hẹn hò với cái cô gái kia sao?

Hạ Du nở một nụ cười nhạt, đi lại ngồi trước máy tính, đặt điện thoại qua một bên góc bàn rồi mới gõ bàn phím trả lời Ngọc Linh.

Tiểu Dư: "Mày chưa chết thì làm sao tao chết trước được. Điện thoại hết pin, sạc mà quên mở nguồn lên. Gọi tao có chuyện gì?"

Lucia: "Mày vẫn ở kí túc à? Sao còn chưa dọn đồ về nhà? Đợi người ta tới đuổi mới chịu đi à?"

Sau khi thi tốt nghiệp xong, đa số học sinh ở kí túc xá trường đều đã khăn gói dọn về nhà hết, chỉ còn lác đác lại vài người vì lí do gì đó mà chưa thể chuyển đi ngay. Thế nhưng, theo quy định của nhà trường thì một tháng sau khi thi tốt nghiệp xong, học sinh khối 12 phải trả lại phòng cho nhà trường để nhà trường có thể xem lại số lượng người, số lượng phòng trống để tu sửa, chuẩn bị chỗ ở cho học sinh năm sau có nhu cầu. Nghe Ngọc Linh nói Hạ Du mới nhớ ra chuyện này.

Tiểu Dư: "Mày không nói tao cũng quên luôn về nhà ý. Thôi ở nốt hôm nay, sáng mai dọn phòng rồi bắt xe về".

Lucia: "Giời ơi, cái loại cà đờ không bao giờ đi mua sắm như mày thì đồ đạc ở đâu ra mà nhiều. Mai tao bảo mẹ tao đi làm chung xe với bố, tao lấy xe mẹ lên đón mày khỏi tốn tiền đi xe buýt, tiền đó trả tiền xe ôm cho tao cũng được. Cái gì cần thiết thì mang về, còn không thì bỏ đi cho rồi. Tao nghe bọn nó nói mấy thứ sách vở mình không cần nữa nhà trường xin thu lại á, cứ để tại phòng sẽ có người thu dọn. Miễn trước khi đi quét dọn lại phòng một chút, đi thì phải để lại ấn tượng tốt cho người ta nữa chứ..."

Lại một tràng thao thao bất tuyệt, Hạ Du chỉ biết ngán ngẩm lác đầu. Mãi tới lúc Quốc Thái xuất hiện Ngọc Linh mới chịu buông tha cho cô, lẻo đẻo theo cậu ta đi đánh quai. Không khí trở về trạng thái tĩnh lặng, nhân vật của Hạ Du đứng trơ trọi cô đơn giữa thành Trường An rộng lớn. Cảm giác trống rỗng bắt đầu kéo đến khiến Hạ Du chẳng biết mình nên nghĩ gì, làm gì nữa.

Điện thoại bên góc bàn bỗng đổ chuông, hai chữ "đồ đệ" liên tục nhấp nháy trên màn hình khiến Hạ Du ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào nó tận mấy giây mới ấn nút nghe. Tim cô đập thình thịch liên hồi, giọng nói hơi run run: "Alo!"

"..."

Không có tiếng trả lời lại. Hạ Du hơi hồi hộp, cũng không nói thêm gì nữa mà chọn cách im lặng. Vài giây sau, đầu dây bên kia vang lên tiếng ho khe khẽ, rồi phát ra mấy chữ ngắn ngủi: "Đang làm gì vậy?"

Giọng nói khàn khàn, hơi khó nghe một chút nhưng hình như cô cảm giác mình đã nghe được ở đâu rồi. Cô căng thẳng tới mức chân tay cứng đờ, tim đập loạn lên trong lồng ngực. Lần đầu tiên được nói chuyện thế này với Vô Tình, khó tránh được cảm giác hồi hộp, gượng gạo.

"Sao không nói gì?"

"À, ừ tôi đây. Đang...đang ngồi chơi game này"..

Bên kia khịt khịt vài cái rồi nói tiếp: "Tôi bị cảm nên nghẹt mũi, nói chuyện hơi khó nghe một chút".

"Không sao, nghe cũng tạm được. Cậu...thể đã uống thuốc chưa?"

"Tôi uống rồi. Lo đi ngủ sớm đi!"

Gì chứ? Không lẽ gọi điện thoại chỉ để nói với nhau mấy câu vớ vẩn vậy thôi à? Cậu ta đang đùa cô chắc? Mất công gọi rồi thì ít ra cũng phải nói gì đó cho nó có ý nghĩa một chút chứ.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng bây giờ mà cố tình kéo dài cuộc nói chuyện không khéo cậu ta lại nghĩ lung tung. Mặc dù hơi nuối tiếc, nhưng Hạ Du cũng chỉ "ừ" rồi chúc lại, sau đó không đợi Vô Tình nói thêm gì cô vội vã tắt máy luôn. Vốn dĩ vì đã ngủ một giấc dài ban ngày rồi, cộng thêm cuộc nói chuyện bất ngờ lúc tối nữa khiến Hạ Du không tài nào chợp mắt nổi. Hễ cô cứ nhắm mắt lại là giọng nói kia lại không ngừng văng vẳng bên tai. Cô nằm lộn lộn qua lại trên giường, cả đêm cứ nửa tỉnh nửa mơ tới tận gần sáng thì tỉnh hẳn. Loanh quanh dọn dẹp đồ đạc trong phòng xong xuôi, nhìn lại đồng hồ thì đã gần sáu giờ sáng. Tầm này còn sớm, Hạ Du đoán Ngọc Linh còn chưa chui ra khỏi chăn nên không cần vội. Cô mở cửa sau đi ra ngoài ban công, lặng lẽ

quan sát hết một lượt sân sau của trường. Thời gian đúng là trôi nhanh thật, mỗi ngày nào còn chân ướt chân ráo bước vào trường mà giờ đã phải rời đi rồi.

Tầm mắt chuyển sang toà nhà cách một hàng rào sắt cao phía đối diện, Hạ Du bỗng nhìn chăm chăm vào góc ban công bên đó.

Quốc Thái dọn đi rồi, còn cậu ta thì sao nhỉ? Không biết đã đi chưa?

Tiếng chuông điện thoại reo lên cắt ngang dòng suy nghĩ vẩn vơ. Liếc qua màn hình mấy giây, Hạ Du lập tức nghe máy: "Mặt trời sắp lặn rồi mà giờ mới ngủ dậy à?"

"Lặn cái con mặt mày, đồ đặc dọn xong chưa? Tao đang đứng dưới sân kí túc xá đây này!"

Về mặt Hạ Du lập tức trở nên ngạc nhiên vô cùng: "Gi? Sao lên sớm mà không nói trước một tiếng. Đợi tí xuống ngay đây!"

Hạ Du tắt máy, nhét luôn vào túi quần rồi vội vã chạy vào phòng. Cũng may là sáng nay cô dậy sớm, đồ đặc đã xong xuôi chứ nếu không để Ngọc Linh phải chờ đợi lâu là xác định lại bị hiệp đâm thính giác. Cô nhanh chóng kéo vali ra trước cửa, ngoái cổ vào nhìn bên trong một lần nữa, đảm bảo mọi thứ trong phòng đã được sắp xếp lại gọn gàng sạch sẽ rồi mới yên tâm rời đi.

* * *

Ở kí túc xá một mình đã chán rồi, giờ về nhà cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy. Cả ngày ru rú trong nhà, hết ăn rồi lại lẩn ra ngủ. Mấy ngày nay Vô Tình toàn nhắn tin cho Hạ Du báo bận. Cô đoán có lẽ cậu ta mới thi tốt nghiệp xong nên dành thời gian nghỉ ngơi, đi đây đi đó với lớp hoặc gia đình. Chơi game mà không có đồ đệ thì cũng chẳng có hứng thú để mà chơi nữa. May mà Ngọc Linh lâu lâu còn qua rủ đi trà sữa xem phim các thứ, chứ nếu không chắc cô sẽ sớm trở thành một đứa tự kỉ mất thôi.

"Mấy cả ngày cứ ru rú trong nhà như thế thì có ai mà biết tới cái bản mặt mày hà con?"

Hạ Du buồn bã chép miệng: "Thế không ru rú trong nhà thì mẹ bảo con phải đi đâu bây giờ?"

"Qua tìm con Linh rủ nó đi chơi đi".

"Giời ơi mẹ ơi, nó bây giờ bị tình yêu che mờ cả mắt rồi. Mẹ tưởng con không muốn đi à, nhưng nó mê trai bỏ bạn rồi, đi hú hí hẹn hò với trai rồi!"

Mẹ Hạ Du đang loay hoay gọt quả mướp, nghe cái giọng điệu chán nản ấy của cô liền dừng tay, ngoảnh mặt sang nhìn cô: "Đấy, nhìn con người ta đó mà học tập. Thế sao không đi tìm tình yêu đi cho bằng bạn bằng bè?"

Hạ Du bĩu môi: "Con không thêm ba cái loại tình yêu vớ vẩn đấy!"

"Thế mày định ở giá cả đời à?"

Hạ Du vừa định trả lời, mẹ cô đã cướp lời nói trước: "À mà quên, mày vừa lười vừa xấu như thế thì có chó nó thêm yêu".

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Khuôn mặt chán nản vừa rồi của Hạ Du bỗng chốc chuyển sang một màu xám xịt. Cái hình hài này có xấu xí thì rốt cuộc cũng từ đâu ra?

"Không ai yêu cũng được, con đu bám theo mẹ cả đời!"

Mẹ cô quả quyết: "Đừng có mơ, vài năm nữa rồi liệu mà cuốn gói đi đâu thì đi, mẹ mày không chứa nổi mày cả đời đâu".

"Du ơi, Du!"

Tiếng gọi thánh thót vang vọng từ phía ngoài cổng vào, khỏi cần đoán cũng biết chủ nhân của nó là ai. Lạ thật, chẳng phải hôm qua mới nói hôm nay có hẹn với Quốc Thái à? Sao bây giờ lại mò sang đây tìm cô? Mà đúng thật là trên đời này chuyện quái gì cũng có thể xảy ra. Không ngờ nhà cái tên Quốc Thái kia lại ở gần nhà cô với Ngọc Linh, chỉ cách có mấy con ngõ nhỏ. Ấy thế mà từ trước tới giờ sao cô chưa từng gặp cậu ta nhỉ?

Hạ Du lật đật đứng dậy, vừa định chạy ra mở cửa thì bóng dáng của mẹ mình nhanh như chớp vụt lướt qua trước mặt. Lúc cô ra tới nơi đã thấy Ngọc Linh đang ôm cứng lấy cánh tay của mẹ cô, vừa đi vừa nũng nịu cười cười nói nói.

Xem kia, rốt cuộc thì đâu mới là con gái của mẹ cơ chứ?

Nhìn thấy Hạ Du mặt nặng mày nhẹ đứng trước cửa nhà nhìn ra, mẹ cô ngừng cười, bĩu môi: "Con với cả cái, chẳng biết có phải con mình không nữa. Nhìn con bé Linh đây mà học tập này, con gái con đứa lớn rồi mà chẳng biết gọn gàng nết na gì cả, người ngòm lúc nào cũng luộm thuộm. Mày đi ra đường đừng có mà nhận là con của mẹ mày đó nghe chưa?"

Hạ Du xuy ra một hơi rõ dài, cúi gằm mặt dậm chân đi vào trong ngôi phịch xuống ghế trong phòng khách. Ngọc Linh theo mẹ Hạ Du vào trong nhà, đợi cho bà xuống bếp rồi mới nhanh chóng đi lại ngồi xuống bên cạnh Hạ Du nói: "Đừng có nói với tao là mày mới ngủ dậy nha?"

Hạ Du không thèm trả lời, ngoảnh mặt làm ngơ.

Ngọc Linh nhủ mày: "Mấy giờ rồi còn giận với chả dỗi? Bác ấy nói đúng rồi còn gì nữa. Đi vào soi gương mà xem, đầu tóc quần áo gì nhìn không khác cái tổ quạ".

"Mặc kệ tao, mày không đi hẹn hò với trai đi, mò qua đây làm cái gì?"

"Có kèo, qua báo với mày một tiếng nè!"

"Kèo cấp gì?"

"Vùng Tàu, một tuần, OK?"

Hạ Du nheo mắt: "Có cả tên Thái giám kia à?"

Ngọc Linh gật đầu.

"Thế tao đi theo làm gì? Bóng đèn à? Vậy cũng rù, con dờ hơi". Hạ Du bĩu môi, cô đâu có điên tới mức bỏ bịch nhà người ta đi hẹn hò mà lại lẻo đẻo theo sau như cái đuôi làm kì đà cần mũi.

"Đâu, có cả bạn của lão nữa, cũng đông người mà. Đi chơi đi cho vui, cứ suốt ngày rúc ở nhà làm gì?"

Hạ Du định mở miệng từ chối thì mẹ cô ở dưới bếp lật đật chạy lên, oang oang nói: "Bạn rù đi chơi thì đi đi, còn lí do lí sự cái gì nữa? Bác đồng ý thì coi như nó cũng đồng ý rồi đó. Thế mấy đứa định khi nào đi? Hay là tối nay đi luôn đi. Đi tối cho mát mẻ, nói là phải làm liền".

Không đợi hai người lên tiếng, mẹ Hạ Du lại tiếp tục nói: "Thế đã thuê xe chưa? Bác có biết một chỗ quen nè, để lát bác gọi hẹn người ta cho. Giờ mấy đứa liên lạc báo nhau chuẩn bị đồ đạc hết đi, rồi tối nay tập trung ở nhà bác lên xe đi luôn một thể".

Cả Ngọc Linh và Hạ Du đều trở mắt quay lại nhìn mẹ Hạ Du. Bà còn sốt sắng hơn cả hai người, cứ như chuyện đi chơi này là của bà không bằng ấy. Ngọc Linh thì gật đầu lia lịa đồng ý, còn Hạ Du cứ ngồi im như pho tượng nhìn mẹ mình không chớp mắt.

"Còn nhìn cái gì mà nhìn, không đứng dậy mà chuẩn bị đồ đạc đi!"

Biết là lệnh mẹ như lệnh vua, cho nên Hạ Du chỉ đành bất lực gật đầu, đứng dậy lò dò đi về phòng. Thôi vậy, đằng nào ở nhà cũng chán, lại còn suốt ngày bị mẹ cần nần, đi chơi một chuyến cũng được.

Đúng tám giờ tối, Hạ Du chật vật kéo cái vali to thùng ra trước cổng nhà, xe mẹ cô gọi trước đó đã tới từ rất sớm. Đi du lịch mà cô tưởng tượng mình sang nước ngoài định cư không bằng, cái gì mà bắt nhét cả một đồng đồ hỗn độn, nào là quần áo, vật dụng cá nhân, lại còn có cả thuốc men các thứ nữa. Hạ Du ngao ngán lắc đầu, đúng là chỉ có mẹ cô mới như thế này thôi. Trong mắt phụ huynh thì con cái lúc nào cũng là những đứa trẻ mà.

Tầm năm phút sau đó thì Ngọc Linh và Quốc Thái xuất hiện cùng với một vài người bạn của họ. Trời tối nên cô cũng không nhìn rõ mặt từng người cho lắm. Mọi người tập trung đông đủ rồi mới kéo nhau lên xe, chọn chỗ ngồi cho mình. Hạ Du trước giờ hay bị say xe nên chọn hàng ghế trên đầu sát cửa sổ, còn những người khác chẳng biết sao lại thích ngồi cuối nên thành ra bọn họ ngồi cách Hạ Du cả một hàng ghế trống.

Mẹ Hạ Du đứng gần chỗ cửa sổ cô ngồi, nói vọng lên xe: "Mấy đứa đi chơi vui về nha!"

Ngọc Linh nhanh nhẹn cười tươi đáp: "Dạ vâng, cháu hứa sẽ đưa nó về sớm cho bác yên tâm!"

"Giời ơi, đi chơi lâu lâu tí cũng được. Con Du giao cho cháu đó, chăm sóc nó giúp bác nhé!"

Quốc Thái bỗng bật cười thành tiếng, cố tình nói lớn: "Vâng, bác cứ yên tâm, bọn cháu sẽ chăm sóc cho cậu ấy thật tốt!"

Hạ Du ái ngại quay đầu xuống phía dưới nhìn một lượt những người khác, xong quay sang chỗ mẹ nhỏ giọng lí nhí: "Mẹ làm như con mẹ là con nít không bằng ấy".

Cả đám người ngồi sau bỗng nhiên cười phá lên khiến Hạ Du thiếu điều muốn tìm cái lỗ nào đó mà chui xuống cho đỡ xấu hổ. Cô hừ một tiếng, nhét tai nghe vào lỗ tai rồi bật nhạc âm lượng khá lớn, khoanh tay trước ngực nhắm mắt lại. Cô cảm nhận được chiếc xe khởi động máy rồi từ từ lăn bánh.

Cái tật say xe của Hạ Du đúng là muôn đời không bao giờ hết được. Xe chạy được khoảng hơn hai mươi phút cô đã bắt đầu có cảm giác lâng lâng trong người. Cũng may lúc tối sau khi ăn cơm cô đã tống vào người một liều thuốc chống say xe chứ nếu không giờ này đã làm mấy bãi ra xe của người ta rồi.

Thế nhưng, ngoài việc chóng say xe thì thuốc lại có tác dụng phụ là gây buồn ngủ, cho nên bây giờ Hạ Du đang trong trạng thái vật vờ và vật vờ, nửa tỉnh nửa say. Cô cảm nhận hình như chỗ bên cạnh có người đang ngồi, nhưng hai mắt cứ riu riu không tài nào mở ra để nhìn xem là ai. Rõ ràng lúc lên xe mọi người đều ngồi ở dưới hết rồi cơ mà nhỉ?

Hạ Du nghĩ chắc có người nào trong nhóm cũng say xe giống cô, chuyển lên trên ngồi cùng nên cô cũng thôi không thức nữa, tựa đầu ra sau ghế lim dim mắt rồi chìm vào giấc ngủ.

Xe chạy buổi tối nên di chuyển khá chậm, mất hơn hai tiếng sau mới xuống tới nơi, đậu trước cửa một nhà nghỉ nho nhỏ. Chỗ ở đã được sắp xếp từ trước do có người quen. Hạ Du vật vờ như con gà rù bước xuống xe, cảm giác phía dưới cổ họng có gì đó dường như sắp tuôn trào ra ngoài. Ngọc Linh nhanh ý nhận ra điều đó, cô vội hỏi nhà vệ sinh ở đâu rồi kéo Hạ Du chạy thẳng về phía được chỉ, còn không quên nhờ người kéo hộ vali hành lý của hai người về phòng.

Tổng được hết thứ chất lỏng kinh khủng ra khỏi người, Hạ Du thở hắt ra một cách nhẹ nhõm, xoay lại đứng tựa cả người vào thành bồn rửa. Biết trước bị say nặng vậy cô đã không đi rồi, để bây giờ phải ở trong cái bộ dạng thân tàn ma dại như thế này đây.

"Lần sau mà đi chơi xa thế này thì đừng có mà rủ tao nữa nghe chưa con kia!"

Ngọc Linh chép miệng: "Ui, tại lúc đầu định đi xe máy mà, tại mẹ mầy lỡ kêu xe rồi nên đi luôn".

Hạ Du chỉ lờ mờ một cái rồi lò dò đi ra ngoài. Quốc Thái đang đứng đợi hai người ở trước sảnh. Cả đám chỉ có ba đứa con gái, nhưng cô gái đi cùng kia lại không quen ở với người lạ nên chọn riêng cho mình một phòng, còn Hạ Du và Ngọc Linh ở phòng đối diện.

Mọi người rủ nhau đi ra ngoài ăn khuya, Hạ Du thấy trong người vẫn còn hơi mệt nên từ chối. Vệ sinh cá nhân xong xuôi, cô leo lên giường trùm chăn nằm co ro như con tôm. Đang định đi ngủ thì điện thoại để trên tủ đầu giường reo lên. Một tin nhắn mới, là của Vô Tình. Cô vội vã mở ra đọc ngay.

"Đang làm gì vậy?"

Hạ Du trả lời lại: "Đi chơi với bạn mà bị say xe nên đang ngủ ở trong phòng. Còn cậu?"

"Tôi cũng ở trong phòng, nằm nghe nhạc linh tinh thôi".

Tự nhiên Hạ Du lại chẳng biết nên nói gì tiếp theo nữa, cuộc trò chuyện vì thế mà trở nên bế tắc. Suy nghĩ một hồi cô mới nhắn lại: "Ủ, đi ngủ sớm đi, tôi thấy hơi mệt nên cũng ngủ đây. Ngủ ngon nha!"

"Ngủ ngon!"

Tắt điện thoại, Hạ Du kéo chăn trùm kín đầu, lẩn qua lẩn lại một lúc rồi lại ngóc cổ dậy. Cô chẳng biết từ lúc nào mối quan hệ giữa cô và Vô Tình lại trở nên nhạt nhẽo đến vậy. Vốn dĩ hai người cũng chẳng là gì cả, một mối quan hệ ảo không hơn không kém. Rõ ràng là vậy, nhưng sao cô lại cảm nhận khác, rằng giữa hai người không chỉ có thế. Hoặc là từ trước tới giờ đều chỉ toàn do cô tự mình ngộ nhận về mối quan hệ ấy.

Cô và đồ đệ, thật sự sẽ không có kết quả sao?

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Nửa đêm, Hạ Du giật mình tỉnh giấc, leo xuống giường lò dò đi vào nhà vệ sinh. Cô phát hiện vòi nước không có nước, chỗ xối bồn cầu cũng không còn sót lại một giọt nào cả. Giờ này gọi Ngọc Linh dậy chắc chắn là không được. Đêm qua có lẽ đi chơi về muộn nên giờ ngủ say như chết rồi. Nhưng cũng không thể nhịn được, cô cần giải quyết gấp. Thế là cô quyết định đi ra khỏi phòng tìm nhà vệ sinh chung.

Giải toả được sự bí bách trong cơ thể đứng là nhẹ hết cả người. Hạ Du vật vờ đi lại bồn rửa mặt, vừa cúi xuống định mở vòi nước thì sau lưng đột nhiên lù lù xuất hiện một bóng người khiến cô giật bắn, xoay lại giờ chân đạp một phát khiến người kia ngã ngửa ra sau.

Tình huống xảy ra quá bất ngờ khiến Hạ Du vẫn còn chưa kịp hoàn hồn, ôm ngực thở ra phư phư. Một lúc sau, định thần lại cô mới phát hiện bóng người kia vẫn đang nằm dưới sàn nhà. Cô nuốt ực một phát để lấy can đảm, mon men lại gần xem xét tình hình. Sau khi nhìn rõ khuôn mặt người kia, Hạ Du tròn mắt kinh ngạc thốt lên: "Sao lại là cậu?"

Hải Nam nhăn nhó mặt mũi, cất giọng khàn khàn: "Còn đứng đó mà nhìn gì? Mau kéo tôi dậy!"

"Hả? À ừ!"

Hạ Du luống cuống chạy tới kéo Hải Nam đứng dậy, đỡ cậu đi lại phía bồn rửa mặt tựa người vào đó. Ánh mắt Hải Nam đang nhìn cô cứ như cô là kẻ

thủ vậy. Có lẽ cú đập lúc này hơi mạnh. Nhưng chung quy lại thì lỗi đầu phải do cô? Thế là cô tìm lí do biện minh: "Đêm hôm khuya khoắt cậu không ngủ đi còn mò ra đây làm gì? Tôi tưởng ma cho nên mới đập mạnh như thế".

"Cậu có thấy con ma nào...đẹp trai như tôi không? Khụ khụ..."

Vừa mới thoát ra được một câu, Hải Nam đã cúi xuống ho sặc sụa như muốn văng luôn cả cái cổ họng ra ngoài. Hạ Du thấy vậy thì lùi về sau, đưa tay vỗ nhẹ vào lưng cậu mấy cái. Cậu ta đang bị ốm. Cô chăm chú nhìn kĩ Hải Nam từ đầu tới chân, mới có một thời gian ngắn không gặp mà trông tẻ thế này. Trông gầy hơn trước, mặt mũi cũng xanh xao, kém sức sống hơn hẳn.

Hình như cô đang cảm thấy có chút gì đó giống như là xót xa.

"Cậu nửa đêm không ngủ mò vào nhà vệ sinh nữ làm gì? Rình người ta đi vệ sinh à? Cậu cũng ghê thật đấy. Ốm rồi còn không biết thân biết phận đi. Tôi nói cậu biến thái đúng là không sai mà".

Hải Nam đứng thẳng người, quay sang trừng mắt nhìn: "Cậu mới biến thái đó. Nhìn cho kĩ đi, đây là nhà vệ sinh nam, không thấy à?"

Hạ Du nghi hoặc, đi tới gần cửa vào lối đầu nhìn ra phía bờ tường bên ngoài. Đập vào mắt cô là một cái bảng nhựa màu xanh in chữ "WC MEN" to đùng. Cô há hốc nhìn như không tin vào mắt mình, khuôn mặt từ ngạc nhiên bắt đầu chuyển dần sang một màu đỏ rực. Cô làm sao lại có mắt như mù vậy được chứ? Rõ ràng cái bảng chú thích nhà vệ sinh nam to tởm chẳng như thế mà cô lại đâm đầu vào. Đúng là xấu hổ chết mất. Cũng may giờ này đêm khuya nên không có ai, nếu không cô chỉ có nước đập đầu mà tự tử tại đây mất thôi.

Nhìn thấy phản ứng của Hạ Du, Hải Nam lắc đầu khẽ cười, giờ tay hươu qua lại trước mặt cô: "Tỉnh ra chưa? Còn không mau đi về phòng, lát nữa không may bị ai nhìn thấy lại nghĩ cậu biến thái, nửa đêm chui vào nhà vệ sinh nam rình mò tôi đó".

Hạ Du cắn chặt vành môi, trừng mắt quay lại nhìn. Cậu ta nói cũng đúng, phải rời khỏi đây ngay lập tức nếu không có người nhìn thấy thì rắc rối to. Cô lén lút nhìn ra phía ngoài hành lang, đảm bảo không có ai rồi mới rón rén bước ra. Cô định chạy thật nhanh về phía phòng mình, xong lại ngoái cổ nhìn về phía sau. Thấy Hải Nam vẫn chưa đi ra khỏi nhà vệ sinh, cô lùi lại vài bước, thò đầu vào trong gọi nhỏ: "Cậu không về phòng à? Còn ở trong đó làm gì?"

Hải Nam bất ngờ bước ra, lù lù đứng trước mặt Hạ Du nhăn nhó: "Cậu còn hỏi, đập tôi một phát muốn gãy xương giờ đau muốn chết, đi gì nổi".

Gì chứ? Ngã có tí mà làm thấy ghê. Hạ Du bĩu môi: "Lại định giờ trò gì đây? Đừng có mà lừa tôi".

"Tôi thêm lừa cậu à? Lừa cậu thì được gì?"

Hạ Du chau mày suy nghĩ, thấy Hải Nam nói vậy cũng có lí, thế nhưng cái tên này cũng không phải dạng vừa, tốt nhất vẫn phải đề phòng một chút. Cô hỏi lại: "Thế bây giờ cậu muốn cái gì?"

"Muốn gì đâu, diu tôi về phòng là được rồi!"

"Vậy thì đi nhanh lên!"

Không đợi Hải Nam phản ứng, cô đã đỡ lấy một bên cánh tay cậu kéo đi. Vừa cố gắng đi thật nhanh, cô vừa dùng sức kéo người Hải Nam đi nhanh theo mình. Cô bỗng nhớ ra gì đó, vội khẽ giọng hỏi: "Mà cậu ở phòng nào?"

"411B"

"Ồ!"

"Tôi rồi còn định đi đâu nữa?"

Vì mãi suy nghĩ nên Hạ Du cứ cầm đầu cầm cổ đi, lướt qua cả phòng mình mà không biết. Hải Nam phải túm người cô kéo ngược lại khiến cô giật mình, ngẩng đầu lên. Nhìn thấy tấm bảng in số phòng treo trên cánh cửa trước mặt mới phát hiện đang đứng trước cửa phòng mình.

"Ừ, tới phòng tôi rồi, vậy tôi vào phòng đây. Bye!"

Hạ Du đưa tay nắm lấy núm vặn cửa, vừa định mở ra bỗng khựng lại: "Ủa sao cậu biết phòng của tôi?"

Hải Nam hất cằm về phía cánh cửa phòng bên cạnh: "Đây, 411B là phòng tôi, ý là tới phòng của tôi rồi. Ai biết cậu ở phòng nào".

"Ủa? 411B..."

Hạ Du lăm bắm trong miệng. Phòng cô là 412B, cậu ta lại ở 411B, vậy tức là phòng cậu ta ở sát bên cạnh phòng cô rồi còn gì? Không phải chứ? Chẳng lẽ lại trùng hợp đến vậy?

Ngẩng đầu lên nhìn Hải Nam, cô định nói gì đó nhưng dưới ánh đèn vàng nhàn nhạt ngoài hành lang, cô phát hiện sắc mặt cậu hình như không được tốt. Cô khẽ nhíu mày: "Làm sao thế?"

Hải Nam lắc đầu: "Không sao, cảm nhẹ nên hơi mệt xíu thôi".

Hạ Du hơi nghi ngờ, đưa tay lên sờ trán Hải Nam. Gì mà nóng hổi như mới chui ra từ lò lửa vậy?

"Cậu đứng đây đợi tôi một lát. Nhớ đứng đây nghe chưa?"

Hạ Du nhẹ vận núm cửa bước vào phòng, rón rén đi lại gần chỗ đặt vali hành lý của mình lục lọi, sau đó cầm lên một túi thuốc to đùng. Trong này nhất định có thuốc trị cảm. Bình thường lần nào cô đi xa một chút là mẹ cô đều chuẩn bị hết cho cô, còn cẩn thận ghi chú thuốc nào ra thuốc nấy nữa. Cô vội cầm túi thuốc mang ra ngoài, giờ trước mặt Hải Nam nói: "Đây, cầm lấy mang về phòng mở ra xem cái nào là thuốc cảm thì lấy mà uống. Tôi về phòng đây".

Không đợi Hải Nam nói gì, cô đã nhét luôn túi thuốc vào tay cậu rồi nhanh chóng bước vào phòng mình đóng cửa lại, để mặc Hải Nam đứng bên ngoài ngơ ngác, hết nhìn túi thuốc trên tay rồi lại nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ trước mặt.

* * *

Sáng sớm, khi Hạ Du đang vui mình ngủ ngon lành trên giường thì tấm chăn bỗng nhiên bị giật mạnh khỏi người. Cô khó chịu lau bàu: "Gì vậy mẹ? Để cho con ngủ thêm xíu nữa đi mà!"

"Mẹ con gì ở đây? Con dở hơi. Dậy đi, ngủ từ hôm qua đến giờ chưa chán à? Không lẽ mày đi chơi mà chỉ biết nằm ngủ thế thôi à? Dậy mau!"

Hạ Du lim dim đôi mắt từ từ mở ra, phát hiện trước mặt mình là Ngọc Linh, và xung quanh là khung cảnh lạ lẫm cô mới động não suy nghĩ, nhớ ra rằng mình đang đi du lịch. Cô ngồi thẳng dậy, vò đầu bứt tai: "Tao quên mất. Mà dậy sớm thế làm gì? Ngủ thêm xíu rồi đi chơi cũng được mà".

"Cái con này, thôi không nói nhiều nữa. Dậy, đánh răng rửa mặt thay đồ rồi đi ra ngoài mau, mọi người đang đợi ở ngoài kia hết rồi kia, nhanh nhanh còn kịp ngắm cảnh bình minh trên biển nữa".

"Hả? À ờ đợi tí!"

Hạ Du sợ vì mình mà ảnh hưởng tới những người đi chơi cùng khác nên mới nhanh chóng bật người dậy, chui vào nhà vệ sinh giải quyết mọi thứ một cách nhanh nhất có thể. Bên ngoài này, Ngọc Linh cũng không ngừng thúc giục: "Nhanh lên nhanh lên, riết rồi tao thấy tao giống mẹ mày ghê luôn á Du!"

Hạ Du cầm tấm khăn bông mềm nhẹ lau mặt, vừa lau vừa đi ra ngoài, bỗng nhiên nhớ ra gì đó liền hỏi: "Ê mày, hình như tối qua tao có gặp cái tên Hải Nam ý. Không lẽ cậu ta cũng đi du lịch ở đây?"

Ngọc Linh khẽ nhủ mày, đôi mắt đảo qua đảo lại mấy lượt như đang muốn che giấu gì đó: "Ai biết đâu, chắc mày nhìn nhầm hay ngủ mơ, mộng du gì cũng nên. Thôi đi đi!" Ngọc Linh cố tình nói qua loa cho xong chuyện, túm tay Hạ Du kéo đi, không để cô nói thêm lời nào.

Vì nhà nghỉ gần biển nên chỉ cần đi bộ một đoạn là ra tới nơi. Lúc Hạ Du và Ngọc Linh tới thì những người khác đã tập trung đông đủ ngoài đó. Người thì đang nằm ngắm cảnh bình minh sáng rực một màu đỏ nơi phía cuối chân trời, phản chiếu trên mặt nước như một tấm thảm màu sắc khổng lồ sinh động, người thì đang say mê chụp hình các thứ. Ngọc Linh nhìn thấy Quốc Thái đang vẫy tay vội chạy ngay lại bên cạnh cậu ta, bỏ mặc Hạ Du vẫn đang lò dò đi lại gần cái chòi nơi mọi người tụ tập.

Ngoài Ngọc Linh và Quốc Thái thì ở đây toàn người lạ, mà hai cái người kia thì đang hú hí đùa nhau ngoài bờ biển nên thành ra bây giờ Hạ Du cứ lóng ngóng nhìn ngược nhìn xuôi không biết phải làm sao. Thấy cô cứ đứng đó ngơ ngác, một chàng trai trong đám người đi chung liền nói: "Qua bên đây ngồi này bé!"

Hạ Du giật mình nhìn sang, thấy anh trai kia đang nhìn mình cười tươi, vậy chắc có lẽ là gọi cô rồi. Nhìn anh ta có chút quen mắt, hình như đã từng gặp ở đâu rồi thì phải.

"Nhìn em quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải".

Một câu nói trùng suy nghĩ của Hạ Du, cô lại được dịp ngẩn ra. Nếu anh ta nói vậy thì chắc chắn hai người đã gặp qua ở đâu rồi nên mới có chung suy nghĩ như vậy được.

"À đúng rồi, có phải con bé ngày trước hay ra quán net chơi game phải không? Mộng Tây Du, anh chủ quán này!"

Thì ra là cái anh chủ quán internet gần nhà, chả trách sao cô cứ thấy quen quen. Hồi đó còn chưa có máy tính, ngày nào cũng phải ra quán cày game. Sau này mua máy rồi hiếm khi cô ra quán, với lại từ lúc chuyển lên kia tức xá trường ở, cô không còn biết đến quán net là gì nữa. Lâu quá rồi không gặp, hèn gì cô nhớ mãi không ra.

"Nhớ ra chưa?"

"Dạ rồi ạ, hình như anh tên Khôi..."

"Đúng rồi, tiệm net Khôi Đình ấy. Còn nhớ cả tên anh là giỏi rồi!"

Thấy Quang Khôi nhìn mình cười, Hạ Du đưa tay gãi đầu rồi cười lại, lẹp bẹp đôi dép xỏ màu xanh da trời đi lại ngồi xuống ghế, chống cằm nhìn ra biển.

"Em tên gì ấy nhỉ! Hôm qua có nghe hai đứa kia nhắc mà không nhớ".

Hạ Du trả lời: "À, em tên Du ạ!"

"Em bạn của thằng Thái hả?"

"Dạ, em là bạn của Thái với Ngọc Linh!"

Một bóng người bỗng xuất hiện, từ từ tiến gần lại chòì là nơi Hạ Du đang ngồi khiến cả cô và Khoa đều chú ý nhìn sang. Khi khuôn mặt người đó hiện rõ trong đáy mắt, cô ngạc nhiên thốt lên: "Nam?"

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Hải Nam đứng trước mặt hai người, gật đầu với Quang Khôi rồi ngồi xuống ghế bên cạnh Hạ Du.

Hạ Du thì từ lúc Hải Nam xuất hiện tới giờ cứ ngồi nhìn cậu chăm chú không rời mắt. Cô còn tưởng hôm qua mình nằm mơ thật, hoá ra không phải như thế. Nhìn sơ qua là biết cậu ta vẫn còn chưa khỏi ốm. Đã ốm yếu như thế rồi còn không ở trong phòng ngủ đi, mò ra đây làm gì không biết.

Mà khoan đã, hình như lúc nãy cô thấy cậu ta gật đầu chào Quang Khôi thì phải. Không lẽ họ quen nhau?

Vừa định mở miệng hỏi, Quang Khôi đã lên tiếng trước: "Hai đứa quen nhau à?"

Hải Nam đáp: "Bọn em học chung lớp cấp ba, vừa mới thi tốt nghiệp xong đây!"

"Ồ, ra là vậy. Hèn gì tối qua trên xe em chịu để cho con bé tựa đầu ngủ cả buổi".

Bây giờ không cần hỏi cô cũng đã có đáp án trong đầu rồi. Nhưng anh ấy vừa nói gì ý nhỉ? Để cho con bé tựa đầu ngủ cả buổi?

Hạ Du cố vắt óc nhớ lại chuyện tối qua. Một ý nghĩ vụt thoáng qua trong đầu, sau đó cô lại cố lắc nhẹ để xua tan đi ngay. Không đúng, hôm qua lúc lên xe không hề có cậu ta thì lấy đâu ra chuyện cái người ngồi bên cạnh cô là cậu ta được.

Hải Nam quay sang nhìn Hạ Du: "Nể tình bị say xe nên em mới cho dựa thôi, không thì còn lâu".

Hạ Du vẫn ngu ngơ không hiểu gì cả, dùng ánh mắt nhìn sang Hải Nam ám chỉ hỏi "cậu đang nói tôi sao?". Có lẽ là Hải Nam đọc được suy nghĩ trong mắt cô, cũng dùng ánh mắt của mình để đáp lại cho cô biết rằng "không nói cô thì nói ai nữa". Như đã chắc chắn được câu trả lời, Hạ Du bỗng thu người lại, co rúm vừa vặn ngồi lọt thỏm trong lòng chiếc ghế vải.

Thôi rồi, xấu hổ chết đi mất. Người ta bảo bộ dạng lúc ngủ của con người là xấu xí nhất, cô lại trưng cái bộ dạng ấy trước mặt tên đáng ghét kia, đã vậy còn trong tình trạng say xe nữa thì không biết nó xấu tới mức nào nữa. Trường hợp tệ hơn là, cô sợ trong lúc ngủ vật ngủ vờ không biết có làm hành động gì đụng chạm vào thân thể cậu ta không.

Những gì sau đó Hạ Du thật không dám nghĩ tới. Cô cúi đầu xuống tránh ánh mắt của Hải Nam. Cậu ta bình thường như thế chắc là cô cũng không làm gì quá đáng đâu, chắc chắn là như thế.

Thấy thái độ của Hạ Du hơi khác lạ, Quang Khôi ngạc nhiên: "Em làm sao thế?"

Hạ Du không quay mặt lại, phẩy tay: "Không sao không sao, hai người cứ nói chuyện đi. Em...đang ngắm cảnh".

Cả ngày hôm đó, Hạ Du lúc nào cũng cố tình tránh mặt Hải Nam. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô có làm gì quá đáng đâu, chẳng qua là dựa đầu ngủ một chút, mất mát gì mà phải sợ cậu ta. Vậy là qua hôm sau, cô chẳng thêm trốn tránh làm gì nữa, hiên ngang héch mặt lên trời nhìn Hải Nam như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Buổi tối, khi Hạ Du còn đang lục đục tìm quần áo để tắm thì Ngọc Linh đã chuẩn bị sẵn sàng để đi ăn. Thế là Hạ Du lại tiếp tục được nghe một bài ca không có hồi kết. Cũng may có Quốc Thái, cậu ta gõ cửa rủ Ngọc Linh đi trước nên Hạ Du mới thoát nạn. Cô sợ mọi người đợi lâu nên cũng tranh thủ tắm rửa thay quần áo một cách nhanh nhất có thể rồi cũng đi luôn.

Vừa nhìn thấy Hạ Du, Quang Khôi liền vẫy tay gọi to: "Du, qua bên này ngồi nè!"

Nói xong, anh còn kéo chiếc ghế bên cạnh ra để sẵn cho Hạ Du đi tới ngồi xuống. Hạ Du đối với Quang Khôi cũng xem như là quen biết từ trước, lại nói

chuyện có vẻ hợp gu nên rất nhanh đã trở nên thân thiết. Điều này khiến cho những người khác lấy làm lạ, không nhận được mà có người còn lên tiếng hỏi: "Mới đi chơi chung được một ngày mà đã thân như vậy rồi cơ à?"

Quang Khôi quay sang nhìn Hạ Du cười, xoa xoa đầu cô: "Chuyện, anh em nhà người ta mà lại bảo không thân. Em nhò!"

Hạ Du không nói gì, chỉ cười rồi gật đầu. Vừa xoay người ngồi ngay ngắn lại đã thấy cái ghế bên cạnh bỗng dịch chuyển. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hải Nam thì rụt cổ lại như con rùa. Xong, nghĩ lại, cô thấy không việc gì phải sợ cậu ta cả, bèn khẽ hắng giọng rồi ngồi thẳng người dậy.

Những món ăn bắt mắt, thơm phức lần lượt được phục vụ đặt trên bàn. Đạo chơi cả ngày đã thấm mệt, mọi người bắt đầu ăn, vừa ăn vừa cười đùa vui vẻ.

Mang tiếng là đi chơi nhưng thực ra Hạ Du chỉ đi theo cho có lệ, toàn rúc ở một xó nhìn mọi người chơi đùa cho nên bây giờ cô cảm thấy không đói lắm, ăn qua loa vài miếng rồi thôi. Nhưng Quang Khôi ngồi bên cạnh lại nghĩ cô ngại, tay thì ngần không với được thức ăn nên anh mới chủ động gấp một con tôm to, lại thêm mấy con sò nướng bỏ vào bát cho cô.

"Ăn gì mà như mèo thế? Toàn là bạn bè anh em cả không phải ngại gì đâu. Ăn nhiều vào!"

Hạ Du trở mắt quay sang nhìn Quang Khôi, còn chưa kịp cảm ơn thì phía bên cạnh đã vang lên giọng nói: "Đã không được đẹp rồi còn ăn nhiều cho béo phì nữa. Đây, ăn rau đi cho đẹp da đẹp dáng".

Hải Nam với tay gấp một đồng rau, nào là xà lách, rau trộn,...đẩy vào một cái bát rồi đẩy sang trước mặt Hạ Du, sau đó lấy luôn bát thức ăn của Hạ Du đặt về chỗ của mình. Hạ Du khẽ chau mày, quay sang trừng mắt nhìn Hải Nam. Bây giờ có nhiều người ở đây nên cô phải ráng kiềm chế lại, nếu không đã úp luôn bát rau lên mặt cậu ta rồi. Không phải cô tiếc gì mấy thứ thức ăn kia, mà tại hành động vừa rồi của Hải Nam, đối với Hạ Du mà nói thì không thể chấp nhận được. Láo toét, đã thế còn nhân rằng cười nham nhở, ngồi vô tư ăn hết bát thức ăn của cô nữa chứ.

"Sao thằng Nam nó cứ thích trêu chọc con bé Du vậy nhỉ?" Cô gái ngồi bên cạnh Quang Khôi lên tiếng hỏi.

"Nhiều đó đã là gì đâu chị ơi, lúc còn đi học kìa, hai đứa nó trời sinh một cặp oan gia. Nhiều phi vụ muốn long trời lở đất luôn cơ". Quốc Thái hào hứng trả lời.

Hạ Du liếc: "Ăn đi, nói nhiều quá nha!"

Quốc Thái đương nhiên sẽ không dám ho he thêm tiếng nào nữa, cúi đầu tập trung vào sự nghiệp ăn uống của mình.

Ăn xong, cả đám rũ nhau ra bờ biển đi dạo, còn mang theo cả vài lon bia, một ít mực khô xé sợi làm tăng hai, micro bluetooth cầm tay hát nghêu ngao. Mọi người ai cũng dễ gần, dễ bắt chuyện nên Hạ Du đã dần hoà nhập được với tất cả.

Hạ Du và cô gái tên Na kia không uống được bia, đúng lúc có một xe bán kem cây đi ngang qua, Quang Khôi liền đứng dậy mua cho mỗi người một cây. Đúng món Hạ Du thích, cô liền cảm ơn rồi rút rồi nhận lấy cây kem, vừa đưa lên chưa kịp chạm vào miệng đã bị người nào đó cướp mất.

"Buổi tối ăn kem không tốt, lạnh bụng, béo phì. Đưa đây tôi ăn dùm cho!"

Nếu ở gần, người ta có thể nghe được tiếng ken két được tạo ra bởi hai hàm răng nghiến chặt của Hạ Du.

Bốp!

Cây kem đang ăn dở đáp luôn lên mặt Hải Nam.

Hạ Du cảm thấy mình muốn giết người...

Chính vì thế, Tiểu Du "ca ca" khí thế ngất trời đăng nhập vào game vác đại đao đi giết quái. Đi du lịch nhưng cô cũng không quên dành chỗ nhét thêm cái máy tính của mình vào hành lý. Ngọc Linh còn đang bận hù hí với người yêu ngoài biển, đây chính là thời điểm tốt nhất để xả con giận. Đang hăng say chém giết, bên bang phái có mấy người bỗng nhao nhao hỏi.

Thiên Lang: "Dạo này em trốn ở xó xỉnh nào vậy Du? Lâu rồi không thấy mặt mũi đâu cả. Định bỏ mọi người đi à?"

Tiểu Du: "Dạo này e hơi bận nên ít online á mà..."

Lâm Tặc: "Mau qua Hắc Phong Động giúp anh đi, có người muốn cướp tiêu bang".

Hạ Du không nói lời nào, lập tức theo yêu cầu truyền tống đi thẳng tới Hắc Phong Động. Trông thấy một đám người đang đánh tiêu bang, Hạ Du đan hai tay vào nhau bẻ một phát kêu răng rắc. Là mấy người tự dẫn xác tới, đừng có trách chị đây vô tình. Cô mở túi đồ, thay mòng linh Đường Tạn, thay hết toàn bộ trang sức cam sang đỏ. Trang sức đỏ thuộc loại vô cùng hiếm, cả mấy chủ chắc những người có được chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô may mắn đi đánh boss, làm nhiệm vụ đã thu thập đủ cả bộ nhưng chưa từng mang ra sử dụng. Sau khi đã thay trang bị đầy đủ, cô nhấp chuột nhảy tới phía trước, bắt đầu chém giết những người đang cố tình cướp tiêu bang. Nhoáng một cái, cả đám người đều nằm rạp dưới chân trước sự kinh ngạc tột độ của những người khác.

Họ đoán là, hình như Tiểu Du đang có chuyện gì đó không vui...

Có tiếng gõ cửa phòng, Hạ Du tưởng Ngọc Linh về nên nói vọng ra: "Con dở hơi, cửa có đóng đâu!"

Không có tiếng đáp, nhưng âm thanh gõ cửa vẫn vang lên đều đều. Cô nghĩ chắc không phải Ngọc Linh mới lười nhác đứng dậy ra mở cửa. Nhìn thấy khuôn mặt vô cùng đáng ghét kia, cô không nói không rằng liền đóng sầm cửa. Người kia phản ứng nhanh hơn đã dùng tay chặn cánh cửa không để nó đóng lại.

Hạ Du quay ngoắt sang, mặt mũi hầm hầm quát: "Cậu cút khỏi đây cho tôi!"

"Nói bé bé thôi, sợ người ta không nghe à?"

"Tôi thích đấy, rồi sao?"

"Không sao, vào trong phòng đi rồi nói chuyện, đứng đây người ta đi qua đi lại nhìn thấy kì quá!"

Không đợi Hạ Du đồng ý, Hải Nam đã lách người chui tọt vào bên trong, ngồi xuống cái ghế gỗ bên góc tường. Hạ Du tức đến không nói nên lời, đẩy cánh cửa khép lại rồi giậm chân đi tới bên giường ngồi phịch xuống.

"Tối đây làm gì? Phòng con gái nhà người ta cậu mò vào đây làm gì? Đúng là cái đồ biến thái!"

....

Dưới đây là một vài hình ảnh hiếm hoi còn sót lại của game được nhắc tới trong truyện mà mình đã nói trước đó. Nhưng game này đã đóng cửa rồi nhé mọi người.

Và mình viết truyện này sau gần 2 năm nghỉ game nên mình không nhớ hoàn toàn mọi thứ về game, một số ít chi tiết trong truyện là do mình tự bịa ra để tăng thêm phần hấp dẫn thôi. Nhưng chỉ là một phần rất rất nhỏ thôi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Hải Nam cười cười, kéo ghế lại ngồi gần Hạ Du: "Có sao đâu, dù gì cũng không ai biết. Sợ thì qua phòng tôi, tôi ở có một mình một phòng thôi".

"Đồ thần kinh. Có việc gì thì nói nhanh rồi cút về đi!"

Hải Nam lấy trong túi quần ra một cây kẹo ngậm bạc hà chìa về phía Hạ Du: "Cho cậu, sau này đừng có mà thân mật với anh Khôi quá, người khác hiểu lầm thì không hay đâu".

Hạ Du giật lấy cây kẹo nắm chặt trong tay, vênh mặt lên nói: "Liên quan gì cậu chắc?"

"Không lẽ cậu lại thích anh ấy?"

"Vớ vẩn, tôi thích người khác rồi".

"Ai?"

"Đương nhiên là đồ đệ..." Hạ Du bỏ dở câu nói, ngộ ra là mình vừa buột miệng nói những điều không nên nói. Cũng may cậu ta không biết đồ đệ là ai. Cô hắng giọng: "E hèm...có nói cậu cũng không biết được. Đi, cút về phòng đi, lát con Linh với mấy người kia về thấy lại hiểu lầm".

"Vậy tôi về phòng đây!"

"Cút!"

Trái lại với vẻ tức giận của Hạ Du, Hải Nam vẫn giữ nét tươi cười trên khuôn mặt, đứng dậy xoa đầu cô vài cái rồi mới rời khỏi đó.

Hạ Du ngã người ra sau nằm phịch xuống giường, thở hắt ra một hơi. Điện thoại trong túi bỗng rung lên, cô lấy ra, nhìn hai chữ "đồ đệ" hiện trên màn hình cô khẽ bắt giắc rung mình. Vừa mới nhắc tới cậu ta đã thấy nhẩn tin luôn rồi. Cô chép miệng, mở tin nhắn ra đọc.

"Vợ ngù ngon nha!"

Điện thoại trên tay đột ngột rơi xuống, đáp thẳng lên ngay sống mũi của Hạ Du. Cô khẽ kêu lên một tiếng, nhưng cũng rất nhanh quên đi cái đau ấy mà

có thứ khác khiến cô choáng váng hơn nhiều. Đồ đệ, cậu ta vừa gọi cô là gì?

Vợ...

Mặt cô bỗng nhiên biến thành hai quả cà chua.

Chỉ một chữ hai âm tiết ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến cho người nào đó cả đêm cứ trần trọc mãi không thể nhắm mắt. Vì vậy cho nên, sáng nay Ngọc Linh rủ cô dậy sớm đi chơi nhưng cô không tài nào mở mắt ra được, đành bị bỏ rơi ở phòng một bữa. Sau khi tỉnh dậy thì đã quá trưa, có lẽ mọi người đều đã đi chơi hết rồi. Bụng hơi đói, cô quyết định ra ngoài tìm gì đó lót dạ. Vừa đi được một đoạn hành lang thì nhìn thấy Quang Khôi đang ngồi ở chỗ bàn ghế đá đặt góc cuối hành lang. Cô tiến lại gần, định chào hỏi thì Quang Khôi đã lên tiếng trước: "Du, lại đây anh nhờ một chút!"

Quang Khôi là người rất dễ gần và vui tính, nói chuyện với anh Hạ Du cảm thấy rất thoải mái, không cần e dè gì cả. Cô lon tạt chạy lại bên cạnh hỏi: "Chuyện gì vậy anh?"

Quang Khôi chỉ vào cái máy tính đang đặt trên bàn: "Em ngồi đây trông giúp anh cái máy tính một chút, anh có việc chạy ra ngoài kia, anh sẽ quay lại liền. Giúp anh nha!"

Không đợi Hạ Du đồng ý, Quang Khôi đã kéo tay cô ngồi xuống băng ghế đá rồi đứng dậy, vội vã chạy khỏi đó. Hình như anh có việc gì đó rất gấp gáp thì phải.

Hạ Du khẽ lắc đầu, lơ đãng liếc qua màn hình máy tính. Bên dưới thanh công cụ có một biểu tượng rất quen thuộc khiến Hạ Du vô cùng ngạc nhiên.

Cái gì đây? Là Mộng Tây Du, game cô đang chơi đây mà. Không lẽ Quang Khôi cũng có hứng thú với game này? Nếu cô nhớ không nhầm thì trước đây, mấy lần đi quán net cô có thấy anh ấy chơi game, nhưng là game khác chứ không phải Mộng Tây Du. Không lẽ anh ấy chuyển sang chơi game này luôn rồi?

Sự tò mò trong con người Hạ Du bỗng nhiên trở dậy một cách mạnh mẽ. Ý nghĩ muốn xem nhân vật của Quang Khôi trong đầu Hạ Du ập tới dữ dội. Cô không kiềm lòng được, tay đã đặt lên con chuột nhưng còn hơi lưỡng lự. Chỉ là xem nhân vật chút thôi, cũng chẳng ảnh hưởng gì hết nên chắc không sao đâu. Nghĩ vậy, cô liền nhấp chuột phóng cửa sổ game ra. Đập vào mắt cô là một thiên kiếm mặc giáp đen, đeo cánh ác quỷ, quanh người không ngừng tỏa ra ánh hào quang rực rỡ đủ màu sắc. Trong vài giây ngắn ngủi, Hạ Du liền biến thành một cái tượng đá.

Không phải vì cấp độ lẫn chiến lực cao ngất ngưởng, cũng không phải vì trang bị toàn là hàng khủng của nhân vật ấy khiến Hạ Du trở nên như thế, mà là vì cái tên xuất hiện trên đầu nhân vật.

Vô Tình.

Lúc ấy, Quang Khôi vừa từ phía cuối hành lang chạy tới, thấy Hạ Du ngồi thất thần thì ngạc nhiên, chạm vai cô lay nhẹ: "Sao vậy nhóc?"

Hạ Du ngẩng đầu lên nhìn Quang Khôi, miệng mấp máy nói không thành lời. Cứ thế, phải đến tận mười mấy giây sau cô mới cố gắng rặn ra được mấy chữ đứt quãng: "Em...em về phòng trước đây..."

Nói xong, cô run rẩy đứng dậy, siêu siêu vẹo vẹo bước về phía phòng mình khiến Quang Khôi vô cùng khó hiểu, nhìn chăm chăm theo cho tới khi bóng dáng nhỏ bé của cô khuất đi sau cánh cửa phòng.

Khoá trái cửa bên trong, Hạ Du xoay người tựa vào tường, trượt dọc từ từ theo bức tường trắng rồi ngồi thụp xuống đất. Cô cảm giác như mọi thứ đang rung chuyển mạnh mẽ trong đầu. Sau một lúc tự cầu vào má, vào tay, vào da thịt mình khiến chúng đỏ cả lên, chỗ nào cũng đau, Hạ Du đã xác nhận đây là thật, không phải cô đang mơ.

Rốt cuộc thì cô cũng đã gặp được rồi. Người mà lúc nào cô cũng mong có thể được nhìn thấy dù chỉ một lần. Anh ấy đã xuất hiện rồi, lại còn ở ngay trước mắt cô. Nhưng sao cô cảm giác nó lại không chân thực đến vậy.

Tiếng gõ cửa dồn dập khiến Hạ Du giật mình, thoát ra khỏi mớ suy nghĩ đang không ngừng đấu tranh trong đầu. Vội vàng đứng dậy ra mở cửa, xuất hiện trước mặt cô là một ổ bánh mì nhồi thịt nướng thơm lừng đang lúc lắc qua lại, một hộp sữa Milo bỏ chung trong túi, tiếp theo sau đó là một thân hình cao lớn quen thuộc dần xuất hiện trong tầm mắt của cô.

"Cho em đây, chắc từ sáng tới giờ chưa ăn gì đâu nhỉ?"

Hạ Du hai mắt long lanh, hết nhìn ổ bánh mì kia rồi lại nhìn Quang Khôi. Khoan nói tới việc anh chính là "đồ đệ" mà cô ngày đêm mong nhớ, chỉ bằng sự quan tâm của anh thế này thôi đã đủ khiến cô cảm động muốn rơi nước mắt rồi.

Nhận lấy ổ bánh mì và hộp sữa, cô đáp lại Quang Khôi bằng một nụ cười rạng rỡ. Hai người đi lại băng ghế đá phía hành lang ngồi xuống. Quang Khôi lấy điện thoại ra chăm chú xem gì đó, cô vẽ rất nhập tâm. Còn Hạ Du thì đang chậm rãi gặm ổ bánh mì, chốc chốc lại lên nhìn sang phía đối diện.

Chỉ là xem điện thoại thôi mà, có cần phải đẹp trai vậy không?

Trước nay cô không mê trai, nhưng hiện tại, đối với người mình có tình cảm đặc biệt, cô không thể không có chút rung động cho được. Cứ mãi mê mẩn ngắm người trước mặt, đến nỗi người ta ngừng đầu nhìn lại cũng không hề phát giác ra. Tới lúc Quang Khôi giơ tay hươu qua lại trước mặt cô mới giật mình, lúng túng quay đi chỗ khác.

"Mặt anh dính gì hả?"

"Ồ...dạ...không ạ! Mà sao hôm nay anh không đi chơi với mọi người vậy ạ?"

Quang Khôi vừa định trả lời thì điện thoại trên tay bỗng đổ chuông. Anh cầm điện thoại giờ lên tắc qua lại ngẫm bảo Hạ Du đợi mình một chút rồi bấm nghe.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Quang Khôi vò mặt gấp gấp đứng dậy: "Anh có việc bận phải đi ngay rồi!"

Hạ Du lơ ngơ: "Ồ, vâng, anh bận thì đi đi!"

Quang Khôi gạt đầu rồi vội vã chạy đi ngay. Chẳng biết có việc gì mà hồi hả đến vậy, Hạ Du vừa nhắm nháp gặm ổ bánh mì, vừa ôm một bụng thắc mắc suy nghĩ. Tối lúc ổ bánh mì trên tay đã sạch sẽ không sót lại một mẩu cỏ vẫn chưa thể nghĩ ra được gì cả. Cô chép miệng, lắc đầu rồi bỏ về phòng.

Những người khác không biết đi đâu hết cả rồi, ngoại trừ Quang Khôi ra thì từ lúc thức dậy tới bây giờ, Hạ Du chẳng nhìn thấy bóng dáng của ai cả. Cô lấy làm lạ mới gọi điện thoại cho Ngọc Linh nhưng cô ấy không nghe máy. Còn cả cái tên Hải Nam kia nữa, bình thường hay chọc ghẹo cô lắm mà từ sáng giờ cũng chẳng thấy mặt mũi đâu. Mấy người này, chẳng lẽ rủ nhau đi chơi bỏ lại cô bơ vơ ở đây một mình rồi sao?

Thế là Hạ Du chỉ đành loay quanh luẩn quẩn trong phòng, hết bấm điện thoại chán rồi lại nghe nhạc, lăn lộn trên giường cả buổi chiều. Mãi tới tận gần sáu giờ tối Ngọc Linh với trở về trong bộ dạng hồi hộp. Vừa nhìn thấy Ngọc Linh, Hạ Du liền bật người dậy hỏi ngay: "Ê con kia, mày đi đâu chơi cả ngày nay vứt tao ở nhà một mình lủi thủi như con cún vậy hả? Chán chết!"

Ngọc Linh không nhìn sang Hạ Du, vừa lục vali đồ vừa đáp: "Tao có việc, ai kêu ngủ quên trời quên đất kêu không dậy làm gì? Để cho ngủ rồi còn trách móc cái gì? Tắm chưa?"

"Tắm rồi!"

"Vậy ở đó đi, đợi xíu tao tắm xong rồi đi với tao. Tối nay có sự kiện quan trọng".

Hạ Du còn chưa kịp hỏi xem là sự kiện gì thì Ngọc Linh đã ôm quần áo chui tọt vào phòng tắm. Bộ dáng lúc chiều của Quang Khôi cũng y hệt như Ngọc Linh bây giờ vậy. Chẳng biết tối nay họ định làm gì, cứ giấu giấu diêm diêm thế này đúng là làm cho người khác không khỏi tò mò mà.

Một lát, sau khi đã chui chu quần áo tóc tai xong, Ngọc Linh liền kéo Hạ Du đi, hướng thẳng ra phía gần bờ biển. Tối nay, Hạ Du phải nói là cứ trở mắt ra mà nhìn cảnh tượng trước mặt mình. Nguyên một khoảng vỉa hè lát đá hoa cương rộng được trang trí ngập tràn bóng bay, hoa hồng. Một khung hình trái tim được xếp bằng dải dây đèn led đang không ngừng chớp nháy.

Đây chẳng phải là mấy cảnh tượng hay xuất hiện trong phim truyền hình sao? Không lẽ có người nào đó đang định tỏ tình hay cầu hôn với bạn gái?

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Hạ Du đưa tay khều sang bên cạnh: "Ê, có ai chuẩn bị tỏ tình hay cầu hôn ở đây hả mày?"

Không có tiếng trả lời, Hạ Du nghi hoặc nhìn sang. Chẳng biết trong lúc cô trở mắt nhìn khung cảnh lung linh trước mặt thì Ngọc Linh đã biến đi đâu mất rồi. Cô chép miệng, xoay quay lại tiến về trước một chút. Một vài người đi chơi chung trong nhóm cũng đang có mặt ở đây. Những người đi dạo xung quanh chắc cũng vì hiếu kỳ nên bắt đầu vây quanh khung cảnh rực rỡ trước mắt ngày một nhiều hơn.

Hạ Du ngó ngang ngó dọc tìm thử xem chủ nhân của sự kiện hôm nay là ai mà không thấy, nhưng lại thấy Hải Nam và Quốc Thái đang đứng cạnh nhau trước đầu vòng trái tim, ghé tai thì thầm gì đó, rồi cả hai người bắt đầu tách ra đi về hai phía ngược nhau. Trên tay họ là một tấm áp phích lớn được mở dần ra theo khoảng cách của hai người. Đến khi tấm áp phích được căng ra hết cỡ, Hạ Du khẽ nheo mắt nhìn, dưới ánh đèn lung linh mờ ảo, cô thấy bên trên có ghi một dòng chữ "I LOVE YOU" màu đỏ rất to. Xung quanh được trang trí bằng những họa tiết trái tim, hoa lá vô cùng dễ thương. Phía dưới dòng chữ ấy còn có vẽ thêm một hình trái tim, bên trong ghi hai chữ "K – D".

Hạ Du lẩm bẩm trong miệng: "K với D là ai nh?"

Từ đằng sau tấm áp phích, Quang Khôi bước ra với một bó hoa hồng trên tay, dần tiến vào bên trong vòng trái tim. Chỉ với chiếc áo sơ mi trắng, quần kaki đen ống bó, một đôi giày da nâu, mái tóc undercut được chải chuốt gọn gàng, anh đã thành công thu hút được bao nhiêu ánh nhìn say đắm của chị em phụ nữ đang đứng vây xung quanh. Hạ Du cũng không ngoại lệ, hướng hồ anh lại là người "đặc biệt" trong lòng cô.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chữ "K" kia chắc chắn là "Khôi" rồi. Vậy còn "D" là...

Đôi đồng tử đang chăm chú nhìn người con trai trước mắt dần dần nở, nơi lồng ngực cũng bắt đầu phập phồng đập nhanh hơn bình thường. Không lẽ "D" lại là...

"Làm ơn nhường đường một chút đi!"

Một giọng nữ bất ngờ vang lên đằng sau đám đông phía bên trái nơi Hạ Du đang đứng. Mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía ấy. Đám đông bắt đầu dạt sang hai bên để nhường đường. Ngọc Linh từ từ bước vào trong, bên cạnh là một cô gái có thân hình mảnh mai trong bộ maxi ren màu xanh nhạt mềm mại, mái tóc xoăn nhẹ dài ngang lưng bồng bềnh tung bay trong gió. Cô ấy chính xác là Na, cô gái trong đám người đi chơi chung. Na bị bịt mắt bởi một tấm khăn voan mỏng, một tay đưa ra như muốn định hình lối đi phía trước, tay còn lại bám vào tay Ngọc Linh để Ngọc Linh đi đầu tiên gần về phía vòng trái tim lấp lánh kia. Sau khi đã dắt Na đi vào bên trong vòng, Ngọc Linh buông tay, thì thầm gì đó rồi chạy ra phía ngoài vòng vây đứng nhìn. Na như bị mất phương hướng nên không dám bước tiếp, hai tay loạng choạng đưa về phía trước.

Đám đông xung quanh bỗng xôn xao hẳn lên, ai cũng cố gắng dùng ngôn ngữ để chỉ đường cho Na. Cô ấy bắt đầu dịch chân từ từ tiến lên. Đi được vài bước, Quang Khôi đã chủ động bước tới đỡ lấy tay cô ấy. Sau đó, anh liền quỳ một chân xuống đất, một tay vẫn nắm chặt tay Na, tay còn lại giơ bó hoa hồng ra phía trước. Na kéo khăn bịt mắt xuống, trông thấy cảnh tượng ấy thì sững sờ, mở to mắt nhìn người đang quỳ gối trước mặt mình.

"Có thể lấy anh không?"

Na vẫn đứng bất động, đám người vây quanh thì bắt đầu hô hào câu "đồng ý đi".

Đĩ nhiên là cô ấy đồng ý.

Trông họ rất xứng đôi, như thể sinh ra là để dành cho nhau vậy.

Những tiếng vỗ tay giòn giã vang lên liên hồi. Quang Khôi lập tức đứng dậy, nhẹ kéo tay Na ra rồi đeo vào ngón áp út của cô ấy một chiếc nhẫn, sau đó ôm chầm lấy cô trước những ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Hạ Du từ nãy tới giờ đều ở trong trạng thái bất động như rô bốt hết pin, đứng ngây ngốc hồi lâu mới kịp hiểu ra vấn đề. Cô lùi về sau, lách ra khỏi đám đông xung quanh rồi lặng lẽ rời khỏi đó. Lang thang một mình dọc trên con đường lát đá hoa cương trơn nhẵn, cô để mặc cho những đợt gió đêm lạnh lẽo ùa vào khiến cơ thể khẽ run lên. Tất cả mọi thứ trong kí ức, từng chút, từng chút một dần dần xuất hiện trong tâm trí.

Tại sao ông trời lại thích trêu đùa người khác đến như vậy? Tình yêu đầu đời của cô, vừa mới cảm nhận được một chút gì đó gọi là hạnh phúc, không lẽ đã phải kết thúc rồi sao?

Đúng vậy, cô và Vô Tình thực sự chẳng bao giờ có kết quả. Cô với cậu ấy, vốn dĩ chỉ là một mối quan hệ ảo thôi. Cậu ấy cũng chỉ là thích một "Tiểu Du" trong game kia, còn ở ngoài đời thì lại khác.

Hạ Du nở một nụ cười ngầy ngốc, vẫn lặng lẽ bước đi như một kẻ vô hồn.

Hải Nam và Quốc Thái được gán trên vai nhiệm vụ cao cả đó là làm cái cột di động để treo tấm áp phích thì sau đó, khi đã hoàn thành tốt nhiệm vụ, cả hai liền bỏ tấm áp phích sang một bên, Quốc Thái chạy liền về phía Ngọc Linh, còn Hải Nam vận hành hết công suất của đôi mắt để tìm kiếm hình bóng nhỏ bé của Hạ Du giữa đám đông xung quanh đang dần tản ra, đi về phía ngoài bờ biển để xem đốt lửa đêm. Lạ thật, vừa nãy cậu còn thấy cô đứng im như khúc tượng ở chỗ đám người đứng đối diện cậu, thế mà vừa rồi mất một cái đã không thấy đâu nữa.

Mấy người trong nhóm í ới gọi nhau, tranh thủ dọn dẹp những thứ đã bày ra trước đó rồi tụ tập lại một chỗ để cùng đi cho vui, nhưng lại phát hiện ra thiếu Hạ Du. Mọi người xúm nhau gọi tên cô liên tục nhưng cô vẫn không xuất hiện.

Hải Nam quay sang hỏi Ngọc Linh: "Không biết cậu ấy đi đâu nhỉ? Có ở đây thì đã nghe mình gọi mà chạy lại rồi chứ".

Ngọc Linh cũng cảm thấy hơi lo lắng. Lúc nãy loay hoay ngoài bờ biển, xong nhìn lại chẳng thấy Hạ Du đâu nữa, cô nghĩ chắc cô ấy hơi thấp bé nên bị đám đông che mất rồi, đợi khi xong chuyện sẽ gọi mà rồi cuộc giờ lại chẳng thấy đâu. Gọi điện thoại thì không nghe máy.

Ngọc Linh hơi chau mày: "Tôi có gọi nhưng không bắt máy. Hay nó về phòng ngủ rồi?"

Hải Nam ngó quanh lần nữa tìm kiếm nhưng vẫn không thấy Hạ Du. Tự nhiên cậu cảm thấy ruột gan mình rất cồn cào, khó chịu, giống như đang dự cảm có điều gì đó không lành sắp xảy ra.

"Thôi, mọi người đi xem đốt lửa trước đi, tôi thử chạy về nhà nghỉ xem có không. Mọi người ở ngoài đó nếu thấy cậu ấy thì gọi báo cho tôi một tiếng".

Mọi người gật đầu đồng ý rồi kéo nhau đi ra phía ngoài bờ biển.

* * *

Bim...bim!

Tiếng còi xe vang lên dồn dập khiến Hạ Du giật mình ngẩng đầu lên, phát hiện mình đã đi lệch ra ngoài lòng đường. Một chiếc ô tô đang chạy thẳng tới sát gần cô với tốc độ rất nhanh, ánh đèn xe sáng chói chiếu thẳng vào mắt khiến cô hốt hoảng, đưa tay ôm lấy đầu, hét lên: "Á á á!"

Bịch!

Không đau, không có cảm giác đau. Rõ ràng là cô vừa bị xe đụng mà, nhưng sao lại không hề cảm thấy đau đớn chút nào? Chẳng lẽ cô đã rời khỏi thế giới này rồi ư?

Cảm giác bị thứ gì đó ghì chặt lấy cơ thể khiến Hạ Du có phần hơi sợ sệt. Hình như có người ôm cô. Không phải là đang bị áp giải xuống địa ngục để hành hình đó chứ? Cô nhớ mình cũng ăn ở tốt lắm cơ mà, đâu có đến nỗi nào mà không cho đầu thai lại phải bị xử tội.

Đôi mắt đang nhắm tịt từ từ mở ra, vừa khẽ cựa nhẹ người thì bên cạnh phát ra tiếng nói: "Đừng nhúc nhích!"

Giọng nói này, hình như...

Hạ Du luống cuống dùng lực đẩy mạnh người đang ôm mình ra, lồm cồm bò thật nhanh qua một góc rồi bật người ngồi dậy. Cô trông thấy Hải Nam đang nằm co người dưới mặt đất.

"Đã bảo là đừng có nhúc nhích rồi mà, đau chết đi được!"

Hải Nam khó nhọc ngồi dậy, mặt mũi nhẫn lại như khi ăn phải ớt. Cái lưng đáng thương của cậu vừa mới đập xuống vệ đường, đau muốn thấu xương. Vậy nên lúc Hạ Du đẩy mạnh người cậu ra càng khiến cho nó đau hơn.

Hạ Du bây giờ mới vận động bộ não của mình suy nghĩ, hiểu ra rằng chính Hải Nam là người ôm cô từ nãy đến giờ. Hèn gì lúc nãy không thấy đau, hoá ra cả người được Hải Nam ôm gọn trong lòng ngã sang vệ đường. Cô nhìn Hải Nam, nở một nụ cười gượng gạo rồi đứng dậy, đi lại đỡ cậu lên.

"Có sao không?"

Hải Nam nổi cáu: "Cậu thử ngã giống tôi đi xem có đau không? Đầu óc có vấn đề rồi à? Đi đứng mắt đờ ở đâu không nhìn lại bang ra giữa đường vậy? Muốn chết à?"

Nếu là trước đây, nhất định sau khi bị mắng như thế này, Hạ Du sẽ không chịu thua mà "choảng" lại Hải Nam liền. Nhưng hiện tại, cô lại chẳng còn muốn đôi co gì với cậu nữa. Lúc này mãi chìm đắm trong mớ suy nghĩ rồi ren kia cho nên mới không để ý, lệch hướng đi ra giữa đường.

Cô buông cánh tay Hải Nam ra, hướng ánh mắt sang nơi khác nói: "Tại tôi không để ý. Cảm ơn cậu đã cứu tôi. Tôi về đây!"

Hạ Du quay người, bước đi thật nhanh như muốn trốn tránh gì đó. Hải Nam thấy thái độ hôm nay của Hạ Du hơi lạ. Bình thường, trong những tình huống thế này nhất định không mắng lại cậu thì cũng phải xia cho cậu một trận rồi, sao hôm nay hiền thế?

Hải Nam đứng ngây ra một lúc, sau đó vội vã chạy theo Hạ Du, đưa tay nắm chặt lấy cánh tay cô kéo ngược về sau: "Này, làm sao thế? Đang yên đang lành tự nhiên bỏ ra đây một mình lang thang vậy? Cậu định đi đâu?"

Hạ Du xoay người, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Hải Nam bằng đôi mắt ngân ngấn nước khiến cậu bỗng nhiên đơ người.

Cô ấy...khóc sao?

Bạn đang đọc truyện *Hết Giận Thì Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.